নাৰেংগীয়ান

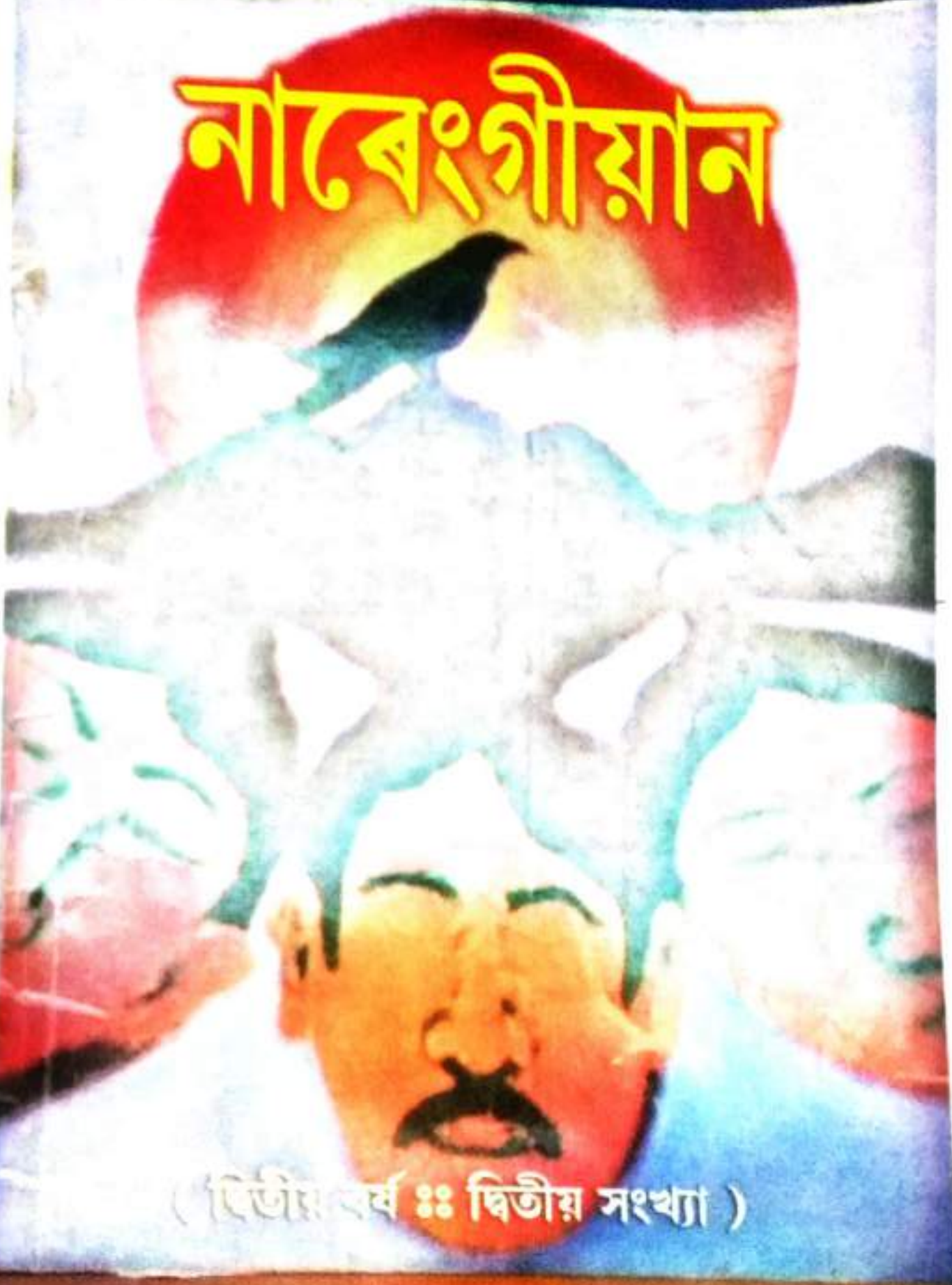

(দ্বিতীয় বৰ্ষ ঃঃ দ্বিতীয় সংখ্যা)

নাৰেঙ্গীবান

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়-আলোচনী

(দ্বিতীয় বৰ্ষ ঃঃ দ্বিতীয় সংখ্যা)

২০০০ - ২০০১

সম্পাদক

মনোজ কুমাৰ ডেকা

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি : ড° সৰোজ কাকতি

সম্পাদক : শ্ৰী মনোজ কুমাৰ চেকা

সদস্যবৰ্গ : কবি কলিতা, সুমিত্ৰা ৰায় আৰু বিজু ফুকন নাথ।

বেটুপাত : ড° সৰোজ কাকতি

কৃতজ্ঞতা

যি সকল ব্যক্তিৰ সেৱা আৰু সহায় সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখনৰ ২য় সংখ্যাই প্ৰকাশৰ মুখ দেখিলে, সেইসকলক মোৰ হৃদয়ৰ পৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

শ্ৰদ্ধাৰে বিশিষ্ট কবি সমীৰ তাঁতী, বিশিষ্ট অভিনেতা তথা সাহিত্যিক বাদল দাস, মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভানেত্ৰী ড: হেমপ্ৰভা শই কীয়া, পৰিচালনা সমিতিৰ সম্পাদক শ্ৰীযুত মথুৰা মোহন কলিতা, ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ ড° সৰোজ কাকতি, প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত হেমন্ত বাজা, আৰু মিনু ষ্টুডেণ্ট।

মুদ্ৰক ঃ জি- মনি অফচেট

নাৰেঙ্গী, গুৱাহাটী - ২৬

অৰ্পণ

দেশ মাতৃৰ স্বাধীনতা আন্দোলনত বীৰদৰ্পে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰৰ লগতে অসমীয়া ভাষা আন্দোলনত নিঃস্বাৰ্থ ভাৱে প্ৰাণ আহুতি দিয়া সকলোবোৰ জ্ঞাত-অজ্ঞাত বীৰ শ্বহীদৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত।

শ্ৰদ্ধাঞ্জলী

জন্ম – ১৯৭৯
মৃত্যু – ২০০১

" মৃত্যুয়ো এটা শিল্প
জীৱনৰ কঠিন শিলত কটা নিৰ্লোভ ভাস্কৰ্য্য।"

জীৱনৰ নিৰ্মম আৰু অসহনীয় "মৃত্যু" নামৰ সত্যটিত উপনীত হৈ আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰবিদায় লোৱা যুৱ ছাত্ৰী শ্ৰীমতী জৈনা দত্তলৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেখেতৰ কৰ্মনিষ্ঠা তথা অন্তৰমাত্ৰ স্পৃহা আমাৰ বাবে পাথেয় হৈ ৰ'ব।

আমি তেখেতৰ মৃত্যুত শ্ৰদ্ধাৰে অমল গোলাপ পাহি নিবেদিছোঁ, যেন বিদেহী আত্মাই চিৰশান্তি লাভ কৰে।

তৰুণ গগৈ
মুখ্যমন্ত্ৰী (অসম)

শুভেচ্ছা বাণী

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া মুখপত্ৰ "নাৰেঙ্গীয়ান" প্ৰকাশৰ পথত বুলি জানি আনন্দিত হৈছোঁ।

নাৰেঙ্গীৰ বিস্তৃত অঞ্চলত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ ঘটোৱাৰ ক্ষেত্ৰত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়খনে এক লেখত ল'ব লগা ভূমিকা পালন কৰি আহিছে আৰু সেইবাবেই এই শিক্ষানুষ্ঠানটি স্থানীয় সকলোৰে অতিশয় স্নেহ আৰু মৰমৰ। মই আশাকৰো মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱক তথা শুভাকাংক্ষী সকলৰ প্ৰচেষ্টাত আহি থকা দিনবোৰত ইয়াতকৈও অধিক উৎকৃষ্ট সেৱা আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হ'ব আৰু ৰাজ্যৰ শৈক্ষিক জগতত এক মৰ্যাদাপূৰ্ণ আসন লাভ কৰিব পাৰিব।

অন্তৰৰপৰা শুভেচ্ছাৰে —

(তৰুণ গগৈ)

দিশপুৰ
১৪-১০-২০০১

শুভেচ্ছা বাণী

Government of Assam
Janata Bhawan
Dispur, Guwahati
Ph. 260153 (O)
261737 (R)

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'নাৰেংগীয়াল' অলপতে প্ৰকাশ পাব বুলি জানি মই সন্তোষ পাইছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখনে উঠি অহা ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ মাজত ঐক্য প্ৰতিষ্ঠা বিকশিত কৰাতে যথেষ্ট সহায় কৰে। বিয়পো বিদ্যালয় বা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ পাতত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে শিল্প-কলা বা সাহিত্য কৃষ্টি প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰথম সুযোগ পায়। পিছলৈ তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰাই প্ৰতিভাশালী শিল্পী-সাহিত্যিকৰ জন্ম হয়।

মই আশা কৰিছোঁ 'নাৰেংগীয়াল' ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ লৌকিক বিকাশত সহায়ক হব আৰু ইয়াত প্ৰকাশ পোৱা মনলগীল লিখনি সমূহে পাঠক সমাজৰ সমাদৰ লাভ কৰিব পাৰিব।

মহাবিদ্যালয় খনৰ সকলো ছাত্ৰ - ছাত্ৰী, অধ্যাপক - অধ্যাপিকা আৰু অভিভাৱক সকলৰ লগতে সমূহ ৰহিজনলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভ-কামনা জনালোঁ।

(হেমপ্ৰভা শইকীয়া)

মন্ত্ৰী, বাস, ৰেচম, মীন আৰু
সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমা

শুভেচ্ছা বাণী

Government of Assam
Janata Bhavan
Dispur, Guwahati
Ph: 260153 (O)
261737 (R)

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'নাৰেংগীয়ান' অলপতে প্ৰকাশ পাব বুলি জানি মই সন্তোষ পাইছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰখনে উঠি অহা ছাত্ৰ - ছাত্ৰী সকলৰ মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ মাজত থকা প্ৰতিভা বিকশিত কৰাত যথেষ্ট সহায় কৰে। কিয়নো বিদ্যালয় বা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ পাতত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে শিল্প-কলা বা সাহিত্য কৃষ্টি প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰথম সুযোগ পায়। পিছলৈ তেওঁলোকৰ মাজৰ পৰাই প্ৰতিভাশালী শিল্পী-সাহিত্যিকৰ জন্ম হয়।

মই আশা কৰিছোঁ 'নাৰেংগীয়ান' ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশত সহায়ক হব আৰু ইয়াত প্ৰকাশ পোৱা মূল্যবান লিখনি সমূহ পাঠক সমাজৰ সমাদৰ লাভ কৰিব পাৰিব।

মহাবিদ্যালয় খনৰ সকলো ছাত্ৰ - ছাত্ৰী, অধ্যাপক - অধ্যাপিকা আৰু অভিভাৱক সকলৰ লগতে সমূহ ৰচিতাইলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভ-কামনা জনালোঁ।

(ড° হেমপ্ৰভা শইকীয়া)

মন্ত্ৰী, শিক্ষা, খেল, যুৱা আৰু
সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমা

শুভেচ্ছা বাণী

দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ প্ৰবন্ধ সকলৰ সহযোগত এখনি আলোচনী প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা কাৰ্য্য সঁচাকৈয়ে প্ৰশংসাৰ যোগ্য। আশাকৰোঁ এওঁলোকে এই কাৰ্য্যত ধাৰাবাহিক ভাৱেই প্ৰবৃত্ত হ'ব।

ধন্যবাদেৰে —

শ্ৰীচন্দ্ৰশেখৰ কাকতি
কাৰ্যকৰী সভাপতি
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
পৰিচালনা সমিতি।

শুভেচ্ছা বাণী

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'নাৰেংগীয়ান' ২য় সংখ্যা প্ৰকাশৰ পথত বুলি জানিবলৈ পাই অতিকৈ আনন্দিত হৈছোঁ। এনেহেন একোখন মুখপত্ৰৰ পটভূমিতে প্ৰেৰণা লাভ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজৰ পৰাই গঢ় লৈ উঠে একো একোজন নামজ্বলা কবি-সাহিত্যিক। তেনেকুৱা কবি সাহিত্যিকৰ পৰা ওলোৱা লিখনিয়ে বিশ্বৰ দৰবাৰত জ্ঞানৰ সৌৰভ বিলাই দেশলৈ কঢ়িয়াই আনে গৌৰৱৰ জোৱাৰ। আশা ৰাখিছোঁ 'নাৰেংগীয়ানৰ' পৰাও তেনেকুৱা কবি-সাহিত্যিকৰ নিশ্চয় জন্ম হ'ব।

নানা ধৰণৰ আহুকালৰ মাজতো এক সঠিক দিশত মহাবিদ্যালয়খন পৰিচালনা কৰাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰী সকলে যি ভূমিকা পালন কৰিলে তাৰ বাবে সকলোলৈকে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। শেষত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰাৰ লগতে 'নাৰেংগীয়ান' খন যাতে নিয়মীয়া ভাৱে প্ৰতিবছৰে প্ৰকাশ পাই থাকে তাৰ বাবে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনালো।

(শ্ৰীমধুৰা মোহন কলিতা)
সাধাৰণ সম্পাদক
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
পৰিচালনা সমিতি

ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা

সকলোৱে জনা কথা যে অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা আজি ভাগি পৰিছে। যোৱা শিক্ষক দিবসৰ দিনা (ইং ৫/৯/২০০১) তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা এখন সভাত অসমৰ শীৰ্ষস্থানীয় মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একজনে ভাষণ প্ৰসঙ্গত কৈছিল যে — বিগত বছৰটোত তেওঁৰ মহাবিদ্যালয়ত মাত্ৰ কেইটামানহে শ্ৰেণীৰ পাঠদান হৈছে। সেই সভাতে উপস্থিত থকা এগৰাকী সম্ভ্ৰান্ত প্ৰাক্তন ছাত্ৰই দুখ কৰি ক'লে, —" আমি যেতিয়া পঢ়িছিলো তেতিয়া অবাধ গৰাকীয়ে হাতত ডায়েৰী লৈ ৰুমে ৰুমে ঘূৰি ফুৰিছিল। আজি কিন্তু সেই দিন আৰু নাই।"

বৰ্তমান এনে এটা দৃশ্য বাস্তৱত আশা কৰাতো অতি বিৰল ঘটনা হব। যাৰবাবে আজি লাখ লাখ মানৱ সম্পদৰ অলচ্যা হৈছে। যি শিক্ষক সকলৰ হাতত মনুহ গঢ়ি তোলাৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা হৈছে তেওঁলোকৰ বেছি সংখ্যকেই আজি অৰ্থহীন, 'অৰ্থৰ প্ৰতিযোগিতাৰ' পাছত দৌৰি দৌৰি নিজৰ লগতে আনৰ জীৱনো নাশ কৰিছে। ধন, টকা-পইচা নহলে জীৱন নচলে, সেইবুলি টকা-পইচাই জীৱনৰ চূড়ান্ত লক্ষ্য হ'ব নোৱাৰে। আজিৰ সময়ৰ দৃষ্টিভঙ্গী এনেকুৱা হৈছে যে জীৱনৰ সকলোবোৰ কাৰ্যকে টকাৰ মাপকাঠিৰে জুখিবলৈ লৈছে। এনে দুৰ্বল মানসিকতাৰ বাবেই মানুহে কোনটো ডাঙৰ কাম, কোনটো সৰু কাম তাক ঠাৱৰ কৰিব নোৱাৰে। যাৰ কাৰণে নিজৰ কৰ্তব্যক ঠেলি দিও অনৈতিক পথেৰে টকা উপাৰ্জন কৰাটোকে 'ডাঙৰ কাম' শ্ৰেণীত লেলোৱা হৈছে আৰু নিজৰ কৰ্তব্যক নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰাজনক তাচ্ছিল্যৰ চকুৰে চোৱা হৈছে। এনে আত্মঘাতী মনোভাৱে দেশৰ ভৱিষ্যত অন্ধকাৰ কৰি তুলিছে।

এনে এটা স্থবিৰ পৰিস্থিতিৰ অৱসান বিচাৰি আমি নাৰেঙী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ে এটা বিশেষ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছো। প্ৰতিটো মাহত আমি শ্ৰেণী পৰীক্ষা (Unit Test) ৰ ব্যৱস্থা কৰিছো। উচ্চতৰ মাধ্যমিক স্তৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকলৈ এই শ্ৰেণী পৰীক্ষা দিয়াটো বাধ্যতামূলক কৰা হৈছে। এই মহান কাৰ্যত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়ে অকুণ্ঠ সহায় আগবঢ়াইছে। তাৰ লগতে অভিভাৱক সকলৰ পৰাও অত্যন্ত ভাল সহাৰি পাইছো। প্ৰতিটো শ্ৰেণী ঠিক মতে অনুষ্ঠিত হৈছেনে নাই তাৰ খবৰ কৰিছো। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিস্থিতিৰ উন্নতি সাধন কৰিবলৈ হ'লে আন সকলোবোৰ উপাদানতকৈ শিক্ষাদান কাৰ্যৰ উন্নতি সাধন কৰিবই লাগিব। অন্যথা বিৰাট বিৰাট অট্টালিকা থাকিলেও এখন মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ উন্নত হ'ব নোৱাৰে। ডাঙৰ ঘৰ বা অট্টালিকা হৈছে এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ শৰীৰ আৰু তাৰ শিক্ষাদান কাৰ্য হৈছে আত্মা। আত্মা শক্তিশালী নহ'লে যিদৰে ব্যক্তিৰ কোনো মূল্য নাই, সেইদৰে, মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ দুৰ্বল হ'লে তাৰ মানদণ্ডৰ কোনো সম্মান নাই। আজিৰ সময়ৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটোৱেই হৈছে মানুহৰ সম্মান

প্ৰতি ভ্ৰূক্ষেপহীনতা। মানুহে অকল শৰীৰটোৰে জীয়াই থাকিব খোজা হৈছে। ভীৰুলোকৰ প্ৰকাণ্ড এটা শৰীৰ থাকিলেও যিদৰে তাৰ বাহুবল কোনো মূল্য নাই সেইদৰে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰকাণ্ড অট্টালিকা, অতি উচ্চ ডিগ্ৰীধাৰী শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী থাকিলেও কোনো লাভ নাই যদিহে তাৰ প্ৰশাসন তথা শিক্ষাদান ব্যৱস্থা কঠোৰ নহয়। আজি বেছিভাগ মহাবিদ্যালয়তে কোন গৰাকী শিক্ষকে শ্ৰেণীত কিমান পাঠদান কৰিছে আৰু কোন কোন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কিমান পাঠ গ্ৰহণ কৰিছে তাৰ হিচাব লওতা নাই।

স্বামী বিবেকানন্দই কৈছিল যে — শিক্ষাৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য হ'ল 'মানুহৰ অন্তৰ্নিহিত সু-শক্তিৰ প্ৰকাশ ঘটোৱা।' এই সৎ চিন্তা বা শক্তিৰ দ্বাৰাই মানুহে মানুহৰূপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ এই আত্মিক পৰিবেশক উন্নত কৰিবলৈ আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত প্ৰতিমাহে একোখনকৈ সাহিত্য আৰু সংগীতৰ অনুষ্ঠান পতাৰ ব্যৱস্থা কৰিছো। প্ৰতি বছৰে এখনকৈ শিল্প প্ৰদৰ্শনীৰ ব্যৱস্থা কৰিছো। উদ্দেশ্য হ'ল মহাবিদ্যালয়খনত যাতে সাহিত্য সংগীত আৰু শিল্পকলা, আধ্যাত্মিকতা চৰ্চাৰ এটা সুস্থ পৰিবেশ গঢ়ি উঠে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পাঠ্যপুথিৰ মাজত থকা জ্ঞানৰ উপৰিও তেওঁলোকৰ অন্যান্য সৃজনীমূলক প্ৰতিভা সমূহ যাতে বিকাশ কৰিব পাৰে।' আমি এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা আশানুৰূপ সহাৰি লাভ কৰিছোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ জীৱনৰ সকলোতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হ'ল এটা জীৱিকাৰ যোগাৰ কৰা। অকল পুথিগত বিদ্যালাভ কৰি আজিৰ জটিল সময়ত এটা জীৱিকা অৰ্জন কৰাটো সম্ভৱ নহবও পাৰে, সেয়েহে আমি কিছুমান কাৰিকৰী বিষয়ৰ কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰাৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছোঁ। আশা কৰো আমি এই বিষয়াতো সাফল্য লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হম। কম্পিউটাৰ শিক্ষা, পুতলা তৈয়াৰ কৰা, দৈনন্দিন ব্যৱহাৰ্য বিভিন্ন সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰা আদি এনে আঁচনিৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে।

বেটুপাতৰ বিষয়ে এষাৰ :

জীৱন মানেই সংঘাতেৰে ভৰা। জীৱনৰ এই পিছল পথত কখনো ভুলভ্ৰান্তি হ'ব পাৰে, হোৱাটোৱেই স্বাভাৱিক আৰু ভুল আৰু শুদ্ধৰ সমষ্টিয়েই মানুহক সুখ বা দুখৰ অনুভূতি প্ৰদান কৰে। কিন্তু আমি অতীতৰ দুখৰ অনুভৱেৰে জীৱনক জীয়াই ৰখাতো উচিত নহয়। প্ৰতিটো পুৱাতেই মানুহে নতুনকৈ জন্ম লাভ কৰে। পূৰ্বজন্মৰ দুখৰ অনুভৱক আমি যিদৰে পাহৰি যাও এই জন্মৰ দুখৰ অনুভৱকো আমি পাহৰি যোৱা উচিত। সেইদৰে পাহৰা উচিত হিংসা, প্ৰতিশোধ আদি আত্মধ্বংসী প্ৰবৃত্তি সমূহ। ৰাতিপুৱা সূৰ্যোদয় দেখি সুবহি কণ্ঠৰ চৰাইজনীয়ে যিদৰে আশাভৰা সংগীতেৰে জীৱনটোৰ আৰম্ভণি কৰে, আমিও তেনেদৰে আশাভৰা চিন্তাৰে জীৱনটোৰ আৰম্ভণি কৰি লাগে। ইয়াকে কোৱা হয় যোগাত্মক বা ইতিবাচক চিন্তা। মানুহৰ জীৱনত যোগাত্মক চিন্তাৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম, এই চিন্তাৰে মানুহে নিজক সফল মানুহৰূপে গঢ়ি তুলিব পাৰে আৰু ঋণাত্মক বা নেতিবাচক চিন্তাই মানুহৰ জীৱনক ধ্বংসৰ মুখলৈ ঠেলি দিব পাৰে। সেয়েহে প্ৰতিটো পুৱাতেই আমি ন কৈ জন্মগ্ৰহণ কৰাৰ দৰে জীৱনটোৰ আৰম্ভণি কৰা উচিত।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

২০০১ চনৰ আৰম্ভণিতেই মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিয়ে, মোৰ হাতত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ, ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে। তাৰবাবে মই মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভানেত্ৰী ড' হেমপ্ৰভা শইকীয়া, কাৰ্যকৰী সভাপতি শ্ৰীযুত চন্দ্ৰশেখৰ কাকতি, সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীযুত মথুৰা মোহন কলিতা, সদস্য শ্ৰীযুত টিকেন্দ্ৰ বৰা, শ্ৰীযুত কামিনীমোহন শৰ্মা, শ্ৰীযুত কমলা কলিতা, কোষাধ্যক্ষ ডঃ শৈলেন্দ্ৰ বৰগোহাঞি, হিচাব পৰীক্ষক শ্ৰীযুত প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ কলিতা সমন্বিতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শুভাকাংক্ষীলোকে মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই নিবেদন কৰিছোঁ। প্ৰতিটো সংকট অথবা যিকোনো গুৰুত্বপূৰ্ণ মুহূৰ্ততে বৃক্ষছায়াৰ দৰে দিশা পৰামৰ্শৰে সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীযুত মথুৰামোহন কলিতাদেৱে আমাক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছে। প্ৰতিগৰাকী প্ৰৱক্তাই এই শিক্ষাযজ্ঞত যি সঁহাৰি দিছে তাৰবাবে কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছোঁ।

এগৰাকী লেখকৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ পুৰস্কাৰ হ'ল পাঠক সমাজৰ উপযুক্ত স্বীকৃতি, সেইদৰে এগৰাকী শিক্ষকৰ জীৱনৰো সকলোতকৈ ডাঙৰ পুৰস্কাৰ হ'ল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ স্বীকৃতি। "নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়" অন অন মহাবিদ্যালয়ৰ আদৰ্শ মহাবিদ্যালয় ৰূপে গঢ়ি তুলিম বুলি মই এটা 'প্ৰত্যাহ্বান' গ্ৰহণ কৰিছোঁ। এই প্ৰত্যাহ্বান তথা শিক্ষাযজ্ঞৰ মূল মন্ত্ৰই হ'ল প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে একোগৰাকী সফল নাগৰিক ৰূপে গঢ়ি তোলা। এই কাৰ্যৰ স্বীকৃতি যি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে তেওঁলোকৰ অভিনন্দন পত্ৰত মোলৈ লেখিছে .....।

" ..... অসমীয়া সাহিত্যৰ আঞ্চলিক উপন্যাস" বিষয়ত গৱেষণা কৰি, আপুনি ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰি যি সুনাম আৰু সুখ্যাতি অৰ্জন কৰিলে তাৰবাবে আপোনাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হিচাপে গৌৰবান্বিত। তদুপৰি নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ হিচাপে মহাবিদ্যালয়টোলৈ যি সেৱা আগবঢ়াইছে তাৰবাবে আমাৰ সকলোৰে ব্যক্তিগত জীৱনতো আপুনি আৰ্দ্ধৰ মূৰ্ত্তিস্বৰূপ হৈ থাকিব।"

এগৰাকী শিক্ষক হিচাপে ইয়াতকৈ ডাঙৰ পুৰস্কাৰ মই কোনো দিনেই আশা কৰা নাই।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এই স্বীকৃতিয়ে মোৰ দায়িত্বজ্ঞান আৰু অধিক বঢ়াই তুলিছে। আশাকৰো মহাবিদ্যালয়খনক এখন সাৰ্থক মহাবিদ্যালয়ৰূপে গঢ়ি তোলাত সমাজৰ প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিয়ে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব। এয়া মাত্ৰ আৰম্ভণিহে, সফল হ'বলৈ আৰু বহুদূৰ বাট বাকী আছে। মই বিচাৰো নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আমাৰ জীৱনৰ গৌৰৱৰ কাৰণ হওক সমাজৰ গৌৰৱৰ কাৰণ হওক। তাৰবাবে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ লগত ছবি আঁকিছো, গান গাইছো, সাহিত্য চৰ্চা কৰিছো, আধ্যাত্মিক কথা আলোচনা কৰিছোঁ — যাতে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ আৰু পঢ়াবলৈ অহা প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিয়ে ক'ব পাৰে — " মই নাৰেঙ্গীয়ান" বুলি।

(ড' সৰোজ কাকতি)
ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়

পদুলি মুখত বৈ –

পাতনিতে নাবেগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক স্বৰূপে এই সংখ্যাৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সাম্প্ৰতিক কালৰ পয়লগা শিক্ষা ব্যৱস্থা –

আমাৰ দেশৰ আধুনিক শিক্ষা ব্যৱস্থাই আমাক যে অন্ধকাৰৰ দিশলৈ বাট দেখুৱাই নিচ গৈছে নিঃসন্দেহে কব পাৰি। বৰ্তমান ভাৰতৰ শিক্ষাবোৰ্ডবোৰে বিশেষকৈ অসমত প্ৰতিষ্ঠাৰে নতুন নতুন শিক্ষানীতি প্ৰয়োগৰ ফলতে গোটেই শিক্ষাবিভাগটো আহোৱাহপূৰ্ণ হৈ পৰিছে। যাৰ ফলত এই পৰিবৰ্তনকামী শিক্ষা ব্যৱস্থাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মনোযোগত ব্যাঘাত জন্মাইছে। ইয়াৰ উপৰিও প্ৰাইভেট স্কুল-কলেজ, প্ৰাইভেট টিউচন, নিম্ন অৰ্হতাৰ শিক্ষক নিযুক্তি আদিয়ে আধুনিক শিক্ষাব্যৱস্থাৰ স্খলন ঘটাব লাগিছে। যাতৰি কাকতবোৰত পঢ়িবলৈ পাইছো শিক্ষক নিযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষাগত অৰ্হতাতকৈ আৰ্থিক অৰ্হতাকহে বেছিকৈ প্ৰাধান্য দিয়া হৈছে। টকাৰ বলত অশিক্ষিত তথা কম অভিজ্ঞতাসম্পন্ন লোক সকলে শিক্ষক হিচাপে নিযুক্তি পাইছে। ফলস্বৰূপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে উপযুক্ত শিক্ষা লাভৰ পৰা বঞ্চিত হয় আৰু ৰাজ্যখনত সেইবাবে হয়তো শিক্ষাৰ মান অৱনমিত হৈছে। অন্যহাতে সাম্প্ৰতিক ভাবে গা কৰি উঠা প্ৰাইভেট টিউচনেও শিক্ষানুষ্ঠানৰ পাঠদানৰ প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ গুৰুত্ব তথা মনোযোগ কমি গৈছে। মুঠতে এনেবোৰ ত্ৰুটিপূৰ্ণ প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ অতিবেই অৱসান নঘটিলে গৰ্বটো প্ৰতিভাসম্পন্ন মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱন কলিতে নষ্ট যাব।

পাকিলময় সময় –

এতিয়া সময়বোৰ হৈ পৰিল দুঃসময়। দুৰ্গৰ সাৰটমাৰ পৰিবেশত তলমলাব লাগিছে অসমৰ পৰিবেশ। নিষ্ঠুৰ ক্ৰুৰ হাতিয়াৰে এজনৰ পৰা আন এজনে আমাক। মনুহৰ মাজৰ পৰা পাৰস্পৰিক বুজাপৰা তথা আন্তৰিক সম্পৰ্কৰ পিকলি চিঁৰি গৈছে। চুৰীয়ে চুৰীয়ে, ভাগে ভাগে কুৰুক্ষেত্ৰৰ কল। কেউসিলে বিচ্ছিন্নতাবাদ, সাম্প্ৰদায়িকতাৰ বিষ বাষ্প, দুৰ্নীতি, ধৰ্ষণ, বাণপনী, বজাৰত আকাশছুঁৱা মূল্যবৃদ্ধি আদিয়ে অসমীয়া জাতিটোক ধ্বংসৰ গৰ্ভলৈ ঠেলি নিছে। এনেহেন অশান্তিময় পৰিবেশত এবেৰ বগা পাৰ চৰাই এৰি দি শান্তিৰ প্ৰতি আকুল আহ্বান জনোৱা হৈছে। হাতত ফেষ্টুন কাৰ্ড লৈ সমাজ সচেতন ভাও জুৰি "শান্তি শান্তি" বুলি ৰাজপথত আগান দিলেই সমাজলৈ শান্তি আহিবনে? যদিহে শাসক আৰু জন সাধাৰণ (উভয়পক্ষৰ) সদিচ্ছা, সক্ৰিয় সহযোগিতা নাথাকে তেন্তে অসমত শান্তিৰ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰাটো তেনেই অসম্ভৱ।

দৰিদ্ৰতা, কোকাকোলা আৰু মেকডুৱেলৰ নৈবেদ্য –

যিখন দেশে মহাকাশত উপগ্ৰহ উৰুৱাইছে চন্দ্ৰৰ দৰে, যিখন দেশত পাৰমাণৱিক বোমাৰ সফল পৰীক্ষা হৈছে, সেইখন দেশতে আজিও বাঢ়ি-পানীৰ কাৰণে, খানাত বিষক্ৰিয়া হৈ মনুহৰ অকাল মৃত্যু, চৰকাৰী বেতন নাপাই কৰ্মচাৰীৰ আত্মহত্যা, দুৰ্ভিক্ষত মৃত্যু হয় হাজাৰ হাজাৰ মানৱ সন্তান, যিখন দেশত আঠুৰ ওপৰলৈ কটা জীন্স আৰু টকলৈকে উজোৱা মিনি স্কাৰ্ট পিন্ধি, কানত হেড্‌ফোন লৈ মেডোনা-জেকচনৰ গান শুনি উত্তাল নৃত্যৰে হাতত কোকাকোলা, মিৰিণ্ডা আৰু মেকডুৱেল আদিৰ নৈবেদ্য লৈ তৰুণ প্ৰজন্মই বাট বুলিছে, সেইখন দেশতে ভাত-কাপোৰ-কটিৰ বাবে আজিও মুখীয়া জনসাধাৰণে হাহাকাৰ কৰি ফুৰিছে। ভাৰতৰ দৰে এনে এখন দৰিদ্ৰ দেশত পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্ধ অনুসৰণ কৰি আমাৰ স্বকীয়তাক বিসৰ্জন দিব খোজা সকলে অন্ততঃ এবাৰলৈও ভাবি চাব নে -- আমাৰ দেশখন কেনেকৈ বিদেশী বাষ্ট্ৰৰ পৰা ঋনমুক্ত কৰিব পাৰি?

কিছু নষ্টালজীয়া –

নিৰ্বাচনত জয়ী হোৱাৰে পৰা আলোচনীখন জন্ম দিবলৈকে অহোৰাত্ৰ কেৱল আলোচনীখনৰ কামতে ব্যস্ত হৈ থকা বুলি ক'লেও ভুল কোৱা নহ'ব। কলেজীয়া আলোচনী এখনৰ জন্ম দেনাত কিমান তিক্ততা থাকে সেয়া বাস্তৱিক অভিজ্ঞতা অৰিহনে উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰি। অৱশ্যে আমাৰ দৰে অভাৱগ্ৰস্থ মহাবিদ্যালয় এখনৰ বাবে অধিক ধন খৰচ কৰি আলোচনী এখন প্ৰকাশ কৰাটো কোনো গুণে সম্ভৱ নহয়। অনহাতে আলোচনীখনত প্ৰকাশৰ বাবে যিখিনি লিখনি আহিছিল সেয়া উন্নত মানবিশিষ্ট নোহোৱাৰ বাবে সকলোবোৰ প্ৰকাশ কৰিবলৈ অসু বিধা হৈছে। যিখিনি প্ৰকাশ হৈছে সেইখিনিও বৰ উন্নত বুলিব নোৱাৰি। সেইবাবেহে সুজনমান বিশিষ্ট সাহিত্যিকৰ পৰা লিখনি সংগ্ৰহ কৰিব লগা হৈছিল। আশা ৰাখিছোঁ মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ হৈত সহযোগ থাকিলে পৰৱৰ্তী সময়ৰ আলোচনীবোৰত গৰ্বটো লুপ্ত প্ৰতিভা জাগ্ৰত হ'ব।

কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ –

আলোচনীখন সময়মতে আপোনালোকৰ হাতত তুলি দিয়াত অফুৰন্ত সহায় আগবঢ়োৱা ব্যক্তি সকলৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ ড' সৰোজ বাকতি দেৱ, বিশিষ্ট কবি সমীৰ তাঁতী, তত্ত্বাবধায়ক হেমন্ত কুমাৰ বাৱা, মিনু বাইদেউ, বন্ধুবৰ বিজু ফুকন নাথ, ভাতৃপ্ৰতীম নিপন কলিতালৈ (সাধাৰণ সম্পাদক) আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল। লগতে মোৰ দাদা তথা সাংবাদিক সন্তীৰ ডেকালৈও কৃতজ্ঞতা থাকিল।

মনোজ কুমাৰ ডেকা
সম্পাদক
সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ

সূচীপত্র

প্রবন্ধ শিরোনাম

[illegible]	[illegible]	1
[illegible]	[illegible]	4
[illegible]	[illegible]	6
[illegible]	[illegible]	10
[illegible]	[illegible]	11
[illegible]	[illegible]	13
[illegible]	[illegible]	16
[illegible]	[illegible]	21

কবিতা শিরোনাম

[illegible]	[illegible]	25
[illegible]	[illegible]	26
[illegible]	[illegible]	27
[illegible]	[illegible]	28
[illegible]	[illegible]	29
[illegible]	[illegible]	30
[illegible]	[illegible]	31
[illegible]	[illegible]	32
[illegible]	[illegible]	33
[illegible]	[illegible]	34

সূচীপত্র

গল্প শিরোনাম

[illegible]	[illegible]	35
[illegible]	[illegible]	37
[illegible]	[illegible]	40
[illegible]	[illegible]	42
[illegible]	[illegible]	43
[illegible]	[illegible]	47
[illegible]	[illegible]	50

ENGLISH SECTION

SELF- RELIANCE	Arunu Sengha	56
SOCIALISM OF GANDHIJI	Sagarika Dutta	57
IMPORTANT SAYINGS	Ayra Sharma	58
Actors, Wrong Actors and Inactors, according to Gita	Dipak Das	59
GLOBAL WARMING	Nirmala Devi	62
DOU	[illegible]	65
FEELINGS	[illegible]	
That Night	Darshana Bulchiles	66

ডিমাই পর্ব

- সাক্ষাৎকার ([illegible]) [illegible] 67
- প্রতিবেদন সংকলন ([illegible]) [illegible] 69
- "[illegible]", [illegible] [illegible] 71

সূচীপত্ৰ

অতিথিৰ কলম

- "হেলো চানস" : নাটকৰ শেষ সংলাপ (অভিনেতা/সাহিত্যিক 'হাফল হাজৰিকা') 73
- "কবিতাৰ কথা" বিশিষ্ট কবি 'সমীৰ তাঁতী' 76

প্ৰশ্ন মঞ্চ

- সামাজিক অভিযোগাই ২৫ উদ্যাপনলাৰ মূল কথা 80

প্ৰতিবেদন

- সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন — নিপল কলিতা 83
- সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন — ইমাজ তাজুকদাৰ 85
- সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন — অনুপম নাথ 86
- সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন — সুমিত্ৰা দাস 88
- সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন — মনোজ কুমাৰ ডেকা 89
- খেল সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন — অনুপ বৈশ্য 91
- ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন — সাগৰীকা দত্ত 93

আমাৰ অধ্যক্ষ

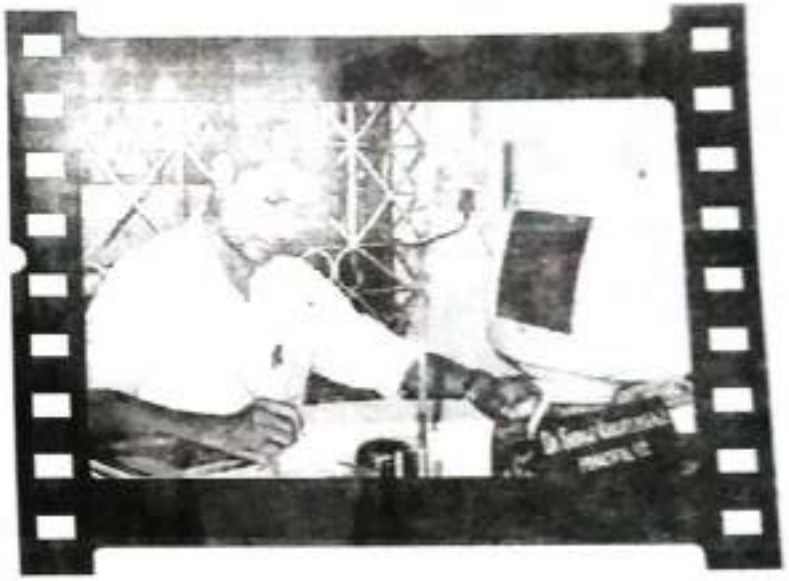

কৰ্মৰত অৱস্থাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ মাননীয় ড' সৰোজ কাকতি।

শ্রীরাধা

শৰীৰ আৰু মনৰ সম্পৰ্ক

কবৰী গোস্বামী
প্ৰবক্তা, দৰ্শন বিভাগ

মন কি? ইয়াৰ শৰীৰৰ লগত সম্পৰ্ক কেনেকুৱা? এই ধৰণৰ প্ৰশ্ন সাধাৰণতেই মানুহৰ মনত উদিত হয়। শৰীৰ আৰু মনৰ এই সম্পৰ্কৰ ওপৰত লৌকিক, বৈজ্ঞানিক, মনোবৈজ্ঞানিক, দাৰ্শনিক বহুবিধ ব্যাখ্যাই পোৱা যায়। শাৰীৰিক আৰু মানসিক সম্পৰ্ক যে অতি নিবিড় তাক হয়তো কোনেও নুই কৰিব নোৱাৰে। কিয়নো প্ৰত্যেকৰে ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাই ইয়াক স্বীকৃতি দিয়ে।

লৌকিক বা বাস্তৱিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা বিশ্লেষণ কৰিলে দেখা যায় যে শৰীৰ আৰু মন পৰস্পৰে পৰস্পৰক প্ৰভাৱিত কৰে। শাৰীৰিক অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তনৰ লগত মানসিক অৱস্থাৰ পৰিবৰ্তনৰ মিল থকা দেখা যায়। দেহ সুস্থ থাকিলে মনটো আনন্দিত থাকে। আকৌ দেহ অসুস্থ হ'লে মন বিষণ্ণ হয়। তেনেকৈয়ে মানসিক অশান্তিয়ে দেহৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায়। আমাৰ শৰীৰ বেছিয়া ক্লান্ত হৈ পৰে কোনো কামতেই আমি মনোযোগ দিব নোৱাৰো। মানুহৰ মুখত আঘাত লাগিলে চেতনা লোপ পায়। আকৌ মনত দুখ বা আনন্দ লাগিলে দেহ ভঙ্গিমাত সি প্ৰকাশিত হয়।

পৰীক্ষামূলকভাৱে প্ৰমাণ কৰি দেখা গৈছে যে মানুহ যদি গভীৰ চিন্তাত মগ্ন থাকে তেন্তে মুখত স্বাভাৱিক অৱস্থাতকৈ বেছি ৰক্ত সঞ্চালন হয়। খুব বেছি চিন্তা কৰিলে মূৰৰ বিষ হয়। আকৌ দেহত ঔষধ প্ৰয়োগ কৰিলে চেতনা লোপ পায়। দেহতত্ত্ববিদ সকলে প্ৰকাশ কৰিছে যে মস্তিষ্কৰ জটিলতাৰ লগত চিন্তাৰ জটিলতাৰ সম্পৰ্ক আছে। যিবোৰ প্ৰাণীৰ চিন্তা কৰাৰ ক্ষমতা বেছি সেইবোৰৰ মস্তিষ্কৰ জটিলতাও বেছি। সেইদৰে যিবোৰ প্ৰাণীৰ চিন্তা কৰাৰ ক্ষমতা কম, সেইবোৰৰ মস্তিষ্কৰ জটিলতা, বেছি চিন্তাশীল প্ৰাণীতকৈ কিছু কম। গতিকে দেখা যায় দেহ-মনৰ সম্পৰ্ক যে নিবিড় বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণৰ পৰাও প্ৰমাণিত হয়।

চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰতো দেখা যায়, ৰোগীৰ মানসিক দৃঢ়তাৰ ওপৰত ৰোগ নিৰাময় কাৰ্যটো নিৰ্ভৰ কৰে। দৃঢ় মনৰ ৰোগীৰ কঠিন ৰোগো সহজে নিৰাময় হয়, সেইদৰে দুৰ্বল মনৰ ৰোগীৰ অতি সামান্য ৰোগো নিৰাময়ত সময় লাগে। বাস্তৱ অভিজ্ঞতাত আমি প্ৰায়েই দেখো বেছি সাধক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই পৰীক্ষাৰ সময়ত অসুস্থ হয় অথবা পঢ়া-শুনাত ভাল হৈয়ো আশানুৰূপ ফল লাভ কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ বহুবিধ কাৰণেই মানসিক, শাৰীৰিক কাৰণৰ অংশ অতি কম। বিয়োগান্ত ক্ষেত্ৰতেই দেখিছা মন স্থিৰ কৰি দেবা হয়, নিজৰ লক্ষ্যত অতি সহজেই উপনীত হ'ব পাৰি। মনৰ দৃঢ়তাই শাৰীৰিক শক্তিও বঢ়াই তোলে। অন্যহাতে আকৌ শাৰীৰিক পৰিশ্ৰমেও মনৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায়। সেইদৰে অতিমাত্ৰ মানসিক পৰিশ্ৰমেও শৰীৰ অশক্ত কৰি তোলে।

দাৰ্শনিক দৃষ্টিকোণৰ পৰা বিশ্লেষণ কৰিলেও দেখা যায় যে শৰীৰ আৰু মনৰ সম্পৰ্ক অতি নিবিড়, কিন্তু দাৰ্শনিক ব্যাখ্যাসমূহ লৌকিক বা বৈজ্ঞানিক

বাস্তবতাকে অস্বীকার পূর্বক। ভারতীয় দর্শনে মন আর আত্মাকে পৃথক বলি করা হয় আর 'মন'কে বাহ্য ইন্দ্রিয় বলিয়া তেওঁলোকে কয়। চক্ষু, কান, নাক আদি পাঁচ ইন্দ্রিয়ের দ্বারে আমি যেনেকৈ বাহ্য জগতর জ্ঞান পাওঁ ঠিক তেনেদরে মনর সহায়ত আমি আমার অনুভব সুখ-দুখ, আনন্দ আদি অনুভূতি সম্পর্কে জ্ঞান লাভ করো। কিন্তু আত্মা হৈছে জ্ঞাতা বা কর্তা অর্থাৎ আত্মাই জ্ঞান লাভ করে।

কঠোপনিষদত আছে যে—

"আত্মানং রথিনং বিদ্ধি শরীরং রথমেবতু।
বুদ্ধিং তু সারথিং বিদ্ধি মনঃ প্রগ্রহমেবচ।।"

অর্থাৎ 'শরীর হৈছে রথ, আত্মাই রথী, বুদ্ধি সারথি, মন বল্গা।' গতিকে দেখা যায় ভারতীয় দর্শনত শরীরর লগত আত্মা আরু মনর সম্পর্ক পৃথক করি দেখুৱা হৈছে।

কিন্তু পাশ্চাত্য দার্শনিক সকলে মন আরু আত্মাক পৃথক নাহে। পাশ্চাত্য দর্শনত মন (Mind) জীৱ (Self) আরু আত্মাক (Soul) বাসনয়ত সমার্থক শব্দে ব্যৱহার করা হয়। ইংৰাজী Mind শব্দটোৰ অসমীয়া প্ৰতিশব্দ মন। কিন্তু অসমীয়া মন শব্দটো সীমিত অৰ্থত ব্যৱহাৰ হয়। অসমীয়াত মন শব্দটো আত্মা বুজাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা নহয়। গতিকে শৰীৰ আৰু মনৰ সম্পৰ্ক সম্পৰ্কে ভাৰতীয় আৰু পাশ্চাত্য দাৰ্শনিকৰ ব্যাখ্যাত পৃথক।

ভাৰতীয় দৰ্শনত চাৰ্বাক সকলৰ জড়বাদী ব্যাখ্যাত আকৌ মন দাৰ্শনিক সম্প্ৰদায়ৰ ব্যাখ্যাটোৰ পৃথক। চাৰ্বাক সকলে চাৰিটা জড়ভূত অৰ্থাৎ ক্ষিতি, জল, তেজ আৰু মৰুতৰ বিভিন্ন সংযোগ আৰু সঙ্কলন ফলত চেতনা বা মনৰ আৱিৰ্ভাৱ হয় বুলি কৈছে। যেনেদৰে তামোল, পান চুণ, খপাত আদি একেলগে চোবালে 'ৰঙা' ৰঙৰ উৎপত্তি হয় তেনেদৰেই চাৰিটা ভূতৰ সংযোগত জীৱদেহ গঠিত হয় আৰু তাত চেতনাৰ সৃষ্টি হয়। জৈন দৰ্শনত আকৌ চেতনাক ধৰ্ম বুলি কৈছে আৰু শৰীৰৰ সকলো অংশতেই ইয়াৰ অস্তিত্ব আছে বুলি কৈছে।

অৰ্থাৎ মন বা চেতনা শৰীৰৰ সকলো অংশতেই বৰ্তমান। বৌদ্ধ দৰ্শনত আকৌ নিত্য আত্মাক স্বীকাৰ নকৰিলেও জীৱদেহত অস্তিত্ব মনৰ সত্তা স্বীকাৰ কৰিছে। ন্যায় দৰ্শন অনুসাৰে আত্মা, মন আৰু শৰীৰৰ পৰা পৃথক। শৰীৰ হৈছে জড় বস্তুৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত এটা ভৌতিক জড়। মন হৈছে সূক্ষ্ম, অচিন্ত্য আৰু শাশ্বত জড় (অণু)। বৈশেষিক দৰ্শনতো মন হৈছে শাশ্বত জড় কিন্তু ই সৰ্বব্যাপক নহয়। মন সকলো মানসিক ক্ৰিয়াৰ লগত প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে জড়িত। সাংখ্য দৰ্শনত আকৌ চেতনাময় পুৰুষেই আত্মা। ই শৰীৰ, মন আৰু ইন্দ্ৰিয়ৰ পৰা সম্পূৰ্ণ পৃথক। মীমাংসা দৰ্শনত আকৌ আত্মা, দেহ, মন আৰু ইন্দ্ৰিয়ৰ অতিৰিক্ত সত্তা। শৰীৰৰ লগত যুক্ত হোৱাত আত্মাত চেতনাৰ উদ্ভৱ হয়। কেৱল দৰ্শনৰ মতে আকৌ মন জড় বস্তু। মন, দেহৰ দৰে ভৌতিক নহলেও জড়, কিয়নো ইয়ো পঞ্চভূতৰ পৰা উদ্ভূত। গতিকে দেখা যায় যে ভাৰতীয় দৰ্শনত আত্মা আৰু মনক পৃথককৈ ব্যাখ্যা কৰি শৰীৰৰ লগত সম্পৰ্ক ব্যাখ্যা কৰিছে।

পাশ্চাত্য দৰ্শনত বিশেষ আত্মা বা মন একে বুলি কৰা হয় গতিকে তেওঁলোকৰ ব্যাখ্যা ভাৰতীয় দৰ্শনতকৈ পৃথক। গ্ৰীক দাৰ্শনিক সকলৰ পৰা আধুনিক দাৰ্শনিক সকলেকে এই সম্পৰ্কে বিভিন্নভাৱে আলোচনা কৰিছে। গ্ৰীক দাৰ্শনিক সকলে দেহ-মনৰ সম্বন্ধ বৰ স্পষ্ট মত ব্যক্ত কৰা নাই। প্লেটো আদি দাৰ্শনিকৰ মতে মন আৰু শৰীৰ দুটি পৃথক পদাৰ্থ। কিন্তু এৰিষ্টটলৰ মতে যদিও দেহ আৰু মন দুটা পৃথক বস্তু তথাপি মনেই দেহৰ পৰিচালক। এৰিষ্টটলে কৈছে যে মানুহৰ মন আছে বোলকৈ মানুহ হাত আছে। প্ৰাচীন গ্ৰীক দাৰ্শনিক সকলে মন বা আত্মাক আধ্যাত্মিক দ্ৰব্য বুলিয়েই বিবেচনা কৰিছিল।

আধুনিক কালৰ দাৰ্শনিক ৰেনেৰ্টে অকল বুদ্ধি জীৱনৰে নহয়, সমগ্ৰ জগতৰ সকলো কিছুৰি পাইছিল দুটা পদাৰ্থৰ সেয়া হ'ল দেহ আৰু মন। তেওঁৰ মতে দেহ আৰু মন দুটা সম্পূৰ্ণ পৃথক স্বতন্ত্ৰ দ্ৰব্য। চেতনা মনৰ মুখ্য গুণ আৰু দেহৰ মুখ্য গুণ হ'ল বিস্তৃতি। যদিও দুয়োটা সম্পূৰ্ণ ভিন্ন, দুয়োৰে মাজত ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়া হৈ থাকে। কিন্তু এটা বস্তুৰ লগত ইন্দ্ৰিয়ৰ সংযোগ হ'লে দেহৰ স্নায়ুতন্ত্ৰীত উত্তেজনাৰ সৃষ্টি কৰে আৰু এই উত্তেজনাৰ কাৰণ নিৰ্দেশ কৰি মনে ব্যাখ্যা কৰে। তেওঁৰ মতে দেহ মনৰ ক্ৰিয়া প্ৰতিক্ৰিয়া পিনিয়েল গ্ৰন্থিৰ (Pineal gland) যোগেদি ঘটে। আধুনিক মনোবিজ্ঞানীৰ আৰু দেহ বিজ্ঞানী সকলে ৰেনেৰ্টৰ এই ব্যাখ্যা মানি নলয়েও, এটা কথা ঠিক যে, তেওঁৰ ব্যাখ্যাৰ বিশ্লেষণাত্মক প্ৰবিধি আছে।

ৰেনেৰ্টৰ পৰৱৰ্তী কাৰ্টেছিয়ান দাৰ্শনিক স্পিনোজা আদিয়ে সমান্তৰালবাদ হয়তো ৰেনেৰ্টৰ মত সমৰ্থন কৰি গ'লে। দুয়োটা সমান্তৰাল ৰেখাৰ দৰে স্পৰ্শ নকৰাকৈয়ে দৈহিক আৰু মানসিক কাৰ্যকলাপ সমান্তৰালভাৱে চলি থাকিব পাৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে এখনৰ দ্ৰব্য আৰু শৰীৰ আৰু মন ইয়াৰ গুণ। দুয়ো একে ক্ৰমৰ সমান্তৰাল গুণ, সেয়ে দেহৰ পৰিবৰ্তন হ'লে মনতো অনুকূল পৰিবৰ্তনো দেখা দিয়ে। আকৌ মনত পৰিবৰ্তন ঘটিলে দেহতো অনুকূল পৰিবৰ্তন ঘটিব। যেনেদৰে দেহ জগতৰ কোনো লগা ঘটনাটো উদ্ভৱ হ'লে মনোজগতত কষ্টকৰ ভাৱ এটাৰ উদয় হয়, যেন দুটা ঘড়ীতে এক পৰম শক্তিৰ নিৰ্দেশত সমান্তৰালভাৱে সাংগতি ৰক্ষা কৰি দুই ধৰণৰ কাৰ্য্য চলাই যোৱে। আধুনিক যুগত মনোবিজ্ঞানী ছাউটো এই মত প্ৰায় স্বীকাৰ কৰে। তেওঁৰ মতে দৈহিক ক্ৰিয়াৰ আৰু মানসিক ক্ৰিয়াৰ মাজত কোনো কাৰ্য্য-কাৰণ সম্পৰ্ক নাই। মানসিক প্ৰক্ৰিয়াৰ লগত সকলো সময়তে মস্তিষ্কৰ প্ৰক্ৰিয়া থাকে বুলি তেওঁ মত পোষণ কৰে।

লাইবনিজৰ মতে শৰীৰ আৰু মন উভয়েই ভিন্ন পদাৰ্থৰ সৃষ্টি। দুয়োটা পৃথক দ্ৰব্য হ'লেও সাংগতি ৰক্ষি চলে। ইউম আদি অভিজ্ঞতাবাদী দাৰ্শনিকৰ মতে মন হৈছে আমাৰ বিভিন্ন প্ৰত্যক্ষৰ সমষ্টি মাত্ৰ। হেগেলৰ মতে আমাৰ বস্তুনিষ্ঠ মন সেয়ে আত্মা বুলি থাকে। মাৰ্ক্স, লেনিন আদিৰ মতে মন বা চেতনা জড়বস্তুৰ ক্ৰম বিকাশৰ ফলত উৎপন্ন হয়। অৰ্থাৎ ই ভৌতিক আৰু দৈহিক ইন্দ্ৰিয়ৰ উৎপাদন। গতিকে মস্তিষ্কৰ পৰা পৃথক নহয় যদিও ইয়াক জড় বস্তুৰ পৰা অভিন্ন বুলিব নোৱাৰি। ফ্ৰইডৰ মতে আকৌ মানসিক প্ৰক্ৰিয়াবোৰ দেহৰ ক্ৰিয়া বা আচৰণৰ বাহিৰে একো নহয়। গতিকে দেখা যায় যে পাশ্চাত্য দৰ্শনৰ বেছিভাগক দাৰ্শনিকে মন, জীৱ আৰু আত্মাক একে অৰ্থত ব্যৱহাৰ কৰি শৰীৰৰ লগত ইয়াৰ সম্পৰ্ক ব্যাখ্যা কৰিছে।

শৰীৰ আৰু মনৰ মাজত যে এক গভীৰ সম্পৰ্ক আছে, তাক কোনেও নুই কৰিব পাৰি নাই, মাত্ৰ বিশ্লেষণৰ ক্ষেত্ৰতহে মত বিভেদ দেখা যায়। তাকেপাৰি শৰীৰ আৰু মনৰ মাজত প্ৰকৃততে কোনটো শ্ৰেষ্ঠ সেই বিষয়টোও মতভেদ আছে। ভাৰতীয় দাৰ্শনিক সকলে মনক বা মানসিক শক্তিক সংযোগে বেছি গুৰুত্ব দি আহিছে। সেয়েহে আত্মোন্নতিৰ ইচ্ছা কৰি দৈহিক পীড়ন সহ্য কৰিব পাৰে। এই সকলে সবতে ক্ষুধা তৃষ্ণা জয় কৰিব পাৰে। কেৱল জড়বাদী সকলেহে শৰীৰক মনতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আসন কৰিছে। গতিকে দেখা যায় যে বিশ্লেষণ, বাস্তৱিক, বৈজ্ঞানিক, মনোবৈজ্ঞানিক বা দাৰ্শনিক যি দৃষ্টিকোণেৰে পাৰে নহওক কিয় শাৰীৰিক শক্তি আৰু মানসিক শক্তি বা শৰীৰ আৰু মন যে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত ই অনস্বীকাৰ্য্য। ❑❑❑

ক'লেজ আলোচনীৰ প্ৰয়োজনীয়তা

শ্ৰীনীৰা দাস
প্ৰৱক্তা, অৰ্থনীতি বিভাগ

ক'লেজ আলোচনীৰ প্ৰয়োজনীতা কি? কলেজ আলোচনী প্ৰকাশ কৰা জৰুৰী নে? এখন ক'লেজ আলোচনীয়েই সেই ক'লেজৰ কি দিশত কেনে সহায় সহযোগ আগবঢ়ায়? এনে প্ৰশ্ন হয়তো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ মাজত উদয় হয়। সেখাত এইটো সহজ বিষয় যদিও ইয়াৰ বিষয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খৰচি মাৰি জনাটো নিতান্তই অপৰিহাৰ্য।

প্ৰত্যেক ক'লেজৰ নিজাবৰীয়াকৈ এখন আলোচনী থকাটো বাঞ্ছনীয়। এই আলোচনী ক'লেজৰ নামৰ লগত বজিতা খুবই নামকৰা কৰা হয়। সাধাৰণতে বছৰত একাৰকৈ এখন আলোচনী প্ৰকাশ হয়। এই আলোচনীখনত ক'লেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী সকলে প্ৰবন্ধ পাতি, কবিতা নাইবা বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত গুৰুগম্ভীৰ আলোচনা আগবঢ়ায়। অৱশ্যে কেতিয়াবা ক'লেজৰ লগত ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত স্থানীয় লোকেও দুই-এটা প্ৰয়োজনীয় প্ৰবন্ধপাতি অতি নিষ্ঠাসহ অন্তৰ্ভুক্ত কৰে। ইয়াৰ জৰিয়তে ক'লেজৰ উন্নতি সম্পৰ্কীয় বহু কথাই জানিব পাৰি।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক তথা বৌদ্ধিক বিকাশত এই আলোচনীৰ মৰ্যাদা লেখত ল'বলগীয়া। প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁলোকৰ মনৰ ভাব বিভিন্ন পদ্ধতিৰে ইয়াত প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে ক'লেজ আলোচনী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ ভাব প্ৰকাশ কৰাৰ এটা সুন্দৰ তথা উপযুক্ত পথ। এনে আলোচনীৰ জৰিয়তে কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্যিক জীৱনৰ আৰম্ভ হোৱা দেখা যায়। এনে বহু সাহিত্যিক আছে যিয়ে পোনপ্ৰথমে এনে আলোচনীৰ জৰিয়তে নিজৰ সাহিত্যিক জীৱনৰ পাতনি মেলিবলৈ সক্ষম হৈছে। গতিকে দেখা যায় সাহিত্যৰ প্ৰতি অনুৰাগী এনে বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছে যিয়ে এই আলোচনীৰ জৰিয়তে সাহিত্য চৰ্চা কৰিবলৈ সুবিধা পোৱাৰ লগতে উৎসাহিত হৈ পৰে। তাৰোপৰি ইয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত প্ৰতিযোগিতাৰ ভাৱো কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মৰ্যাদা তথা সন্মান বৰ্ধনত এনে আলোচনীৰ মহত্ব অসীম। যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰীক্ষাত আগস্থান লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয় তেনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ফটো, পৰিচয় আদি ক'লেজ আলোচনীত প্ৰকাশ কৰাৰ সুবিধা আছে। ইয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন খেল-ধেমালী, বিভিন্ন বিষয়ৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহত সফলতা লাভ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰিচয় ফটো সহকাৰে আলোচনীত প্ৰকাশ কৰা হয়। যিহেতু কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰিচয় ফটো সহ দাঙি ধৰাৰ ব্যৱস্থা ক'লেজ আলোচনীত আছে, সেয়ে এনে ব্যৱস্থাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনলৈ প্ৰতিযোগিতাৰ ভাৱো কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। এনে ব্যৱস্থাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা গ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত আগ্ৰহী কৰাৰ লগতে সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ চৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁলোকে যথেষ্ট উৎসাহিত হৈ পৰে। ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সেই ক'লেজলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈয়ো সক্ষম হয়। কাৰণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৃতিত্বই হ'ল ক'লেজ এখনৰ কৃতিত্ব। উপযুক্ত শিক্ষাগৈই মানুহক সৎপথৰ নিৰ্দেশ কৰাৰ দৰে উন্নতমানৰ ক'লেজ আলোচনীয়ে

সেই ক'লেজৰ উপযুক্ত দিশটোৰ প্ৰতিফলন কৰে। এক কথাত ক'লেজ আলোচনীক সেই ক'লেজৰ দাৰ্পণ বুলিও ক'ব পাৰি। এই ক'লেজ আলোচনীৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়বস্তুৰ সকলে প্ৰতিবেদন দাঙি ধৰে। এইবোৰত ক'লেজ সম্পৰ্কীয় বহু কথাই স্থান পায় বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বহু কথা জানিবলৈ সুবিধাও পায়। এনে প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তেই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিভিন্ন অভাৱ অভিযোগ সমূহ স্থান দি তাক নিৰ্মূল কৰাৰ বাবে চেষ্টা কৰা দেখা যায়। ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ দূৰীকৰণত এনে আলোচনীয়ে মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে শিক্ষা যেনে লেখত লবলগীয়া অপৰিহাৰ্য অঙ্গ, সেইদৰে ক'লেজ আলোচনীও তেওঁলোকৰ বাবে একাৰ নোৱাৰা মাধ্যম।

গতিকে ক'লেজ আলোচনীৰ উপকাৰিতাটো লক্ষ্য কৰিলেও দেখা যায় যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সাহিত্য-চৰ্চা, বুদ্ধি-বৃত্তি, বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত আলোচনা, চিন্তা-চৰ্চা আদি বিভিন্ন দিশত অৱদান যোগাব পাৰে। যিকোনো কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লিখনি, ফটো এনে আলোচনীত প্ৰকাশ পাই তেওঁলোকক সঁচাকৈয়ে প্ৰশংসনীয়। ইয়াৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ কৰ্মধাৰাই গুৰুত্বতা লাভ কৰে। ভৱিষ্যতে বাপনৰ সকলে এনে আলোচনী অধ্যয়ন কৰি পূৰ্বৰ ক'লেজ সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন বিষয় জানিবলৈ সক্ষম হয়।

সেয়ে ক'লেজ আলোচনী সেই সময়ৰ ক'লেজৰ বাস্তৱ চিত্ৰ এটি দাঙি ধৰাত যথেষ্ট অৰিহণা যোগায়।

গতিকে দেখা যায় যে ক'লেজ আলোচনীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰম উপকাৰ সাধে। তাৰোপৰি সামাজিক দিশতো ই যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। সেয়ে প্ৰত্যেক বছৰে যথাৰীতি অনুযায়ী উচ্চ মানদণ্ডৰ ক'লেজ আলোচনী প্ৰকাশ কৰা নিতান্তই বাঞ্ছনীয়। ❑❑❑

> "মোৰ সত্তাৰ সম্পূৰ্ণ প্ৰকৃতি হ'ল ই চিন্তা কৰিব পাৰে। এই সত্তাৰ অস্তিত্বৰ কাৰণে কোনো স্থানৰ প্ৰয়োজন নাই। ই কোনো পাৰ্থিৱ বস্তুৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে। এই মই বা আত্মাৰ কাৰণে মই আচলতে মই হৈ আছোঁ বা দেহৰ পৰা মোৰ পাৰ্থক্য ফুটি ওলাইছে, নাইবা ই দেহতকৈ বেছি সহজজ্ঞাত হৈ পৰিছে। যদি মোৰ এই দেহ নাথাকিল তেন্তে তথাপিও মোৰ আত্মাৰ অস্তিত্ব থাকিল হেঁতেন।"
>
> — ৰেণ ডেকাৰ্ট

" জীৱনধাৰাঃ পৰম্পৰা আৰু পৰিবৰ্ত্তন "

যোজনা পাঠক
প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ

জগত পৰিবৰ্ত্তনশীল। সময়ৰ বিৱৰ্তনৰ লগে লগে বিশ্ব-মানৱৰ জীৱন ধাৰাতো অনেক পৰিবৰ্ত্তন সাধিত হৈছে। সভ্যতা বিজ্ঞানৰ ওপৰত ভেটি কৰি গঢ়ি উঠাৰ বাবেই সদায়ে পৰিবৰ্ত্তন হয়। বিজ্ঞান সংঘটিত জ্ঞানৰ সমষ্টি। আবেগ প্ৰৱণতাৰ ঠাই বিজ্ঞানত নাই। ব্যৱহাৰিকভাৱে যি প্ৰয়োজনীয় তাকেহে বিজ্ঞানে স্বীকৃতি দিয়ে। ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োজন নাথাকিলে বা শেষ হলেই তাৰ পৰিৱৰ্ত্তন কৰি নতুনৰ নিৰ্মাণ কৰা হয়।

সংস্কৃতিৰো পৰিৱৰ্ত্তন হয়। কিন্তু বিজ্ঞান আৰু সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্ত্তনৰ স্পষ্ট পাৰ্থক্য আছে। সময়ৰ ধাৰাবাহিকতাত নতুনত্বক স্বীকাৰ কৰি আৰু আকৌৰাদি লৈ সংস্কৃতি আগবাঢ়িলেও, ই প্ৰাচীনত্বক হেয় জ্ঞান নকৰে বা ত্যাগো নকৰে। নিজস্বটোক ৰাখিও উপকৰণক সজা-সজ্জাৰ সলনি কৰি থাকে অথবা নতুন ৰূপ দিয়ে। বাছোনৰ মাজেৰে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিহঁলে গ'লেই সংস্কৃতিৰ বিকাশ কৰ্ত্ত হ'ব।

১৯৯১ খ্ৰীষ্টাব্দৰ অসম সাহিত্য সভাৰ সপ্তপঞ্চাশতম স্মৃতিগ্ৰন্থ 'আগলতি' ত ভগবতি ৰায়চৌধুৰীদেৱে " অসমীয়া জাতি সত্তা আৰু অসমৰ জন-সংহতি" নামৰ প্ৰবন্ধত লিখিছিল ——

" যিকোনো জন-সমষ্টিৰ 'সত্তা'ৰ ৰূপান্তৰ, বিকাশ নাইবা অগ্ৰগতি সাধিত হয় সাংস্কৃতিক উত্থান বা পৰিৱৰ্ত্তনৰ জৰিয়তেই। মানুহৰ মনৰ গতিয়ে যি ঢাল লয় সেই অনুক্ৰমে পৃথিৱীত, মানৱ-সমাজত বিবিধ সভ্যতাৰ উত্থান-পতন, ৰূপান্তৰ, পট-পৰিৱৰ্ত্তন, পুনৰ-জন্ম আদি সংঘটিত হৈ আহিছে। সেইমতে পৃথিৱীৰ অঞ্চলে অঞ্চলে বিভিন্ন জন-প্ৰবাহৰ সংমিশ্ৰণ- সংমিলনৰ জৰিয়তেই বিভিন্ন জাতি-সত্তাৰ স্থিতিসমূহ কালক্ৰমে গঢ়ি উঠিছে।

বৰ্ত্তমানৰ ক্ৰমবৰ্দ্ধমান যন্ত্ৰৰত জীৱনযাত্ৰাত পৃথিৱীকাল বা গ্ৰহলোকীৰ লগত দূৰৰ্শন, কম্পিউটাৰ-ইন্টাৰনেট আদি অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সংযোগ উদ্ভাৱনসমূহৰ সহ-অৱস্থান ঘটিছে। সকলোবোৰেই যেন মানৱ চেতনাৰ ক্ৰমবিকাশ সাধন কৰাৰ উদ্দেশ্যেই নিৰ্দিষ্ট পথেৰে ধাৱমান। কম্পিউটাৰ, ইন্টাৰনেট ইত্যাদিবোৰ আজিৰ জতগামী প্ৰতিযোগিতাৰ জগতখনৰ যে এক অনন্য সংযোজন সেইকথা উপলব্ধি আৰু স্বীকাৰ কৰিও আমি এই কথা ক'বই লাগিব যে দূৰৰ্শন আৰু কম্পিউটাৰে কেনো কালেই সৃষ্টিশীল সাহিত্যৰ স্থান ল'ব নোৱাৰে। প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ অভূতপূৰ্ব সাফল্যৰে বিশ্বৰ এক চাঞ্চুস চিত্ৰ আমাক দূৰৰ্শনে দেখুৱাইছে, বা কম্পিউটাৰ-ইন্টাৰনেটৰ যোগেদি পাইছোঁ। কিন্তু জীৱনৰ সত্য আৰু অন্তৰ্নিহিত দিকসমূহ প্ৰতিভাত কৰাৰ উৎস আমি বহু সময়ত কিতাপৰ পৰাহে পাওঁ। ভৱিষ্যতে আৰু অধিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ প্ৰয়োগৰ যুগতো আমি সেইবোৰক নতুন উৎসহেৰে গ্ৰহণ কৰিম নিজ নিজ সুবিধানুযায়ী প্ৰত্যেকেই। কিন্তু কিতাপ পঢ়িবাজ সেইসমূহৰ বাবে হ'ব বুলি আমি ক'ব নোৱাৰো। যান্ত্ৰিক বিশ্বতো অধ্যয়ন

পিপাসু মনৰ মনুহে নিজক জ্ঞানৰ ৰেঁপাৰত হয়তো একা কিতাপ হাতত লৈ নিৰ্জন-নিভৃত কোনত আপোন মনেৰে কিতাপ পঢ়িব ভৱিষ্যতেও।

কিছুমান বুদ্ধিজীৱিয়ে স্থবিৰতা আৰু সংৰক্ষিত ৰূপক পৰম্পৰাৰ আহোন কৰিহঁলে বিচাৰে। ইয়াৰ ভাব এইটো নুবুজায় যে পৰম্পৰাত কোনো পৰিৱৰ্ত্তন বা সংস্কাৰ সাধিত হ'ব নোৱাৰে। লোক-সংস্কৃতিৰ বিশিষ্ট গবেষক পণ্ডিত বীৰেন্দ্ৰনাথ দত্তদেৱৰ ভাষাৰেই ক'ব পাৰি যে, "প্ৰকৃততে পৰম্পৰা নিজে এটা স্থিৰ বা স্থবিৰ বস্তু নহয়, সময় আৰু অৱস্থাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত পৰম্পৰাৰো পৰিৱৰ্ত্তন হয়ই আগতেও হৈছে, এতিয়াও হৈ আছে, ভৱিষ্যতেও হ'ব।"

এলিয়টে কৈছে যে, পৰম্পৰা মানেই কিছুমান আবেগিগোজ বিশ্বাস নহয়। বাস্তৱতাত পৰম্পৰা বৰ্ত্তমান নামত মৌলিক প্ৰয়োজনৰ অভিলাষতেই অনুভূতি প্ৰকাশহীন উত্তৰ স্থান পায়। প্ৰকৃততে ৰীতি-নীতি-পৰম্পৰাক অলংঘনীয় বা পৰিৱৰ্ত্তন বিৰোধী কিবা বস্তু বুলি ভাবটো ভুল।

বৰ্ত্তমানতে পৰম্পৰা আৰু পৰিৱৰ্ত্তনৰ সৈতে প্ৰত্যেক মানুহৰ স্বাধীনতাৰ প্ৰশ্নটোও জড়িত হৈ আছে। দৈনন্দিন জীৱনৰ বিচিত্ৰ উপলব্ধিৰ অনুভূতিয়ে কম-বেছি পৰিমাণে সকলো মানুহকে স্পৰ্শ কৰে। কিন্তু আত্মপ্ৰকাশৰ সুবিধা যদি নাথাকে, জীৱনটো সজীৱ আৰু আকৰ্ষণীয়তাপূৰ্ণ হোৱাৰ কথা ভাবিব নোৱাৰি। পৰিবৰ্ত্তিত হৰ্ষনশীল পৰিবেশ-মানসিকতাৰ ধাৰা স্বকপাৰ্থত ধাৰাপ্ৰাপ্ত একোটা জীৱনে সমাজৰ কু-সংস্কাৰ আঁতৰাই শুদ্ধ আৰু নিকা পৰিবেশ সৃষ্টি কৰাৰ কথাটো বা কিমান দুৰূহ ভাবিব পাৰে। প্ৰতিকূল ধাৰাবৰণৰ মাজত সংস্কাৰকামী মন লৈ কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত ভৰি দিবলৈহে বহুসময়ত ভুক্ত হৈ থমকি ৰ'বলগীয়াও হয়। সত্যানুসন্ধান আৰু তাৰ প্ৰকাশৰ স্বাধীনতাক ভুক্ত কৰি দিয়াৰ প্ৰথম উল্লেখযোগ্য দৃষ্টান্ত গ্ৰীক দাৰ্শনিক চক্ৰেটিছৰ হত্যা। প্ৰকাশৰ স্বাধীনতাৰ ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য ঘটনা হৈছে গেলিলিওৰ সত্যানুসন্ধান।

উদ্ধৃত সাহিত্যকাৰে কয়েকেই স্বাধীনতাৰ অধিন হিচাবে যে সমাজ-নিয়ন্ত্ৰণৰ সংহতিপূৰ্ণ নিয়ম-নীতি প্ৰকৃততে নিঃশেষ কৰি দিব পাৰেনি সম্ভৱ নহয়, যেনে ৰোমাণ্টিকেৰে বা পৰম্পৰাৰ নিজস্ব ধাৰাৰ পৰিৱৰ্ত্তন নোহোৱাকৈয়ে মানৱ-সমাজৰ মাজত স্থবিৰতাৰেই আমি প্ৰত্যক্ষ কৰিব লগিলোঁহেঁতেন, বিকাশ নহয়। ধাৰা বাহকৰ ধাৰে যি সময়ত সামন্তীয় প্ৰভাৱ বিলুপ্তিৰ হাতে ঢলি পৰিছিল, সেই সময়তে অন্য এফালে সামন্তীয় প্ৰভাৱ বাদে দিবিত আহোন প্ৰকাশ কৰি সেই প্ৰভাৱ বিলুপ্তিত উদ্দীপ্ত হোৱা অন্ধকাৰ নমাই আনিব বুলিও চকাবক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। অৱশেষত অৱশেষ সেই কু-প্ৰভাৱ বিনাশ হ'ল। বিশ্বব্যাপ্ত বিকাশৰ প্ৰমুখ্যে কোৱাজনাৰ সকল সমাজ-চেতনা সম্পন্ন লোকৰ অশেষ চেষ্টাৰেই বিকাশ বিস্তাৰ প্ৰচাৰৰ লগতে ভাল বিকাশো লুপ্ত হ'ল। সেই সময়ত বাস্তৱেশত যি নৱজাগৰণৰ সৃষ্টি হৈছিল, সেয়াও মূলত : ৰীতিৰ সংস্কাৰ। অৰ্থহীন আচাৰ-নীতি, বিধি-ব্যৱস্থাৰ সংস্কাৰ সাধনেৰে জনতাৰে সমাজৰ হিত সাধে। প্ৰসঙ্গক্ৰমে বিশিষ্ট পণ্ডিত, গবেষক শশী শৰ্মাদেৱৰ কোৱা কথাখিনি এইখিনিতে উল্লিখিত পাৰি। তেওঁৰে কৈছে যে, বৰ্ত্তমান অসমত যে থকা প্ৰায় আটাইবোৰ মঠ-মন্দিৰ ও স্থাপত্যশিল্পী মুছলমান, সুদূৰ অট্টালিকাসমূহৰ আৰ্কাৰে মুছলমান শিল্পী। মুছলমান শিল্পীৰ প্ৰভাৱে যদি মন্দিৰ সম্ভৱ পাৰি, তেনেহ'লে মন্দিৰৰ ভিতৰত সেই মুছলমান শিল্পী প্ৰবেশ কৰিলে মন্দিৰ অপবিত্ৰ হয় কেনেকৈ? যুক্তিহীন কথা, ৰীতি-নীতি ভিত্তিহীন নহয় জানো? ভাৰতীয় হিন্দুশাস্ত্ৰত হাতেৰে কৰি বা ভৰি ধুই শ্ৰদ্ধেয়জনলৈ সাদৰ-সম্ভাষণ জনোৱাৰ ৰীতিও সমস্ত যুগৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে বুলি শৰ্মাদেৱে কৈছে।

মানুহৰ স্বাধীনতা আৰু সমতাৰ ঘোষণা যেনেকৈ সৰ্বপ্ৰথম ৰুছোৱেই (Roussuau) কৰিছিল আৰু তেওঁৰ

যোগেই সেই সময়ৰ অৰ্থাৎ অষ্টাদশ শতিকাৰ শাসক শ্ৰেণীৰ লগতে লোকৰ ধৰ্মগুৰুৰ জেটিত জোকাৰি দিছিল। ঋগ্বেদে কৈছিল যে, প্ৰত্যেক ব্যক্তি স্বাধীন হৈ জন্ম লয়, কিন্তু সকলো দিশতে তেওঁ বন্দী হৈ পাৰে— কোনো মনুষ্যে যদি এজনে আনজনৰ গাৰ্হস্থী বুলি ভাবে, প্ৰকৃতাৰ্থত তেওঁ আনজনৰ্তৈ অধিক ঘৃণ্য হৈয়ে থাকে।

ৰামমোহন আদি আৰু উত্তৰকালত পিছত সংযোজন কৰা বুলি শক্তিত সকলো প্ৰমাণ আগবঢ়াইছে। ইয়াৰে উত্তৰকালত বৰ্ণিত শম্বুক শূদ্ৰ বধৰ কাহিনীটোৱে সমাজৰ পৰিৱেশসাপেক্ষ প্ৰজ্ঞা যে জ্ঞান আহৰণৰ স্বাধীনতাৰ পথও বন্ধিত আছিল তাৰেই প্ৰমাণ বহন কৰিছে, যাক স্বাধীনতাৰো দুৰাৰে কথা, মনু সংহিতাই শূদ্ৰক কোনোধৰণৰ লৌকিক আৰু ধৰ্মোপদেশ নিদিবলৈ কৈছে। বৰ্ণশ্ৰম ধৰ্ম মতেও শূদ্ৰই শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰাত বাধা আছিল। কোৱা হৈছিল যে শূদ্ৰই যি ৰজাৰ ধৰ্ম-ব্যয়-ব্যসনাৰে বিচাৰ কৰে, সেই নৃপতিৰ ৰাজ্য বোকাৰ লোক যোৱা গঞ্জন পাবই লাগিব হয়। তেনেদৰে প্ৰাচীন ভাৰতত্তো প্ৰজাশৰ স্বাধীনতাক বেয়ে কৰা হৈছিল এনেবোৰ কথাৰ পৰাই সহজে অনুমান কৰিব পাৰি।

সময়ৰ লগে লগে সামাজিক দৃষ্টিভংগীৰো পৰিবৰ্তন হয়। নিজস্বতা ত্যাগ কৰাকৈ আনৰ সাজ দৃষ্টিভংগী আৰু সংস্কৃতি গ্ৰহণ কৰাটো কেতিয়াও গৌৰৱৰ হ'ব নোৱাৰে। সচেতন হ'ব লাগে যাতে "কেলেণ্টীন ডে', নিউইয়েৰ ইভ' উদযাপন কৰি প্ৰাচ্যই পশ্চিমৰ সৈতে তাল মিলাবলৈ যাওঁতে শালীনতাৰ সীমা অতিক্ৰমি নিজস্ব সত্তাক হেৰুৱাই গোলামীয়া নহয়। এই সমূহ উৎসৱৰ (প্ৰাচ্যৰে হওক বা পাশ্চাত্যৰে হওক) মধুৰতাখিনিহে উপলব্ধি কৰিবলৈ এটা বাঞ্ছিত লাগে। সেই মধুৰ আনন্দখিনিয়েই আমাৰ মন-মগজুক অনুপ্ৰাণিত কৰে য' য' কৰ্মক্ষেত্ৰত আগুৱাই যাবলৈ, নিবৃত্তানন্দই নহয়।

পৰিবৰ্তনৰ কথা ক'বলৈ যাওঁতে সাজ-সজ্জাৰ কথাও আহি পৰে। বিৰিঞ্চিকুমাৰ বৰুৱাদেৱে 'অসমৰ লোক-সংস্কৃতি' গ্ৰন্থত লিখিছে—

" আহোম যুগৰ পৰাই অসমীয়া সাজ-পাৰত বিদেশী প্ৰভাৱ বিশেষভাৱে পৰিলক্ষিত। সম্ভৱতঃ মী লোকা বন্ধুৰ বাপক প্ৰথম বিদেশভাৱে এই সময়ৰ পৰাই হয়। চোলা (চোলক), এগা চোলা (আঙ্গিৰখা), জামা, টোপা চপকন, যাত্ৰা (সুৰুৱাবীৰ বেশ), জোৰা —এইবোৰ ওইটো আহোম যোগৰ দিন পৰা চলি অহা সাজ-পাৰ।"

লীলা গগৈদেৱে 'অসমৰ সংস্কৃতি' গ্ৰন্থত কৈছে যে- —" মোগলাই আইৰি পাগ-জামা সত্ৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই গৈ সূত্ৰধাৰী নৃত্য, নটুৱা নৃত্যৰ বিশিষ্ট সাজ-পাৰৰ ভিতৰুৱা হৈছিল। ৰজাঘৰতো পাগ-জামাৰ ব্যৱহাৰ হৈছিল। উনবিংশ শতিকাত গ্ৰহণ আৰু বঙ্গলী আমোলাই অনা সাজ-পোচাকে অসমীয়া ভদ্ৰলোকৰ সাজ-পাৰ সলনি কৰাইছিল। মুগাৰ চোলা-চুৰিয়া নিশ্চি পাতৰি মৰা বুলা শেষ হৈ আহিল।"

এইখিনিতে আৰু এটা কথা লক্ষ্য কৰা যায় যে, উনবিংশ শতিকাত ভাৰতৰ অন্যান্য প্ৰদেশৰ লগতে অসমীয়ো সাজ-সজ্জাৰ যি এক পৰিবৰ্তনৰ ঢৌ আহিছিল, সেয়া বিশেষভাৱে শিক্ষিত পুৰুষসকলৰ ক্ষেত্ৰতেই প্ৰথমতে আহিছিল। কাৰণ সময়োপযোগী পৰিবৰ্তনক আকোৱালি ল'বলৈও ৰুচিবোধৰ লগতে একোটা উচাৰ শিক্ষিত দৃষ্টিভংগীৰো দৰকাৰ। মহিলাসকলক পৰিবৰ্তনৰ ঢৌয়ে খুব এটা স্পৰ্শ যেন কৰিব পৰা নাছিল। নিজৰ প্ৰয়োজন আৰু ৰুচি অনুযায়ী পুৰুষে পৰিবৰ্তনক আকোৱালি লৈছিল যদিও শিক্ষাৰ অন্তৰায়ৰবাবে হওক নাছুৱা পুৰুষ-প্ৰধান সমাজ-ব্যৱস্থাৰ বন্ধন-নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবেই হওক জাতীয় পোচাক ভিন্ন অন্য এটা সাজেৰে নিজকে সজ্জিত কৰাৰ কথা নাৰীয়ে কল্পনা কৰাটোও যেন টান আছিল।

যোড়শ শতিকাৰ ষষ্ঠী-সপ্তম দশকৰ পৰা চোল-চেকেৰটো আৰু আগীৰ দশকৰ পৰা একবিংশ শতিকাৰ আৰম্ভণিলৈ আমি অন্যান্য ৰাজ্যৰ লগতে অসমতো সাজ-পাৰৰ ক্ষেত্ৰত এক উল্লেখযোগ্য পৰিবৰ্তন প্ৰত্যক্ষ কৰিছোঁহক। আজিৰ পৰিবৰ্তন বিশেষভাৱে আহিছে নাৰী-সমাজলৈ, শিক্ষা-সংস্কাৰে পৰম্পৰা

সকলোবোৰ চলি-জাৰি চল পৰাকৈ। আজিৰ যুগৰ পুৰুষ-নাৰী দুয়ো সমানেই নিজ নিজ কৰ্মক্ষেত্ৰত প্ৰতিষ্ঠিত হব পাৰিছে। সময় আৰু পৰিবেশৰ পৰিবৰ্তনক সকলোৱে আকোৱালি লোৱাৰ পিছতো অসমৰ লোক-শিল্পকলাৰ সম্ভাৰৰ অন্যতম অসমৰ শিলিনীৰ পাট-মুগা কাপোৰৰ আকৰ্ষণ যে কোনোতে কমা নাই আৰু নকমে তাতো বোধকৰো সন্দেহৰ অৱকাশ নাই। কাৰণ মানৱ সমাজ সৌন্দৰ্য্য সম্পৰ্কে সদা-সচেতন। নাৰীৰ এই সৌন্দৰ্য্য-চেতনা যেন আৰু এখোপ চ'ৰা। বাৰে-বৰণীয়া বিচিত্ৰ বৰ্ণাঢ্যৰে তৈয়াৰী পাট-মুগাৰ লগতে অসমৰ জনজাতীয় সমাজৰ বহুচৰ্চীয়া ফুলাম সাজযোৰেও সৌন্দৰ্য্য পিপাসু মানুহৰ মনক সদায়ে আকৰ্ষিত কৰিব। হয়তো সময়ৰ ধাৰাবাহিকতাত কিছু পৰিবৰ্তনৰ মাজেৰে অধিক সাজীৰ হৈয়ে উঠিব নিজস্ব সৌন্দৰ্য্যৰে। সময়ৰ লগে লগে ভাৰতীয় তথা অসমীয়া সমাজখনো সলনি হৈছে। কন্যাসিংহই প্ৰবৰ্তন কৰা মোগলাই সাজ-পাৰখো বিৰোহিতা কৰিছিল পোনতে ডা-ডাঙৰীয়া সকলে। পৰৱৰ্তীকালত সকলোৱে আদৰি ল'লে। সত্ৰৰ ভিতৰ চ'ৰাতো প্ৰৱেশ কৰিলে। পৰম্পৰাগত লোক-নাচ অনুষ্ঠান, ওজাপালি-ভাওনীয়া আনকি অংকীয়া নাটৰ সূত্ৰধাৰৰ সাজযোৰ যে মোগল মুছলমানৰহে আছিল সেই সম্পৰ্কে আনহে নেলাগে সাংস্কৃতিৰ পৰিবৰ্তন নহয় বুলি ভবা সমাজৰ ৰক্ষণশীল এচাম তথাকথিত বৰবুৰীয়াই ও অনুমান কৰিব নোৱাৰা অৱস্থাৰ সৃষ্টি হৈছে।

কেশৱানন্দ দেৱগোস্বামীয়ে "অসমীয়া বৈষ্ণৱ সমাজৰ আচাৰ-নীতি" নামৰ গ্ৰন্থত লিখিছে —" সকলো ধৰ্মীয়সমাজতে কেতবোৰ আচাৰ আৰু নীতি-নীতি পালন কৰা হয়। ____ আচাৰ নিশ্চয় ধৰ্ম হ'ব নোৱাৰে, কিন্তু সকলো ধৰ্মৰ ক্ষেত্ৰতে ইয়াৰ প্ৰচলন দেখা যায়। নামঘৰ, গীৰ্জা, মছজিদ, গুৰুদ্বাৰ আদি সাঁজি ভাত বাহি বিচাৰিলেহে যে ঈশ্বৰপ্ৰাপ্তি হয়, অনা ঠাইত সৰ্বত্ৰ বিৰাজমান ভগৱানক পাব নোৱাৰিলে? পৰিবেশ সৃষ্টিয়েই হয়তো ইয়াৰ থাই কথা। ____ দেহ, মন আৰু পৰিবেশ পৰিশুদ্ধ কৰাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই হয়তো একালত তেনে আচাৰ, ৰীতি-নীতিৰ প্ৰবৰ্তন কৰা হৈছিল। সময় সাপেক্ষে কিছুমানৰ সালসলনি বা পৰিবৰ্তন কিনছিধাই গ্ৰহণ অথবা অন্তৰ্ভুক্ত কৰি এনে ক্ষেত্ৰতে অনা দিশত মন নিদিয়াটো সঙ্গতিপূৰ্ণ বুলিব নোৱাৰি। দৃষ্টান্তস্বৰূপে, ভাওনাৰ কথা ভোৱা হওক। পোহৰৰ বাবে অগ্নিগড়, টোৰ্চলাইট, আঁৰিয়া, কেঁচা আদিৰ ঠাইত বিজুলী বাতি সোমাল, সাজপাৰত কালিকটীয়া 'ৰয়েল ব্লেড' লোৱা হ'ল। কিন্তু গায়ন-বায়নৰ গীত-মাতৰ ক্ষেত্ৰত কোনো স্বৰ-যন্ত্ৰ যথা তানপুৰা বেহেলা ব্যৱহাৰৰ কথা ভাবিলেও হয়তো এচাম লোকৰ তীব্ৰ সমালোচনাৰ সম্মুখীন হ'ব লাগিব। সাংস্কৃতিৰ আগে বা পিছ বুলি যাক ধৰা হয়, সেইবোৰৰ সময়ে সময়ে সাজ-সলনি, পৰিবৰ্তন ঘটি থাকে। আচাৰ-ৰীতিও তাৰ বহিৰ্ভূত হ'ব নোৱাৰে। বিহুনাচ আৰু বিয়াৰ বাহিৰে অসমীয়া সমাজত গামখাৰু আজি অচল। সকলোৱা জাপিটিয়ে শিৰৰ পৰা ঠাই সলনি কৰি ভুৰিং ৰুমত গৃহবন্দী হিচাপে কাল কটাইছে।"

সমাজত প্ৰচলিত নীতি, পৰম্পৰাসমূহ বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ উন্নতিৰ লগে লগেই অধিক সলনি হৈছে, মানুহৰ চিন্তা-চৰ্চা, জীৱন-ধাৰাৰ পৰিবৰ্তন হৈছে। বৰ্তমান প্ৰায়ভাগ মানুহকে বৈষয়িক চিন্তাই জুৰুলা কৰা দেখা যায়। অৰ্থনৈতিক সমস্যাই প্ৰধানকৈ আজিৰ মানুহক ব্যক্তিকেন্দ্ৰীক হ'বলৈ বাধ্য কৰিছে। প্ৰখ্যাত জীৱ-বিজ্ঞানী চাৰ্লচ ৰবাৰ্ট ডাৰউইনে (খ্ৰীঃ ১৮০৯ - ১৮৮২) নামা পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ অন্তৰঃ মতবাদ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল যে সমগ্ৰ বিশ্বজগতেই বিৱৰ্তনৰ অধীন। তেওঁৰ মতে গছ-গছনি, পশু-পক্ষী, জীৱ-জগত, জড়-জগতৰ হেজাৰ হেজাৰ বছৰ জুৰি বিৱৰ্তন ঘটিয়ে আছে। ঠিক একেদৰে পৰিবৰ্তন ঘটি আছে ৰীতি-নীতিৰো। ❑❑❑

'সত্ৰীয়া নৃত্য', শংকৰদেৱৰ এক অনন্য সৃষ্টি

বিকাশ কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

প্ৰায় ৫০০ বছৰ পূৰ্বে 'সত্ৰীয়া নৃত্য' মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ অমূল্য সৃষ্টি। অসমতে 'সত্ৰীয়া নৃত্যক' সাংগীত নাটক একাডেমীয়ে শাস্ত্ৰীয় নৃত্য ৰূপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। অসমৰ বাবে যে ই গৌৰৱৰ বিষয় ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই। তাৰ উপৰিও শংকৰদেৱৰ অমূল্য সৃষ্টিক ৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিবলৈ শংকৰদেৱক ৰাষ্ট্ৰীয় সন্মান দিয়ে।

সম্পূৰ্ণ ধ্ৰুপদী শৈলীৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত 'সত্ৰীয়া নৃত্য' শংকৰদেৱে সৃষ্টি কৰিছিল ভাৰতৰ আন আন শাস্ত্ৰীয় নৃত্য তথা অসমৰ বিভিন্ন লোকনৃত্যৰ বিভিন্ন লোকনৃত্যৰ সহায় লই। 'কথাকলি' নৃত্যৰ লগত সত্ৰীয়া নৃত্যৰ বহু পৰিমাণে সামঞ্জস্য থকা বুলি নৃত্যবিদ সকলে মত পোষণ কৰিছে।

যদিও মহাপুৰুষ দুজনাই 'সত্ৰীয়া নৃত্য'ৰ সৃষ্টিৰ বাবে আন আন ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় নৃত্যৰ সহায় লৈছিল, তথাপি 'সত্ৰীয়া নৃত্য'ৰ নিজস্ব বৈশিষ্ট্য আছে। 'সত্ৰীয়া নৃত্য'ৰ নৃত্যৰ বাবে ব্যৱহৃত বেশ-ভূষা আমীয়া সাজ-পাকৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখি তৈয়াৰ কৰা হৈছে। বাদ্যযন্ত্ৰত ব্যৱহৃত হয় শংকৰদেৱৰ দ্বাৰাই সৃষ্টি খোল, তাল আদি।

'সত্ৰীয়া নৃত্য'ত থকা অৰ্থীয় স্থিতি, স্থান, গতি, হস্ত সঞ্চালন, পদ সঞ্চালন, দেহভংগী, তালবিধি, গীতবিধি আদি ইয়াৰ নৃত্য অংশৰ দ্বাৰাই প্ৰধানভাৱে প্ৰকাশিত হয়। অৰ্ধমণ্ডলীয়ে ভাৱনাটোৱে, চৌকে ওচিটীৰ যোগেদিয়ে মনিপুৰী নৃত্যৰ আত্মপৰিচয় ঘটোৱাদি সত্ৰীয়া নৃত্যৰ আত্মপৰিচয় ঘটায় এৰাই।

'সত্ৰীয়া নৃত্য'ৰ অংগী-ভংগীৰ মূল বৈশিষ্ট্য হৈছে অৰ্ধবৃত্ত। মঞ্চ পৰিক্ৰমণৰ পৰা আৰম্ভ কৰি দেশভংগী, হস্তবিক্ষেপন আদি সকলোতে এই ৰীতি বিদ্যমান। এই বৈশিষ্ট্যটো অনুধাৱন নকৰাকৈ নৃত্য কৰিবলৈ গলে অসমীয়া ৰূপ এটাৰ প্ৰতিফলন ঘটাতে ব্যৰ্থ।

'সত্ৰীয়া নৃত্য'ৰ সৃষ্টিকৰ্তা গুৰু দুজনাই কিন্তু ইয়াৰ নামকৰণ কৰা নাছিল। গুৰু দুজনাৰ বৈকুণ্ঠ প্ৰয়াণৰ পিছত সত্ৰসমূহে এই নৃত্যৰ চৰ্চা বহন কৰি আহিছে। এই সূত্ৰে গুৰু দুজনাৰ এই সৃষ্টিক 'সত্ৰীয়া নৃত্য' হিচাপে নামকৰণ কৰা হয়।

সংগীত নাটক একাডেমীৰ সচিব জয়ন্ত কক্কৰাৰৰ মুখেদি 'সত্ৰীয়া নৃত্য'ক শাস্ত্ৰীয় নৃত্য বুলি ঘোষণা কৰাৰ পিছতেই ইয়াৰ নামক লৈ যথেষ্ট বিতৰ্কৰ সৃষ্টি হয়। কোনো কোনোৱে 'সত্ৰীয়া' নামকৰণৰ সপক্ষে মত দিয়াৰ বিপৰীতে কোনো কোনোৱে ক'ব বিচাৰে যে ইয়াৰ জৰিয়তে শংকৰদেৱক উপেক্ষা কৰা হৈছে আৰু ইয়াক প্ৰকৃততে 'শংকৰী নৃত্য' হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া উচিত। অ'ত বছৰ অসমীয়াৰ অগাধ প্ৰচেষ্টাৰ পিছত শংকৰদেৱৰ এই অনুপম সৃষ্টিক ৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতি দিয়াৰ সময়তে অসমীয়াৰ মাজতে এনে গৃহযুদ্ধ অসমীয়াৰ বাবেই লজ্জাজনক। নামকৰণ কি হোৱা উচিত ই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন কিন্তু তাতোকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ হ'ল নৃত্যই যাতে বিকৃত ৰূপ নলয়।

সত্ৰীয়া নৃত্যই অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ওঁতাল চহকী কৰাৰ লগতে ভাৰতীয় সংস্কৃতিও চহকী কৰিছে। সত্ৰীয়া নৃত্যৰ ৰাষ্ট্ৰীয় স্বীকৃতি নিঃসন্দেহে অসমীয়াৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয়। কিন্তু ইয়াতেই ক্ষান্ত নাথাকি ইয়াক যাতে বিশ্বৰ দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পৰা যায় তাৰেই চেষ্টা কৰা উচিত। □□□

জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষবিন্দুত পদাৰ্পন কৰা অলিম্পিকৰ জন্ম

শ্ৰীকলি কলিতা
স্নাতক, ১ম বাৰ্ষিক

অলিম্পিক হৈছে বিশ্ব ক্ৰীড়াক্ষেত্ৰৰ প্ৰাচীনতম আৰু শ্ৰেষ্ঠ সমাবেশ। এই ক্ৰীড়া সমাবেশৰ জন্মভূমি অথবা উৎস হৈছে প্ৰাচীন গ্ৰীচ ৰাষ্ট্ৰ। প্ৰাচীন গ্ৰীচৰ বিভিন্ন মাঙ্গলিক অনুষ্ঠানৰ মাধ্যমেৰে এই ক্ৰীড়া সমাবেশ্টোৰ জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰি ক্ৰমে ক্ৰমে প্ৰসাৰিত হৈ কেৰিয়া আধুনিক অলিম্পিকৰ মৰ্যাদা লাভ কৰিলে তাক লৈ বিভিন্ন জনৰ বিভিন্ন মতামতৰ সৃষ্টি হৈছিল।

গ্ৰীচ দেৱতা জিউচ আৰু ক্ৰোনোচৰ মাজত ক্ষমতাৰ বাবে আৰম্ভ হোৱা ভয়ঙ্কৰ যুদ্ধ আৰু যুদ্ধৰ প্ৰস্তুতিৰ মুহূৰ্তবোৰ স্মৰণীয় কৰি ৰাখিবৰ বাবেই প্ৰাচীন গ্ৰীচৰ ধৰ্মকেন্দ্ৰ অলিম্পিয়াত আৰম্ভ হৈছিল এক মাঙ্গলিক অনুষ্ঠান। দিনৰ পিছত দিন, বছৰৰ পিছত বছৰ ধৰি গ্ৰীচৰ দুই দেৱতাৰ মাজত যুদ্ধৰ বিভীষিকাই অলিম্পিয়ান বাসীক উত্তেজিত কৰি ৰাখিছিল, উৎকণ্ঠিত কৰি ৰাখিছিল। জয় পৰাজয়ৰ কোনো মীমাংসা নোহোৱাকৈ কেৱল যুদ্ধহে চলি আছিল। কোনেও কাৰো ওচৰত হাৰ স্বীকাৰ নকৰে। অৱশেষত কিন্তু জিউচ আৰু তেওঁৰ সমৰ্থক সকলৰ হাতত ক্ৰোনোচ পৰাজিত হ'ল। এই জয়লাভক স্মৰণীয় কৰি ৰাখিবৰ বাবে জিউচ সকলে আৰম্ভ কৰিলে এক আনন্দ উৎসৱ। যুদ্ধ জয়ী জিউচসকলে খোৱাৰ উৰি, জলিয়াই, নৃত্য কৰি এক মাঙ্গলিক অনুষ্ঠানৰ মাজেৰে মনৰ আনন্দ প্ৰকাশ কৰিলে। পিছলৈ গ্ৰীচৰ পৰাই পাছলৈ [illegible] অলিম্পিয়ৰ পিছত ১২৫৬ বছৰ [illegible], অলিম্পিয়াত, [illegible] জিউচৰ [illegible] অনুষ্ঠিত হৈছিল এই বিজয় উৎসৱ। [illegible] ক্ষেত্ৰবোৰ মাটিৰিনিত এই বিজয় উৎসৱ অনুষ্ঠিত হৈছিল আৰু এই দুয়োটি মাটিৰিনিতেই অৱশেষত প্ৰাচীন অলিম্পিক ষ্টেডিয়ামৰ পৰিণত হয়। অৱশ্যে [illegible] ধ্বংসাৱশেষৰ তলত এই প্ৰাচীন মন্দিৰ আৰু ষ্টেডিয়াম লুকাল হৈ যায়।

প্ৰাচীন গ্ৰীচ ১২বৰ জিউচ দেৱতাসকলৰ এই বিজয়োৎসৱ বা [illegible] প্ৰতি চাৰি বছৰৰ অন্তৰে অন্তৰে একেবাৰে [illegible] বছৰ ধৰি চলাৰ পিছত [illegible] থিয়োডোচিয়াছে এই উৎসৱ বন্ধ কৰি দিলে। তথাপিও ইতিহাসৰ মতে এই অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাবেশৰ মাঙ্গলিক আৰু অনুষ্ঠানিক ৰূপ-ৰাজ্য চলি আছিল। এই প্ৰাচীন অলিম্পিক সমাবেশৰ আৰম্ভণি ইয়াৰে উল্লিখিত কৰা হৈছে খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৭৭৬ আৰু ইয়াৰ অন্ত পৰিছিল ৪৪৯ খ্ৰীষ্টপূৰ্বত। অৱশ্যে আধুনিক গৱেষকসকলৰ মতে অলিম্পিক ক্ৰীড়াৰ আৰম্ভণি ১২৫৩ ৰ পৰা ৮৮৪ খ্ৰীষ্টপূৰ্বতে।

প্ৰাচীন অলিম্পিক খেমছৰ প্ৰথমতে কেৱল মাত্ৰ বৌদ্ধ প্ৰতিযোগিতাহে হৈছিল, কিন্তু পৌৰাণিক আখ্যান গ্ৰহণ কৰিলেও ইয়াত প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভিছিল যে [illegible]

ৰবি এই প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈছিল। শেষ পৰ্যন্ত জয়ী হ'ল ক্ৰোয়েবচ নামৰ এজন বাছমি। লিছটৈ প্ৰাচীন অলিম্পিকৰ ইজেণ্ট বৃদ্ধি পায় আৰু দৌৰ, জাম্প, বেছলিং, জেৱলিং, ডিছকাছ -ছো, বক্সিং আদি ইয়াৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে।

প্ৰথম অৱস্থাত অলিম্পিক সমাৰোহত মহিলাসকলৰ যোগদান বৰ্জন কৰা হৈছিল। যোগদান কৰা মূৰৰ কথা অলিম্পিক গেমছ প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ অধিকাৰো তেওঁলোকৰ নাছিল। কোনো মহিলাই অলিম্পিকৰ খেল চালে তেওঁক শাস্তিহে প্ৰদান কৰা হৈছিল। অৱশেষত ১৫৮ তম অলিম্পিক গেমছত ২৬৪ খ্ৰীষ্টপূৰ্বত মেছিনিয়াৰ মহিলা বেলিচিয়াই মহিলাৰ বধ দৌৰত জয়ী হোৱাৰ সন্মান লাভ কৰি প্ৰথম মহিলা অলিম্পিক পদক বিজেতাৰ মৰ্যাদা পায়।

প্ৰাচীন অলিম্পিক ক্ৰীড়া সমাৰোহৰ পতন আৰম্ভ হয় বিভিন্ন কাৰণত। প্ৰথম আৰু প্ৰধান কাৰণ হ'ল অলিম্পিকৰ নিজস্ব কোনো নীতি নিয়ম নথকাৰ ফলত ক্ষমতাশালী অংশ গ্ৰহণকাৰী সকলে অসৎ উপায়েৰে প্ৰথম স্থান লাভ কৰাৰ ফলত বিশৃংখলতা বৃদ্ধি পায়। ক্ৰীড়াসুলভ পৰিস্থিতিৰ ধ্বংস হয়। ইয়াৰ লগতে খ্ৰীষ্টপূৰ্ব দ্বিতীয় শতিকাত ৰোমানসকলে গ্ৰীচ আক্ৰমণ কৰাৰ দিশৰে পথ সুগম কৰে চলি অহা এই প্ৰাচীন অলিম্পিক গেমছৰ পতনৰ সূত্ৰপাত হবলৈ আৰম্ভ কৰে। ৩৯০ খ্ৰীষ্টাব্দত প্ৰাচীন অলিম্পিক ২৯০ তম সমাৰোহৰ পিছত সম্পূৰ্ণৰূপে বন্ধ হৈ যায় আৰু বিদেশীৰ আক্ৰমণ, ৫২১ খ্ৰীষ্টাব্দত ভূমিকম্প আদি দুৰ্যোগৰ ফলত প্ৰাচীন অলিম্পিয়া নগৰ নিঃশেষ হৈ যায়।

অৱশেষত তেৰ হাজাৰ বছৰ পিছত এগৰাকী ভৰাটী নিয়েৰ দি কুবাৰতোৱে এথেনেটিক্সপটিং ইউনিয়নৰ এখন সভাত অলিম্পিক ক্ৰীড়া পুনৰ অনুষ্ঠিত কৰাৰ প্ৰস্তাৱ ৰাখি ধৰে। অৱশেষত তেওঁৰ মতে-অমতে অন্ততঃ ১৮৯৬ চনত পুনৰ অলিম্পিক প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভ কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হয়। প্ৰাচীন অলিম্পিকৰ জন্মভূমি গ্ৰীচৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি প্ৰথম আধুনিক অলিম্পিক অনুষ্ঠিত কৰাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে এথেন্সে। প্ৰতি চাৰি বছৰৰ অন্তৰে অন্তৰে এই ক্ৰীড়া সমাৰোহ অনুষ্ঠিত কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হয়।

বৰ্তমানলৈ অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা আধুনিক অলিম্পিকৰ স্থান সমূহ হ'ল ———

এথেন্স (১৮৯৬), পেৰিছ (১৯০০), ছেণ্ট লুইছ (১৯০৪), লণ্ডন (১৯০৮), ষ্টকহ'ম (১৯১২), প্ৰথম মহাসমৰৰ বাবে অনুষ্ঠিত নহ'ল (১৯১৬), এণ্টাৰ্প (১৯২০), পেৰিছ (১৯২৪), আমষ্টাৰডম (১৯২৮), লছ এঞ্জেলছ (১৯৩২), বাৰ্লিং (১৯৩৬), দ্বিতীয় মহাসমৰৰ বাবে অনুষ্ঠিত নহ'ল (১৯৪০-১৯৪৪), লণ্ডন (১৯৪৮), হেলছিংকি (১৯৫২), মেলবৰ্ণ (১৯৫৬), ৰোম (১৯৬০), টকিও (১৯৬৪), মেক্সিকো (১৯৬৮), মিউনিখ (১৯৭২), মন্ট্ৰিল (১৯৭৬), মস্কো (১৯৮০), লছ এঞ্জেলছ (১৯৮৪), ছিউল (১৯৮৮), বাৰ্চিলোনা (১৯৯২), আটলান্টা (১৯৯৬) আৰু ছিডনি (২০০০)। ❑❑❑

ৰেইকীৰ প্ৰয়োজনীয়তা

শ্ৰীসুবুল শইকীয়া
প্ৰবক্তা, বুৰঞ্জী বিভাগ

"দুখৈৰ সুখম নাছে সুখমস্তি।" - মানুহৰ হৃদয়ত অনন্তৰ প্ৰতি ধ্বনিত হোৱা এই মহৎ উপলব্ধিয়েই ভাৰতীয় মোক্ষমিং সংস্কৃতিৰ ধন। ঋষি-মুনি আৰু সাধু সন্তৰে পৰিবেষ্টিত ভাৰতৰ পুণ্য ভূমিত, বজ্ৰবাণী পৃথিৱীক আত্মচেতনা জগাই "আত্মানে মোক্ষাৰ্থং জগদ্ধিতায়চ" মহামন্ত্ৰত দীক্ষিত কৰি হৃদয়ত প্ৰজ্ঞা প্ৰদান কৰিছিল। কিন্তু বৰ্তমান ইণ্টাৰনেট আৰু গেজেটকীকৰণৰ যুগত মানুহে পাহৰি গৈছে জীৱনৰ প্ৰকৃত সুখ। বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতিয়ে মানুহক এখন ভোগবাদী সমাজ দিছে সঁচা, কিন্তু তাৰ বিনিময়ত মানুহে লাভ কৰিছে মানসিক অশান্তি আৰু নতুনৰোগ।

জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহে বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতিৰ খাইনাটৈ প্ৰকৃতিৰ পৰা নিজৰ সুখ আৰু সন্তোষৰ বাবে সম্পদ আহৰণ কৰি প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য বিনষ্ট কৰি পেলাইছে। মানুহৰ অনিয়ন্ত্ৰিত শোষণৰ ফলতেই জন্ম হৈছে এখন সুখ সন্তোষৰ বসুন্ধৰী পৃথিৱীৰ। ইয়াৰ লগে লগে মানুহৰ মন আৰু শৰীৰত নতুন নতুন সমস্যাই দেখা দিছে। সৃষ্টি হৈছে নতুন নতুন ৰোগৰ।

সময়ৰ হৃদয়ত খোজ দি পৰিবৰ্তিত সমাজ ব্যৱস্থাই মানুহক লৈ গৈছে এখন প্ৰতিযোগীতা মূলক পৃথিৱীলৈ। এটা উন্নত মানৱ জীৱনৰ হাবিয়াস আৰু এই লক্ষ্যত উপনীত হবলৈ দিনযোৰা কামৰ লগতে প্ৰচুৰ মানসিক চাপ আৰু উত্তেজনা সহ্য কৰিবলগীয়া হৈছে। ইয়াৰ ফলতেই সৃষ্টি হৈছে উচ্চ ৰক্তচাপ, মধুমেহ, কোষ্ঠাৰ, মানসিক অস্থিৰতা, মগজুৰ বিকৃতি, হৃদ্‌যন্ত্ৰ সেকন, বৈয়াৰি অভাৱ ইত্যাদি বেমাৰ বোৰৰ। আনকি প্ৰথম বিশ্বৰ দেশবোৰতো এইবোৰ দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। আমেৰিকাৰ বিখ্যাত চিন্তাবিদ আৰু মনোবিজ্ঞানী Dr. Norman Vircent Peale এ তেওঁৰ 'Relex for Easy Power' নামৰ গ্ৰন্থত লিখিছে ———

"Every night in these united states more than six million sleeping tablets are required to put the American people to sleep."

সমাজৰ এই নেতিবাচক চিন্তাধাৰাৰ পৰিস্থিতিত মানুহে শৰীৰ আৰু মনৰ বিকাশ ঘটাই জীয়াই থকাৰ কৌশলজনাৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। অৱশ্যে সমাজৰ এই বাস্তৱিক পৰিস্থিতি নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ মানুহে ইতিমধ্যে আশ্ৰয় লৈছে এক পৰিবৰ্তনশীল মানসিক দৃষ্টিভঙ্গীৰ। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে সমাজত ব্যাপকভাৱে সহাৰি লাভ কৰিছে, " ধ্যান, যোগাসন আৰু ৰেইকীয়ে।"

বিকল্প চিকিৎসা পদ্ধতিৰ বিশেষজ্ঞ সকলে ধ্যানতেই মানুহৰ মানসিক প্ৰশান্তিৰ শ্ৰেষ্ঠ উপায় বুলি কৈ যোজে। ভাৰতৰ যোগী শিৰোমণি পৰমপূজ্য শ্ৰীশ্ৰী ৰবিশঙ্কৰে কৈছে ———

" Breathing techniques, Pranayama, meditation and yaga can release the tension and negative emotions and help one to live in the peesent "

স্বামী মুক্তানন্দ পৰমহংসেই তেওঁৰ উপলব্ধি বিলাসত ধ্যানৰ উপকাৰিতাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰি কৈছে ———

" হে অচেত মানৱ, তুমি চেত হওঁ। ধ্যান কৰ। মোক্ষৰ জন্য নহয়, ধৰ্ম সাধনৰ জন্য নহয়, যোগী পৰুষী পাওঁবাৰ জন্য নহয়, কিন্তু আপন সাংসাৰিক বস্তু সকলৰ পূৰ্তিৰ জন্য তো ধ্যান কৰ।'

কিন্তু প্ৰচলিত নীতি নিয়মেৰে আজিৰ পৰিস্থিতিত আমাৰ সৰ্বা সাধাৰণ মানুহৰ বাবে ধ্যান কৰা যথেষ্ট কঠিন। আজিৰ বিষময় পৰিস্থিতিৰ লগত সহজভাৱে আয়ত্ব কৰিব পৰা ফলপ্ৰসূ চিকিৎসা ব্যৱস্থা হ'ল ৰেইকী চিকিৎসা ব্যৱস্থা।

ৰেইকীনো কি ?

ইংৰাজীৰ Rei আৰু Ki ৰে গঠিত হৈছে ৰেইকী নামৰ জাপানী শব্দটো। ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল 'Vital life force energy' বা অসমীয়াত মহাজাগতিক সঞ্জীৱনী প্ৰাণ শক্তি। বহু হেজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতেত উল্লেখ কৰা প্ৰাণ শক্তিকেই ড মিকাউ উচুই পুনৰ আৱিষ্কৃত কৰে আৰু নতুনকৈ নামকৰণ কৰে ৰেইকী বুলি। চীন দেশত ইয়াক 'চি' বুলিয়াম সকলে বায়'লাজমিক শক্তি বুলি কয়। এই শক্তিৰে ঋষিমুনি আৰু পীৰসকলে নিজৰ লগতে আনৰো ৰোগ নিৰাময় কৰিছিল।

ৰেইকী আৰু ইতিবাচক চিন্তা ঃ

ৰেইকীৰ প্ৰধান সূত্ৰ হৈছে ইতিবাচক চিন্তা আৰু কৰি ইতিবাচক চিন্তাৰে জীৱন যাপন কৰা। মানৱ দেহত সাতটা চক্ৰ আছে। ইয়াৰ নাম সমূহ তলত দিয়া ধৰণৰ ঃ

চক্ৰৰ নাম	ধ্বনি	শৰীৰৰ অংশ	যোগাত্মক দিশ	ক্ষয়াত্মক দিশ
১। মূলাধাৰ চক্ৰ	লিংবোজ ধ্বনি	মেৰুদণ্ড, পেলভিস	অপৰাধিক নিয়ন্ত্ৰণ	
২। স্বাধিষ্ঠান চক্ৰ	লিংবোজ ধ্বনি	মূত্ৰাশয়, কিডনি	কাম	ঘৃণা
৩। নিভাৰ চক্ৰ	ধ্বনিবোজ	ডিম্বি	আত্মসম্মান	দুখ
৪। অনাহত চক্ৰ	ধ্বনিবোজ	হৃদপিণ্ড, ফুছুস	প্ৰেম	ঘৃণা
৫। বিশুদ্ধ চক্ৰ	মন্ত্ৰোচ্চাৰণ	গলা, গলা গ্ৰন্থি	কথা	হিংসা
৬। আজ্ঞা চক্ৰ	প্ৰেমোচ্চাৰণ	মস্তিষ্ক, চক্ষু	বুদ্ধিমত্তা	অহংকাৰ
৭। সহস্ৰাৰ চক্ৰ	মন্ত্ৰোচ্চাৰণ	মস্তিষ্ক, মেৰুদণ্ড	পূৰ্ণতা	মোহ

মনুহৰ মনৰ লগত উপৰত উল্লেখ কৰা চক্ৰসমূহৰ ওতঃপ্ৰোত সম্বন্ধ আছে। মানুহৰ মনৰ ভাবধাৰা যদি যোগাত্মক হয় ; তেনেহ'লে চক্ৰ সমূহে প্ৰাণশক্তি আহৰণ কৰাত কোনো বাধা নাপায়, কিন্তু মানুহৰ ক্ষয়াত্মক ভাবধাৰাৰ ফলত চক্ৰসমূহৰ কাৰ্যদক্ষতা কমি যায় আৰু মানুহজন ক্ৰমে ৰোগগ্ৰস্থ হৈ পৰে। মানুহৰ ৯৫ % ৰোগ মানুহৰ মনৰ এই ক্ষয়াত্মক ভাবধাৰাৰ ফলতেই সৃষ্টি হয়। বিখ্যাত মনোবিজ্ঞানী ড. লুই হেইয়ে মনৰ ভাবধাৰাৰ লগত ৰোগৰ যে ওতঃপ্ৰোত সম্বন্ধ আছে তাক সুন্দৰকৈ দেখুৱাইছে।

(১) কোনো ব্যক্তিয়ে যদি অনুভৱ কৰে যে তেওঁক কোনেও ভাল নাপায় আৰু তেওঁ যদি কোনো পৰিবৰ্তনকো মানি লব নোখোজে, তেওঁ সমস্ত হাড়ৰ বিষত আক্ৰান্ত হ'ব।

(২) ভয়ন কৰিব নোৱাৰা খং আৰু খঙৰ কাৰণে উক্ত বিচাৰিব নোৱাৰা ব্যক্তিৰ বৃক্কত পাথৰ হ'ব পাৰে।

(৩) মনৰ গভীৰ কোনত আঘাত, পুৰণি অপৰিবৰ্তনীয় ঘটনা, গভীৰ গোপন কোনো কাৰণ বা নিজেও সকলো দুখৰ কাৰণ বুলি বিবেচনা কৰা ব্যক্তিৰ মানসিকতাই কেন্সাৰ ৰোগৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে।

ৰেইকীয়ে মানুহৰ এই ক্ষয়াত্মক ভাবধাৰা অতিবাই মন সজ আৰু শুদ্ধ চিন্তাৰে পূৰ্ণ কৰাই দিয়ে। ইয়াৰ ফলত মানুহজনে সামগ্ৰিকভাৱে শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক দিশত সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি লাভ কৰি বিকাশৰ পথ উন্মুক্ত কৰি তোলে। ইয়াৰ বাবে ৰেইকী প্ৰশিক্ষণ লোৱাৰ উপৰিও প্ৰশিক্ষাৰ্থীয়ে ৰেইকীৰ পাঁচটা নীতি পালন কৰিব লাগে ঃ—

(১) আজিৰ বাবে মই জীৱ জগতৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম।

(২) আজিৰ দিনটো মই দুখৰ বশৱৰ্তী নহওঁ।

(৩) আজিৰ দিনটো মই খঙৰ বশৱৰ্তী নহওঁ।

(৪) আজিৰ দিনটোত মই সকলো কাম সততাৰে কৰিম।

(৫) আজিৰ দিনটোত মই সকলো প্ৰাণীৰ প্ৰতি সন্মান আৰু মৰম প্ৰদৰ্শন কৰিম।

ৰেইকী কেনেকৈ কৰা যায় ঃ

ৰেইকী প্ৰশিক্ষণৰ বাবে এজন ৰেইকী মাষ্টাৰ বা গুৰুৰ প্ৰয়োজন। তেওঁ শক্তিপাত ৰ জৰিয়তে মানৱ দেহৰ সহস্ৰাৰ, অনাহত আৰু ছাক্ৰল চক্ৰ খুলি দিয়ে যাৰ জৰিয়তে প্ৰশিক্ষাৰ্থীয়ে বহুবেছি প্ৰাণ শক্তি আহৰণ কৰিব পাৰে শক্তি পাতৰ পিছত এজন প্ৰশিক্ষাৰ্থীয়ে ২১ দিন মানৱ দেহত থকা ২৪ টা বিন্দুত ৩ মিনিটকৈ ৰেইকী কৰিব লাগে। এই ২১ দিন তেওঁ নিৰামিষ আহাৰ কৰাৰ উপৰিও কোনো ধৰণৰ বাৰীয়াল দ্ৰব্য গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে।

ৰেইকী প্ৰশিক্ষণ তিনিটা পৰ্যায়ত হয়। প্ৰথম পৰ্যায়ত, দ্বিতীয়, তৃতীয় 'ক' আৰু 'খ' পৰ্যায়। দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ প্ৰশিক্ষাৰ্থীয়ে দূৰৈৰ পৰাই ৰেইকী কৰিব পাৰে। তৃতীয় পৰ্যায়ত শক্তি যথেষ্ট বেছি হয় আৰু এই পৰ্যায়ৰ পৰাই তেওঁ মাষ্টাৰ হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে।

ৰেইকীৰ পৰা লাভ কৰা সুবিধা সমূহ ঃ—

(১) দীক্ষা লোৱা মুহূৰ্তৰ পৰাই ন শিক্ষাৰ্থীয়ে আৰোগ্য দান ক্ষমতা লাভ কৰে।

(২) ৰেইকী প্ৰবাহৰ ফলত ন শিক্ষাৰ্থীৰ হাতত অনুভূতি জাগ্ৰত হয়। হাত দুখন গৰম হোৱা, ঠেঁচা অনুভৱ কৰা, শৰীৰ কঁপা, পোহৰ দেখা, বিভিন্ন ৰং দেখা ইত্যাদি অভিজ্ঞতা ৰেইকী প্ৰশিক্ষাৰ্থীয়ে লাভ কৰে।

(৩) ৰেইকী প্ৰশিক্ষণ লোৱাৰ ২১দিনৰ ভিতৰত ন শিক্ষাৰ্থীৰ শৰীৰ শুদ্ধ কৰে আৰু বিষাক্ত দ্ৰব্য শৰীৰৰ পৰা উলিয়াই দিয়ে।

(৪) ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মনযোগ শক্তি বৃদ্ধি হয়।

(৫) গৰ্ভ অৱস্থাত ৰেইকী কৰিলে সন্তানৰ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক শক্তিৰ বিকাশ হয়।

(৬) ৰেইকীয়ে ওজন কমোৱাত সহায় কৰে।

(৭) জীৱজন্তু আৰু গছ-গছনিৰ ওপৰত ৰেইকী কৰি সুফল পাব পাৰি।

(৮) হৃদ আৰু কেন্সাৰ ৰোগত ৰেইকীৰ ভূমিকা অপৰিসীম।

(৯) শৰীৰৰ বিভিন্ন ৰোগ যেনে ঃ চলৰোগ, নিদ্ৰাহীনতা, বাত, স্পণ্ডেলাইটিছ, যকৃৎ আৰু বৃক্কৰ ৰোগ, বাতুল, হাঁপানি, পেপেলাইটিছ আদিৰ কেন্সাৰলৈ বহু পৰিমাণে ৰেইকীয়ে শুভ ফল দিয়ে।

অৱশেষ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হ'ল ৰেইকী লওঁতাই সম্পূৰ্ণ আন্তৰিকতা আৰু বিশ্বাস সহকাৰে কৰিলেহে উপকৃত হ'ব পাৰে। ৰেইকীৰ উপকাৰীতাৰ বিষয়ে মাননীয় ৰেইকীৰ প্ৰেতমাষ্টাৰ মোহন মেকাৰে লিখিছে—

" In short means: Reiki has a holistic effect. It reaches all levels of existence and strives to bring these differing levels into a state of balance. These universel energy seems to have a mind of its own ; for it knows how much and where the person needs energy. Reiki is experienced as love. Reiki healing method in the broadest sense of the world. If it not only heals the body, but the spiritual self also."

সহায় লোৱা গ্ৰন্থ আৰু প্ৰবন্ধাৱলী ঃ

(1) Monan Makkars Reiki Magic.

(2) চি শক্তি বিলাস —স্বামী মুৰালাল পদমচন্দ।

(3) The power of the positiv thinking — Norman Vincent Peale.

(4) Wisdom for the new Millennium – Sri Sri Ravi Shankar.

(5) স্পৰ্শ চিকিৎসা —কনক কুমাৰ ভাগৱতী।

(6) শৰীৰ, মন আৰু ৰেইকী —— মনোজ সিংহ।

❑❑❑

গজলত প্ৰেম, সুখ-দুখ, জীৱন-জগত ইত্যাদি

হেমন্ত কুমাৰ বাতা
প্ৰৱক্তা, হিন্দী বিভাগ

গজল কি জানিবলৈ শব্দ কেইটামানৰ বিষয়ে জনা দৰকাৰ। শব্দ কেইটা হ'ল— গজল, শ্বায়েৰী আৰু শেৰ। তিনিওটা আৰবী শব্দ। গজল মূলক কাব্যৰ এটি ভেদ য'ত প্ৰধান বিষয় প্ৰেম। অৰ্থৰ ফালৰ পৰা কথা-বতৰা। গজলৰ কবিক 'শ্বায়ৰ' বোলা হয়। অৱশ্যে 'শেৰ' কৰ্ত্তাজনকো শ্বায়ৰ বুলি কোৱা হয়। শ্বায়ৰৰ দ্বাৰা যি সৃষ্টি হয় সেয়াই শ্বায়েৰী। গজলৰ প্ৰতি দুটা পংক্তিক 'শেৰ' বোলা হয়। কিছুমান শেৰৰ সমষ্টিয়েই একো একোটা গজল।

এইখিনিতে প্ৰশ্ন হ'ব পাৰে কবিতা আৰু গজলৰ পাৰ্থক্য কোনখিনিত? প্ৰশ্নটো বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে কবিতা এটাত ৰূপক, চিত্ৰকল্প, উপমাযুক্ত কিছুমান পংক্তিৰে পাঠকৰ সন্মুখত এটা বক্তব্য দাঙি ধৰা হয়। গোটেই পংক্তি সমূহ পঢ়ি পাঠকে যিখিনি হৃদয়ঙ্গম কৰে সেয়াই কবিতা এটাৰ মূল ভাব। কিন্তু গজলত প্ৰতি দুটা পংক্তিত শ্বায়ৰে কিবা এটা বক্তব্য দাঙি ধৰে। সেয়ে ক'ব পাৰি গজল শ্বায়ৰে কবিতা ৰচনা নকৰি পংক্তিকহে ৰচনা কৰে। গজল শ্বায়ৰে শব্দ নিৰ্বাচনৰ ক্ষেত্ৰত কবিতাৰ কবিতকৈ অধিক সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিব লগীয়া হয়। কবিতা আৰু গজলৰ পাৰ্থক্যও হয়তো এইখিনিতে।

ইতিপূৰ্বে উল্লেখ কৰা হৈছে যে গজলৰ প্ৰধান বিষয় প্ৰেম। ডেকা-গাভৰু অথবা প্ৰেমী হৃদয়ৰ বিবিধ সম্বন্ধ, পাৰস্পৰিক অঙ্গী-ভঙ্গী, হাব-ভাব, ব্যৱহাৰ, প্ৰেম আৰু সৌন্দৰ্যৰ লৌকিক বা অলৌকিক নাইবা পৰস্পৰৰ সাদৃশ্য-বৈশাদৃশ্য গজলত বৰ্ণিত মুখ্য বিষয়। গজলৰ প্ৰেম আৰু সৌন্দৰ্য্য বৰ্ণনৰ পৰিসৰ তুলনামূলক ভাৱে ব্যাপক। প্ৰেম আৰু সৌন্দৰ্য্য বৰ্ণনৰ মাজেদিয়েই জীৱন আৰু জগত সম্বন্ধে নিত্য নতুন ৰূপ প্ৰতিফলিত কৰা হয়। মানৱীয় ভাৱ-বিচাৰ, ধ্যান-ধাৰণা গজলৰ অন্য এক বক্তব্য বিষয়। জীৱন আৰু জগতৰ অস্তিত্ব অনস্তিত্ব সম্বন্ধে মানৱীয় অথবা দাৰ্শনিক বিচাৰ ধাৰাও ইয়াত বৰ্ণিত হৈছে। এই বিচাৰ ধাৰা সমূহ কেতিয়াবা সহজ সৰল ভাষাত আৰু আন কেতিয়াবা ৰূপকৰ মাধ্যমেৰে ব্যক্ত কৰা হয়। উৰ্দু গজলত প্ৰচুৰ পৰিমাণে ব্যৱহৃত হোৱা কিছুমান ৰূপক হ'ল — চাকী, মেখলা, চাগৰ, চৰাৎ, মঞ্জী, হোচ-জুনু, গুলজাৰ, চহ্বা, বাহাৰ-খিজাঁ, গুলো বুল বুল, ফনচ, আচিয়ানা, চৈয়াদ, বাগৰাঁ, মঞ্জিল, কফন-গুৰবত, চমা-পৰবানা, আকাচ-নক্ষত্ৰ, মহচৰ, দোজখ, জন্নত, চুবহে অজল, চামে অবদ আদি আদি।

প্ৰেম এক মানৱীয় অনুভূতি। গজল সমূহো প্ৰেমৰ ৰঙী অনুভূতিৰে জীপাল। গজলত বৰ্ণিত প্ৰেম মাৰ্জিত আৰু ৰুচি সম্মত। সকলো সময়ত সকলো শ্ৰোতাৰ আকৰ্ষণ কৰিব পৰাকৈ এক শালীনতাবোধ গজলত বৰ্ত্তমান। নাৰী-পুৰুষৰ সহজাত আকৰ্ষণ, অঙ্গী-ভঙ্গী, বিভিন্ন ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়া, মানসিক অৱস্থা আদি প্ৰেমৰ অন্তৰ্গত বিষয়। মানৱ ইতিহাসত প্ৰেমৰ অনুভূতিৰে জীপাল এক উৰ্ব্বৰ ইতিহাস আছে। প্ৰেমৰ যাদুকৰী পৰশত মানুহে পাহৰি পেলায় দেশৰ পৰিধি

কি, ধৰ্ম কি, বয়স কি, গাৰ বৰণ কি। ইয়াত উচ্চ-নীচ নাই, জাত-পাতৰ কোনো কথা নাই। জাতি-ধৰ্মৰ পৰিধি ভাঙি ই সম্পৰ্ক স্থাপন কৰে মানুহৰ সৈতে। সেয়ে কোনো বিজ্ঞজনে কৈছে — 'মীৰ' ন দেখে টুটী খাটি, ইক্কন দেখে জগত কুজাত'। যিয়েই নহওক প্ৰেমে মানুহক সংকীৰ্ণতাৰ পৰা মুক্ত কৰি প্ৰতিষ্ঠা কৰে মানুহ হিচাপে। ই ধুমুহাৰ দৰে দুৰ্গম, ফুলৰ দৰে কোমল। ই কেতিয়াবা মিঠা, কেতিয়াবা তিতা। প্ৰেম গৰল। প্ৰেম অমৃত। অলপ বচাই ক'লে ক'ব পৰা যায় প্ৰেমেই সকলো। আমাৰ বসৰাজ বেজবৰুৱাই ঠিকেই কৈছে—" প্ৰেমত ফুলিছে শতদল, প্ৰেমত ঘূৰিছে ভূমণ্ডল।" ফিৰাক্ চাহাবে কয় —

" জোৰী বস্তু নহ ৰহে ঐ বাগ ৰ সন্ধ্যা ৰ মেঘ
এৰা বাকৰ মে জিন্দ ৰ সন্তুক ৰ ধুৰ্ব ৰ্ব্বী।"

কি সুন্দৰ কথা। প্ৰেমৰ সকলো আছে অথচ একোৱেই নাই। প্ৰেমত কোনোবাই সকলো পায়। কোনোবাই সকলো হেৰুৱায়। আন কোনোবাই একোৱেই নাপায়। সেয়ে কাৰোবাৰ বাবে প্ৰেমেই সকলো। আন কাৰোবাৰ বাবে ই কেৱল এক শূন্যতা।

প্ৰেমৰ বাট হেনো অকোৰা-পকোৰা। কোনোৱে কয় — ইয়াত কাঁইট আছে। কোনোৱে কয় ইয়াত খলা-বমা আছে। কোনোৱে কয় এই পথ তেনেই পিছল। কাৰোবাৰ মতে ই ফুলৰ দৰে কোমল। আন কোনোবাই কয় ইয়াত ' কাটো কী চুভন কী হো, ঔৰ ফুলোঁ কা মজা কী।' প্ৰেমৰ বাট দিয়েই নহওক মানৱ জীৱনৰ প্ৰেম অহেই। কৰবাত কেনেবাকৈ হ'লেও আহি যায়। হৈ যায়। ই জীৱন বৰবাদো কৰিব পাৰে আবাদো কৰিব পাৰে। বৰবাদ হ'ল যদি হ'লেই আৰু নিস্তাৰো নাই। সেয়ে কোনো শ্বায়ৰে পৰামৰ্শ দিয়ে — 'চলিবে চঞ্চল চঞ্চলকে কঠিন বাটে ইক্ক হো।' গতিকে প্ৰেমত সাৱধান হ'বলৈ দৰকাৰ। শ্বায়ৰ বেজবৰুৱাৰ শ্বায়ৰ ভাষাত —

" বাটী বহুতিয়াত ' তপন হো যত চৰণ চাপৰ চিহ্নন হো
এজ হাতৰ পৰী এজ হাতৰ পৰী ভৰী বাটী এজ ভৰী বাটী।"

প্ৰেমে যাক লাগে সেয়াকৈ লাগে। বাৰে বাৰে আমনি কৰেই কোনোবা প্ৰেমত মুখৰহয়ে। কাৰোবাৰ ছবিয়ে। সেয়া প্ৰিয়জনৰ মুখ। সেয়া ভাল লগাজনৰ ছবি। শান্তিৰ বাবত সেৱাৰি, শুখত সেৱাৰি। ঘৰত, বাহিৰত ক'তো মন নাথাকে। কি যায় কাৰি আছে। মনটো কিছু শান্তি নাথাকে। কলিজা চলচলায়। এয়া প্ৰেমৰোগ। প্ৰেমীজনৰ এই অৱস্থাৰ বিষয়ে মীৰ চাহাবে এটি নিখুঁত শেৰ —

' ইস্ক মুৰে হী খয়াল্ শাম হো, এক্ এক্ ঘড়ী আৰাম ঘড়ী
সিৰ্ফ্ ইকলা ইস্ক ৰ খয়া, দুসৰা খয়াল হাম খয়া।'

গালিব চাহাবৰ অৱস্থাটো আকৌ বেচি পুৰণী লগা। কামৰ মনুহজনক হেনো প্ৰেমে নিকম্মা কৰি পেলালে গালিবৰ মুখেৰে শুনক-

" ইস্কনে 'গালিব' নিকম্মা কৰ দিয়া
বৰনা হম ভী আদমী থে কামকে।"

প্ৰিয়জন প্ৰিয়জনেই। প্ৰিয়জনৰ প্ৰতিটো বস্তুৱেই প্ৰিয়। হাঁহিটো, চাৱনিটো, চকুমুখি, খোজটো, হাত কেইখন, ভৰি কেইখন সকলো। ভাল লাগে প্ৰতিটো অঙ্গী-ভঙ্গী, হাব-ভাব। প্ৰতিটো বুদ্ধিমি, প্ৰতিটো অভিমান। এটা উদাহৰণ — বজা ৰামপুৰী নামৰ শ্বায়ৰ এজনৰ —

" অঙ্গৰাই ভী লেকে ন পায়ে টৌকে হাম
দেখা এজ দুৰুকা ৰোড় দিয়ে দুসুৰাকে হাম।"

হে স্বৰ্গপাখি আত্মা এই দুৰ্যোগৰ মুহূৰ্ত্তত
উপলব্ধি কৰিছো: তোমাৰ মৃত্যুৰ কাৰণটো কি।
বিহাত তোমাৰ লগত আত্মবাৰতো ছিঙিলো কিন্তু
কাজল দিয়া নাছিলো। অৰ্থাৎ তোমাৰ যে মৃত্যু হ'ব
ভাবিবই পৰা নাছিলো। গতিকে কাজল দিয়া
নাছিলো। এখন বিশ্ব বিৰোধী অন্ধকাৰ কি কজল লগা।
সেয়া ঘূৰি উঠিছে খেৰাটোত জানে জহা শব্দৰ
প্ৰয়োগ মন কৰিবলগীয়া। জানে প্ৰাণশ্বাসা আৰু
যোৱা (জনা) জহা পৃথিৱী। অৰ্থাৎ পৃথিৱীৰ পৰা
গুচি যোৱা প্ৰাণী। স্বৰ্গপাখী আত্মা।

জীৱনটোৱে যৌৱনক সৈ যে ইমান বজনা-
জজনা নৰাজলতে সকলো অসাৰ। ধন-সম্পদ, জীৱন-
যৌৱন, মায়া-মোহ, মান-সম্মান সকলো। সময়ৰ
গতিত যে এই সকলোবোৰ নিশেষ হৈ যাব ই ধ্ৰুৱ।
ইয়াৰ বিকল্প নাই। সময় তোমাৰ আমাৰ নহয়। সময়ৰ
হাতৰ পৰা কোনেও পৰিত্ৰাণ নাপায়। সেয়ে ইবনৰ
তৰফ পুৰীয়ে কৈছে —

"জিন্দগানী" কী হকিকত এ নাদাঁ হম বাকিব"
মৌত কা নাম সুনতে হো এ এ মৰ জাতে হো।"

এইদৰে গজলে মানুহৰ সুখ-দুখ, জীৱন-জগত,
প্ৰেম-পিৰিতি সকলো দিশতে সমুদ্ৰি লয়। যদিও ইয়াৰ
প্ৰধান বিষয় প্ৰেমতে। সেয়ে গজলৰ কাব্যিক
সৌন্দৰ্যতো সুকীয়া। চিত্ৰাকৰ্ষক প্ৰকাশ ভঙ্গী যথাৰ্থ
শব্দ চয়ন, বাক্যপ্ৰিয়তা, অভিনৱ উপস্থাপনা শৈলী হাফী
মাৰি তুকলাত ভাবাৰ পৰা ক্ষমতা আনি চল আৰু
সাহিত্যত ফাটকে বিচাৰি লোৱা কঠিন। অতিটো শেষ
যেন এটা একোটা চিৰ সেউজ কানন ভাণ্ডাৰত। এই
বনৰ সাগৰত বিমানেই গভীৰলৈ ডুব মাৰিব পাৰি
বিমানেই কানুৰ আহ্বাহন কৰিব পাৰি। এই সন্দৰ্ভতে
হিন্দী সাহিত্যৰ বলিক কবি বিহাৰী লালৰ 'সেৱ্য'
সম্পৰ্কে কথা মন্তব্য এটি মনলৈ আহিছে। বিহাৰীৰ
সমস্ত লোৱা সমূহ 'বিহাৰী চাতৰই' নামৰ পুথিখনিত
সংগৃহীত হৈছে। কোৱা হয় —

"চতুৰাইৰ এক লোহে জো যাবক কে ৰাঁৱ
লেপ সে ছোটো নাম যাৰ কৰে গাঁৱ।"

উৰ্দু শেৰ সমূহৰ ক্ষেত্ৰতো এই একোটা মন্তব্যকে
দিব পাৰি। এই শেৰ সমূহ সৰু কিন্তু ই গভীৰ আৱাত
কৰিব পাৰে। সৰু সৰু শেৰ সমূহত যি ভাব নিহিত থাকে
সেয়া প্ৰতিজন সহৃদয় পাঠকৰ অন্তৰ ছুই যায়। সেয়ে
গজল সকলো সময়তে সকলো শ্ৰোতাৰ সমাদৃত।

▲▲▲

(চিৰাক ৰেগানখুৰীৰ 'উৰ্দু কবিতা' নামৰ
কিতাপখনৰ সহায় লোৱা হৈছে।)

"কোনো মানুহে এখন নৌ এজোখিনি পানীকে নুবাব যাব নোৱাৰে আৰু একেজন
মানুহকে নুবাব লগা পাব নোৱাৰে।" — জন কনৰাড।

নৰনাৰায়ণৰ ৰাজসভাত শঙ্কৰদেৱ

শ্ৰীচন্দ্ৰ শেখৰ ৰাকতি

আজিৰ অসমীয়া সমাজত আটাইতকৈ প্ৰাসঙ্গিক ব্যক্তিজন হৈছে শঙ্কৰদেৱ। এতিয়াৰ অসমীয়া সমাজখনত যেনেকৈ নানা ধৰণৰ বেমেজালিৰ সৃষ্টি হৈছে ঠিক একেধৰণৰ অৱস্থা এটা সিদিন কবিজন প্ৰায় ছাৰে পাৰিশ বছৰ আগতেও। ঠিক তেনে সময়তে মহাপুৰুষৰ শঙ্কৰদেৱে আৱিৰ্ভাৱ হৈ বিভিন্ন অসমীয়া জাতিটোৰ আঁত ধৰি এটা মহাজাতি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। সেয়েহে তেওঁৰ বিশেষ ভকত ছকুনিৰ সৈতে নাৰায়ণ নৰোত্তম, গাৰোৰ গোবিন্দ, মুছলমানৰ ছাদপীৰ স্থান দিছিল। এই কাৰণেই হয়তো সাংস্কৃতিকৰ অসমীয়া জাতি এটা গঠিত হৈছিল। এতিয়াও অসমত নিশ্চয়কৈ আৰু একজন শঙ্কৰদেৱৰ প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে।

শঙ্কৰদেৱৰ পূৰ্ব্বপুৰুষ :–

আজিৰ বাংলাদেশৰ ওচৰৰ ঘ'ৰ টিটাগড় অঞ্চলত সেই ঠাইৰ পুৰণি কালৰ কালকৃষ্ণ নামৰ এজন সৰু দেশ আছিল। সেই দেশৰ পৰা শঙ্কৰদেৱৰ আদি পুৰুষ বাৰভূঞা সকলে পুৰণি প্ৰাগজ্যোতিষ নামৰ ভূখণ্ডলৈ প্ৰব্ৰজন কৰিছিল। তেওঁলোকে আহি বৰাহৰ পৰা বিষ্ণু নুৰুৰ আজিলপুৰী নামে ঠাইত থিতাপি লৈছিল। সেই বংশত জন্ম লোৱা কুসুমৰ আছিল শঙ্কৰদেৱৰ পিতৃ। এইজন কুসুমৰে বিয়া কৰাইছিল মহাপুৰুষজনৰ মাতৃ সত্যসন্ধাক। পৰম দুখৰ কথা এইজনা মহাপুৰুষে সৰুতে পিতৃ-মাতৃ দুয়োজনকে হেৰুৱাব লগা হ'ল। সেয়ে তেওঁক বুঢ়ীমাক খেৰুতিয়ে ডাঙৰ-দীঘল কৰাৰ লাগিছে ৰাজন কৰিব লগা হ'ল।

আজিৰ দৰে তেতিয়া পঢ়িবৰ পৰা সুবিধাটো অসম এখন নাছিল। আচলতে আজি পুৰণ চুকাৰী চৰাইদেউ পাৰৰ পাৰ হৈ আহি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ নক্ষিণ পাৰৰ সৰু সৰু সাতখন ৰাজ্য বাৰি একলগ কৰি অসম ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰি শাসন কৰিছিল। আজিৰ নাগাওঁ জিলা (য'ত শঙ্কৰদেৱৰ জন্ম হৈছিল) এইখন অসম ৰাজ্যৰ ভিতৰতে আছিল। কালক্ৰমত শঙ্কৰদেৱ ইয়াতে ডাঙৰ-দীঘল হৈ শিক্ষা-দীক্ষা লৈ যৌৱনাৱস্থা হ'লত কালিন্দী আৰু সুৰ্যবতী নামে দুজনী মহিলাৰ পাণি গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তিনিজন পুত্ৰ আৰু একজনী কন্যাৰ পিতৃ হ'ল। সকলে পৰাই এইজনা ব্যক্তি আছি মেৰাপী হোৱা কাৰণে পত্নীদ্বয়ে প্ৰথম পাৰ্থক্য কৰি বাৰ্ণ পিতৃৰ পাছতে আকৌ ইকাৰ আদি কোনো বৃক্ষাক্ষৰ নোহোৱাকৈ কবিতা ৰচনা কৰিব পাৰিছিল।

অসম আৰু অসমীয়া জাতিটোৰ শৃঙ্খলা লগাবৰ নিমিত্তে তেওঁ চেষ্টা কৰিব লাগিল। এই কামত তেওঁৰ শিষ্য হিচাপে সহায়ো কৰিছিল মাধৱদেৱে। তেতিয়াৰ পাছ বৰ্ণী অসমীয়া লোকসকলে নানা ধৰণৰ ৰীতি-নিয়মেৰে পূজা-পাৰ্ব্বণ কৰা দেখি তেওঁ এটি বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিব লাগিল। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যই তেওঁৰ পিছ এৰা নাই। এবাৰ আহোম ৰাজসভাৰ ৰাজন হ'ল তেওঁলোকে হাতী ধৰি নিব লাগিব। এই হাতী ধৰা কাম কৰা কৰি দিব নোৱাৰাৰ কাৰণে শঙ্কৰদেৱ

জোৰাই, হৰিজোৰাইক বং কৰা হ'ল। মাৰবেৰৰ কেৰ্ত কিছু নেৰোৱাৰ কাৰণে তেওঁক এৰি দিয়া হ'ল।

শঙ্কৰদেৱৰ ভাটিলৈ গমন :—

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰে যিখন দেশ আছিল সেই ৰাজ্য শাসন কৰিছিল সেই যুগৰ পৰাক্ৰমী ৰজা মহাৰাজ নৰনাৰায়ণে। এওঁ কোচ বংশৰ মহা পৰাক্ৰমী ৰজা। যাৰ ৰাজ্যৰ সীমা পূৱতাগে শলিয়াৰ পৰা লম্বিমে বৰ্তমানৰ বিহাৰ আৰু পশ্চিমবঙ্গৰ সীমাৰ কংটোৱা নদীলৈকে। এইজন ৰজাৰে ভাতৃ মহামতি চিলাৰায়। নৰনাৰায়ণ ৰজা, ভাতৃ চিলাৰায় সেনাপতি। ভটিয়াই গৈ মহাপুৰুষজনে এই দেশতে প্ৰৱেশ কৰিলে।

চিলাৰায়ৰ সৈতে যোগাযোগ :—

মহাপুৰুষজন ভাটিলৈ নাযেৰে ভটিয়াই গৈ গৰোৱাত এদিন তেওঁৰ ভগিনী ছোৱালী কমলসুন্দৰী দেৱীয়ে নদীত কাপোৰ ধুই আছিল। ঠিক সেই সময়তে যুৱৰাজ চিলাৰায়ে কেইজনমান সংযোগীৰ সৈতে মৃগয়া কৰিবলৈ আহিছিল। কমলাসুন্দৰীৰ ৰূপ দেখি যুৱৰাজ গৰাকী মুগ্ধ হ'ল। এই যুৱৰাজ চিলাৰায়ো আছিল এগৰাকী বিদ্বান ব্যক্তি। সকলোই কবাতকৈ নৰনাৰায়ণ আৰু ভাতৃ চিলাৰায়ে কাশীৰ ব্ৰহ্মানন্দৰ আশ্ৰমত সংস্কৃত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি পণ্ডিত হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল। আনকি শিষ্টলৈ তেওঁ পাৰ্বতীয়া টীকা নামেৰে এখনি সংস্কৃত পুথিও নিজে লিখিছিল। প্ৰস্তাৱ আহিল যে, সেই কমলাদেৱীক যুৱৰাজে বিয়া কৰাব। কথা মতে কাম, চিলাৰায় আৰু কমলাসুন্দৰীৰ বিয়া হ'ল আৰু মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱক চিলাৰায়ৰ পাটবাউসীৰ ফুলনিত বাসস্থান কৰি দিয়া হ'ল।

কোচ জাতিৰ ইতিহাস :—

ৰুকবেদখনেই আটাইতকৈ পুৰণি লিপিবদ্ধ গ্ৰন্থ। এই ৰুকবেদতে কোচৰ উল্লেখ থকাটোৱেই প্ৰমাণ কৰে যে, কোচসকল পৃথিৱীৰ আটি পুৰণি বাসিন্দা। এই ৰুকবেদত কোচ সম্পৰ্কে লিখা মন্ত্ৰ এনে ধৰণৰ — "অকোচা ইয়ং টুলময়ো অসুৰা দেৱ নিহোলো।" অৰ্থাৎ দেৱতাৰশত্ৰু পানীকোচ সকল তোমালোক জয়ে হোৱা। গাৰো পাহাৰ আৰু শোণিতপুৰ জিলাত আজিও পানীকোচ উপাধিৰ মানুহ আছে। খৃষ্টপূৰ্ব ৮ম শতিকাৰেই গ্ৰীচ বুৰঞ্জীবিদ্ হিৰোদ টাচে কোচসকল "A Group of demons from the upper Air" বুলি কৈছে। অৰ্থাৎ কোচ সকল বহিৰ্জগতৰ এক অসুৰ দল। কোচ সকলেই হেনো ইউৰোপৰ প্ৰথম সভ্যতাৰ বন্ধি প্ৰস্তুতালক। বেবিলনৰ লোনিক আৰু পানীচ সভ্যতা হেনো পানীকোচ সকলৰ পৰাই আৰম্ভ হৈছিল। যিহেতু কোচসকলক দেৱতাৰ শত্ৰু আখ্যা দিয়া হৈছে সেয়ে এওঁলোক অসুৰ। অসুৰ শব্দৰ অৰ্থ হৈছে শক্তিশালী লোক। অতীত কালত তিব্বত নামৰ ভূখণ্ড কেইবাটাও ভাগত বিভক্ত আছিল। এই খণ্ডবোৰৰ নাম আছিল কোচ বড়, হব বড়, লা বড়, চি বড় ইত্যাদি। বড় শব্দৰ অৰ্থ গৃহভূমি। ইয়াৰ বাসিন্দা সকল বড়। কোচি নদীৰ কাষৰ অঞ্চলৰ নাম কোচ বড়। এই অঞ্চলৰ মানুহবোৰ কোচ। অৰ্থাৎ কোচ সকল বড় গোষ্ঠীয় লোক। পৰৱৰ্তী কালত ভূ-তত্ত্ব শ্ৰেণীকৰণৰ বেলিকা মুডলাকে কেন্দ্ৰ কৰি মহাচীন জনগোষ্ঠীৰ সামগ্ৰীক নামাকৰণৰ বাবে বৃহৎ মঙ্গোলীয় গোষ্ঠীৰ মানুহকলে পৰৱৰ্তী তথ্যপাতিত পৰিচিত হ'ল।

বড় গোষ্ঠীৰ অন্যান্য জাতি সমূহ যিহেতু জনজাতি সেয়েহে কোচ সকলো জনজাতি। মেঘালয় আদি ৰাজ্য সমূহত কোচ জাতি জনজাতি হিচাপেই স্বীকৃত।

এই কালৰ পৰাই ক'ৰ পানি এই জাতি অতি বিক্ৰমী আছিল। এই জাতিয়ে প্ৰতিষ্ঠা কৰা ৰাজ্যখনৰ নাম আছিল কামতা ৰাজ্য। আটাইতকৈ ক্ষমতাশালী ৰজা আছিল নৰনাৰায়ণ। নৰনাৰায়ণে কোচ বিহাৰত ৰাজধানী পাতি কামতা শাসন কৰা কালতে আহোম ৰজাই দক্ষিণ দিশত শাসন কৰিছিল। আহোম আৰু কোচ দুয়ো জাতিৰ

মাজত বন্ধুত্বৰ চলি আছিল। আহোম ৰাজা শাসন কৰিছিল সেই সময়ৰ ৰজা চুখামফা বা ল'ৰাৰজাই। বন্ধু ৰাজা হেতু কোচ বংশৰ চাৰিজন ৰাজকুমাৰে এগৰাকী কুঁৱৰী লগত লৈ গ্ৰামৰীকুণ্ড বা ভৈৰৱ কুণ্ডত গা ধুবলৈ যাওঁতে আহোম ৰাজকুমাৰে চাৰিজন কোচ ৰাজ কুমাৰক হত্যা কৰি ৰাজকুমাৰীক অপহৰণ কৰিলে।

এই খবৰ মহাৰাজ নৰনাৰায়ণৰ কৰ্ণগোচৰ হোৱাত মহাৰাজে বৰ দুখ পালে আৰু এখন চিঠি লিখিলে। কিন্তু চিঠিখন লিখিলে যেন্দা কেচুৱ বসেৰে। এই চিঠিখন লিখা হ'ল গদ্যত। তাৰ আগলৈকে গদ্যত অসমীয়া ভাষাৰ কোনো প্ৰচলিত লিখা হোৱা নাছিল। আমি মহাৰাজৰ মূল চিঠিখনকে উপস্থাপন কৰো —

মহাৰাজৰ চিঠি :—

যিহেতু মহাৰাজ নৰনাৰায়ণ আৰু ভাতৃ চিলাৰায়ে এসময়ত কাশীত থাকি সংস্কৃত ভাষাৰ শিক্ষা লৈছিল বুলি আগতে বৰ্ণনা কৰা হৈছে, সেয়ে চিঠিখনৰ আৰম্ভণি সংস্কৃতেৰে কৰা হৈছিল। সেই মৰ্মে —

" ভতি সকল লিপাৰী-কৰ্ণ আস্বাদন-মনীৰণ
প্ৰচলিত-হিম
কৰ-হৰ-হাৰ-হাস-কাশ-বৈকলাৰ-পাণ্ডুৰ-
মন্দাকাৰ্ত্তি-বিৰাজিত-ত্ৰিপিষ্টিপ
ত্ৰিদশ-তৰঙ্গিণী-সলিল-নিৰ্মল-পবিত্ৰ-কলেবৰ-
ধীৰ-ধীৰ-ধৈৰ্য্য
ধৰ্মস্য পাৰাবাৰ সকল-দিগ্বামিনী-গীয়মান-গুণ
মহান-কীৰ্ত্তি
ৰ্ম নাৰায়ণ মহাৰাজ প্ৰচণ্ড মনীন্দ্ৰ।"

লেখনং কাৰ্য্যঞ্চ। এবা আমাৰ কুশল। তোমাৰ কুশল নিৰন্তৰে বাঞ্ছা কৰি। এখন তোমাৰ আমাৰ সন্তোষ সংবাদ পত্ৰাপত্ৰি গতায়ত হইলে উভয়ানুকূল প্ৰীতিৰ বীজ অঙ্কুৰিত হইতে বহে। তোমাৰ আমাৰ কৰ্তব্যৰে সে প্ৰীতিতাক পাই পুষ্পিত ফলিত হইবেক। আমৰা সেই উদ্যোগতে আছি। তোমাৰো এগোট কৰ্তব্য উচিত হয়, না কৰ, তাক আপনে জান। অধিক কি লেখিম। শতানন্দ কাৰ্ত্তী, ৰামেশ্বৰ শৰ্মা, কালকেতু, ধুমাসদাৰ, উদ্ধাণ্ড চাউলীয়া, শ্যামৰায়, ইমৰাক পাঠাইছোঁ। তাসেৰাৰ মুখে সকল সমাচাৰ বুজিয়া চিত্তাপ বিদায় দিবা।

অপৰ উকীল সঙ্গে ঘুড়ি ২ খান, ধন্য ১ ঠেকা মৎস্য ১ জোৰ, বালিচ ১, জকাই ১, সাৰি ৫ খান, এই সকল দিয়া হইছে। আৰ সমাচাৰ বুঝি কহি পঠাইবেক। তোমাৰ অৰ্থে সন্দেশ গোমাচোৰ ১, ছিটি ৫, খাগৰি ১০, কৃষ্ণ চামৰ ১০। ইতি শক ১৪৭৭ মাস আষাঢ়।

মহাৰাজ নৰনাৰায়ণৰ দিনত ভাষাৰ সমস্যা সৃষ্টি হোৱা নাছিল। কিন্তু ইংৰাজসকলে ভাৰতত ইংৰাজী শিক্ষা আৰম্ভ কৰাৰ লগতে তেওঁলোকৰ ধৰ্মপ্ৰচাৰক সুবিধাৰ নিমিত্তে আঞ্চলিক ভাষাত ধৰ্মপুথি প্ৰচাৰ কৰিবলৈ লোৱাৰ পৰাই সমস্যা আৰম্ভ হ'ল। ভাৰতবৰ্ষ স্বাধীন হোৱাৰ পিছত ভাষাৰ ভিত্তিত ৰাজ্য পুনৰ গঠনৰ সময়ত কোচ বিহাৰ য'ত শঙ্কৰদেৱৰ সমাধিস্থান আজিও আছে (মানুহৰ সৰু সেই ৰাজ্য পশ্চিমবঙ্গৰ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ পৰিছিল)।

এই চিঠি পাই আহোম ৰজা জাতুৰ খাই উঠিল। যুদ্ধ হ'ল। যুদ্ধত চিলাৰায়ৰ নেতৃত্বত কোচৰ জয় হ'ল। ইয়াৰ পিছে ছয় লাখ সৈন্য লৈ চিলাৰায়ে কছাৰী ৰাজ্য মণিপুৰ, জয়ন্তীয়া, ত্ৰিপুৰা, চিলেট, গাৰো আৰু জিতকৰা ৰাজ্য জয় কৰিছিল। পিছত মোগলৰ গৌড় ৰাজ্যও জয় কৰিছিল যদিও উভতি আহোতে চিলাৰায়ৰ মৃত্যু হ'ল।

নৰনাৰায়ণৰ ৰাজসভা :—

ইমনলোৰৰ উপৰিও কিন্তু পৰাক্ৰমী ৰজা হিচাপে মহাৰাজ নৰনাৰায়ণ স্বীকৃত হোৱা নাই, হৈছে তেওঁৰ ৰাজসভাত ভালে সংখ্যক কবি পণ্ডিতক পৃষ্ঠপোষকতা কৰিছে। তেওঁৰ ৰাজসভাত স্থান পাইছিল ক্ৰমে — ৰামসৰস্বতী, কাশীৰী কায়স্থ, শিত পিতাম্বৰ, অনন্ত কন্দলী, শঙ্কৰদেৱ, মাধৱদেৱ, পুৰুষোত্তম বিদ্যাবাগীশ, অনিৰুদ্ধ, জীধৰ দৈবজ্ঞ, বতুল কায়স্থ, পীতাম্বৰ সিদ্ধান্ত বাগীশ আদিয়ে। চন্দ্ৰ ভাৰতীয়ে ৰজ পৃষ্ঠপোষকতা পাইছিল যে নাই কোৱা টান কিন্তু মহাৰাজৰ ৰাজসভাত আছিল।

মহাপুৰুষজনৰ নৰনাৰায়ণৰ ৰাজ সভালৈ গমন :–

মহাবীৰ চিলাৰায় শাৰিৰীক বলত শক্তিশালী হোৱাৰ লগতে বুদ্ধিমানো আছিল। কিন্তু অতিৰ ঘাতৰ কথাটোক নৰনাৰায়ণৰ মনত ঘনেপে কষ্ট দিছিল। তেওঁলোক দুই ভাই শিৱ দুৰ্গাৰ পূজক। শিৱ ভক্ত চিলাৰায়ে, কমতা ৰাজ্যত হলেও কবি বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰা শ্ৰীশ্ৰীশঙ্কৰদেৱক বাহ্মণ সমাজৰ পৰা পোৱা বিভিন্ন বাধাৰ লগে লগে উদ্ধাৰ কৰিবৰ কাৰণে মহাৰাজে গৰ মোলোৱাটোক বেয়াকৈ ৰাজাত গলুৱাই ৰাখিছিল। মহাৰাজ নৰনাৰায়ণ আৰু চিলাৰায়ৰ মেতে মহাপুৰুষ দুজনৰ মিলন কিন্তু কমতালীয়াৰ নাছিল। এই মিলন নিশ্চয়কৈ অজ্ঞাত শক্তিৰ গুপ্তকৰ্মৰ ফোৱা মিলন। গুণৰ অকৰ্মণ্যেই ইয়াৰ মূল কাৰণ বুলি ক'ব লাগিব। চিলাৰায়ে শঙ্কৰদেৱৰ ভাতৃ-পুত্ৰী ৰামৰায়ৰ জীয়েক ভুবনেশ্বৰীক (ওৰফে কমলাপ্ৰিয়াক) বিয়া নকৰোৱা হ'লে হয়তো এই মিলন সম্ভৱ নহ'লেহেঁতেন। এদিন কোচ বিয়াৰ গুৰুৰ থকা নিজা বাসস্থানৰ ভিতৰ চ'ৰাত থকা ফুলনিবাৰীত কমলাপ্ৰিয়াই আপোনমনে শঙ্কৰদেৱৰ ৰচনীত 'মন মেৰি ৰাম চৰণহি লাগ' সুললিত সুৰেৰে গাই থকা চিলাৰায়ে শুনিবলৈ পায় আৰু বিমুগ্ধ হৈ যেতিয়া জানিলে যে, তেওঁৰ ৰাজদেৱীয়াক শঙ্কৰদেৱৰ এই গীতৰ ৰচয়িতা তেতিয়া চিলাৰায়ে শঙ্কৰদেৱৰ গুৰু চাগি বৈষ্ণৱ ধৰ্মত দীক্ষিত হ'ল।

এই ঘটনাত ব্ৰাহ্মণসকল খুলি-শকি মহাৰাজৰ গুৰুৰ শঙ্কৰদেৱৰ বিৰুদ্ধে আৰ্জি কৰাত মহাৰাজে আদেশ দিয়ে যে, শঙ্কৰদেৱক ৰবি আনি শঙ্কৰদেৱৰ চালেৰে ভৰা সাজি তেওঁৰ হাড়েৰে বজোৱা হওক আৰু মাংস কুকুৰক খুৱাই হওক। ৰাজসভাৰ এই সংবাদ শঙ্কৰদেৱৰ ভক্ত চিলাৰায় আৰু কমলাপ্ৰিয়াৰ কাণত পৰাত শঙ্কৰদেৱক লাইকাটীৰ পৰা ৰবি অনাৰ পূৰ্বে চিলাৰায়ৰ নিজা বাসস্থানলৈ লৈ আহে। অনপিনে শঙ্কৰদেৱক নিজ ঘৰত নেপাই তেওঁৰ দুগৰাকী শিষ্য নাৰায়ণ দাস আৰু গোকুল চন্দ্ৰক নৰনাৰায়ণৰ কমতালীয়ে ৰবি নি অকণ্য যাবলৈ কোৱাতে গুৰুজনৰ সন্দেহ নিবাৰি। কিন্তু সন্দেহ হ'লে নাপালে। চিলাৰায়ে যাতে নিজ ভাতৃৰ অপ্ৰিয় ভাজন হ'ব নেলাগে আৰু গুৰুজনাৰো ক্ষতি নহয় তাৰ ব্যৱস্থা চিন্তা কৰিবলৈ লাগিল।

চিলাৰায়ে মহাৰাজক ক্ষান্ত কৰাত সফল হ'ল। এদিন তেওঁ মহাৰাজলৈ প্ৰস্তাৱ পঠালে যে শঙ্কৰদেৱক মহাৰাজৰ ৰাজসভালৈ পঠোৱাৰ বিনিময়ত মহাৰাজেও তেওঁৰ মনৰ লোক এজনক চিলাৰায়ৰ ভাত বান্ধি লাগিব আৰু শঙ্কৰদেৱৰ যদি কিবা অঘটন ঘটে লগে লগে সেইজন লোকক বধ কৰা হ'ব। কথামতে কাম। শঙ্কৰদেৱক ৰাজসভালৈ পঠোৱা হ'ল।

গুৰুবিৰহত আৰু মহাপুৰুষ কোচ ৰজাজনাৰ নৰনাৰায়ণৰ সাত খলপাৰ ওপৰলৈ উঠি যাওঁতে মধুৰমনৰ লাকল দেহ বৰম হোৱাটো গাই থৈছিল। ৰাজসভাত দ্বিতীয় দিন 'বন্দো গোবিন্দ। গোপীজনমানন্দ' তৃতীয় দিনা, 'ভাগি মহাসন বন্ধ গুণিব' মল্ল নৃপতিৰ সম নাহিকয় ইঁৰ' আৰু চতুৰ্থ দিনা 'দেখিয়ে চাপুৰ সভা একো গাই' গীতটো গাইছিল। মহাৰাজে শঙ্কৰদেৱৰ মহাপুৰুষত্বৰ উমান পাই তেওঁক ৰাজসভাৰ কবিসকলৰ মাজত বিশেষ আসন প্ৰদান কৰিলে। আৰু এই কাৰ্যই অসমীয়া জাতিক মহাজাতি হিচাপে গঢ় দিয়াৰ প্ৰস্তুতিপৰ্ব হিচাপে অৱস্থ হ'ল। ▲▲▲

(লেখক নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ কাৰ্যকৰী সভাপতি)

"ধৈৰ্য্য অবিহনে কোনো একো মহৎ কাম সম্পাদন কৰিব নোৱাৰে। আনহাতে যিসকল লোকে ভুকুতে কলটো পকাব খোজে বা দুবাৰ মান চেষ্টা কৰি বিফল হলেই হতাশাত ভাগি পৰে, তেওঁলোকে কেতিয়াও কোনো কামতে কৃতকাৰ্য্যতাৰ মুখ দেখিবলৈ আশা কৰিব নোৱাৰে।" — হোমেন বৰগোহাঞি।

শান্তি

শ্ৰী হিৰণ্ময় গোস্বামী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

হাতত শস্ত্ৰ লৈ
তুমিতো পৈছিলা শান্তিৰ বাবে,
কিন্তু দেখিছিলো
তোমাৰ মাতৃৰ মুখৰ হাঁহি,
বাহিলা তুমি শান্তি
(মৌনদেশ মাথো নিৰৱ দৰ্শকৰ সহানুভূতি)
এতিয়াও আছে বহুসময়
তুমি উজলি আহা,
বিদ্ৰোহ কৰিম পাপীৰ আগণ্ডৰে
যুদ্ধ কৰিম অস্ত্ৰবিহীন হাতেৰে,
উজলি আহিব পুণৰ মাতৃৰ মুখৰ হাঁহি
তুমি আহিব পুণৰ 'শান্তি'।।

বেদনা

শ্ৰী আৰতি ব্ৰু
উচ্চতৰ মাধ্যমিক
দ্বিতীয় বৰ্ষ

তোমাৰ মুখখনত মোৰ মুখৰ ৰূপ
শীতল চকুযোৰে মাখি,
বাহুবন্ধে মেখেলাইত কৰা হিয়া মোৰ
নিজলত, নিৰৱে কান্দিব।।
নৰহা অতীত মাথো বৈ ৰ'ব
অন্ধ কথাৰ নিজৰা হৈ
আগনে পৰুৱা যৌৱনৰ দলিচা
পলাবলৈ পাৰিব নাই।।
লোকোৱা কথাবোৰ,
নিটিনা কেনাবোৰ
বিটিয়াব মুকলীৰ বাটত,
তোমাৰ বেমালিয়ে
কৰিবহি আমনি কাতৰ।।
সাগৰ বালিচৰত মৰীচিকা বিচাৰি
নোৱাৰিলো তুমি কৰিব দূৰ
বিচাৰ বেলাত তোমাৰ আশীৰে
দিব জানো শান্তি মোক .....।

মানুহ

শ্ৰী মঞ্জুবাণী বিশ্বাস
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

মানুহ আমি এই পৃথিৱীৰ
একে জননীৰ সন্তান।
সেই চিৰন্তন সত্যক অলাঞ্জলি দি
লালসাৰ চক্ৰবেহত,
মানুহে লৈ দানবৰ চৰণ
জগত কৰিছে শোণিতেৰে প্লাৱিত।
মানুহে কৰিছে মানুহক হত্যা
ৰূপ লৈছে ভয়ংকৰ আতংকবাদীৰ,
মানৱৰূপী দানবে গান কৰিছে
মানুহৰ বুকুৰ কেঁচা তেজ।
মানৱৰ তপ্ত ৰক্ত ধাৰাসাৰে ঢালি
মানৱ ৰক্তাৰ ধুলি কৰিছে ৰঞ্জিত।
তাৰে পৰিণতিত ধাৰাসাৰে বৈ গৈছে
কতজনৰ তপ্ত অশ্ৰুজল।
জ্বলিছে কত চাইত মানৱৰ
শ্মশানৰ চিতা,
হাহাকাৰ বৈ গৈছে কতজনৰ
বিকট্যবিকাৰ ছাঁয়া।
কাৰ সেই চিতা?
কোনে দিছে প্ৰাণৰ আহুতি?
সেই চিতা হ'ল আৱকবাদীৰ।
সেই মৰণৰ বলি হ'ল
আমাৰ আপনজনী
কেৱল এই ভাৰতবাসী।

বিদায়ী বন্ধু

শ্ৰী বিজু যুৱন নাথ
স্নাতক তৃতীয় সমিক

গোপোৱালী ধ্বনি পৰাকাশি
সেউজীয়া কমনকাশী
এই মনোৰম অৱস্থাতনি
আৰ কাৰেৰে বৈ যোৱা নৈ খনি
লাখেনিৰ মোৰ লাখনী।
চিৰ প্ৰাণ অভিন্ন হৃদয়ৰ আৰি
তোমালোকক আহিলা মোৰ জৈশোৰৰ লাখনী
জৈশোৰ পাৰ হৈ যৌৱনত ভৰি দিলা আজি মই
জীৱনৰ প্ৰথম পদক্ষেপতে
তোমালোকৰ পৰা বিদায়ৰ বাবে আজিহে বৈ
জীৱনৰ পথত আগবঢ়া পদক্ষেপ লৈ
বিদায়ৰ এই নিয়তি বেলাত
আৰিছোঁ হাত বাউল দিবলৈ
লগত আনিছোঁ কিছু মাথা প্ৰতিশ্ৰুতি।
পুনৰ আহি মিলিত হম আহি
এই প্ৰকৃতিমেলাত।
হে বন্ধু সকল নেযাবা পাহৰি তোমালোকৰ এই
মুকলীয়া লাখনীক।

এখিলা উঁকা কাগজ

সনকম বৰ্মন
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মোৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো সংগীতত,
দেখো মই সংগীত এখিলা উঁকা কাগজৰ,
নতুবা এটা স্বয় কলমৰ।
সেইখিলা কাগজতেই লিখি দিও মই,
জীৱনৰ ন ন সঙ্গীত,
এই সঙ্গীতবোৰতেই প্ৰকাশ পাই,
মোৰ জীৱনৰ লয়-তাল প্ৰতিটো কাম,
সংগীত মোৰ এখিলা উঁকা কাগজৰ।
স্বয়-কলমত ফুটি উঠে দৃশ্য
বোমা - বিস্ফোৰণৰ,
এই কলমে লিখে ইতিহাস হয়তো আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ।
চিয়াহী হয় তেজ নৰ দেহৰ,
সংগীত মোৰ স্বয় কলমৰ।
দুৰ্গতি দমনৰ এ-কে ৪৭
তাৰি তেজে বুজু মানুহৰ
সোঁত বয় বিয়াকুল তেজৰ
এই তেজে উঁহিয়ায় মোৰ সংগীত-কাগজক,
কিলিকি জ্বলে চিয়াহীৰ আঘাতক
ইতিহাস হয় কলাগ,
এয়াই কুৰি শতিকাৰ ইতিহাসৰ নৱম।
সংগীত মোৰ কলাগ উঁকা কাগজৰ,
নতুবা এটা স্বয় কলমৰ।

সমাদৰ

শ্ৰী সুমিত্ৰা দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষিনী

আগবাঢ়ি আহা
অহংকাৰ ত্যাগ কৰি
আহিব জোলা উদং নকৰি
তুমি কৰা নিৰীহ
জন - গণৰ সহায়।
আগবাঢ়ি আহা
বাটি অহা সমূহ শিশুকে
একোটি উচ্চকল আদৰ্শৰ
দিয়া নিদৰ্শন
কৰি তোলা সমতুল্য
একোজন জীৱন,
তেতিয়া পাবা তুমিহো
সকলোৰে সমাদৰ।।

শ্মশান

শ্ৰী ফুলেন চহৰীয়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষিনী

শ্মশান, মৃতকৰ সাথী তুমি
ব্যক্তিজনৰ অন্ত এক জগতত
তোমাৰ অৱস্থিতি
মৃত্যুৰে তিলি পেলোৱাৰ শিহৰণ
জীৱন-নাটি শেষ কৰি
তোমাৰ বুকুত তিলিনি হৈ যায় ক'ত
তেজস্বী কিম্বা নিৰ্জীৱ জীৱৰ কায়া
চিতাৰ ছাইৰে তুমি হয়তো
তাৰেই ইতিহাস লিখা।
তোমাৰ বুকুত
জ্বলি থকা চিতাৰ জুইত জুলাই থাকে
ক'তজনৰ চকুপানী
দিয়া ভক্তা আৰ্তনাদ।
শ্মশান, মৃতকৰ সাথী তুমি
চিৰি থাকে তোমাৰ বুকুত
মৃত্যুৰ নিশান
মৃত্যু-বীণৰ সুৰৰ তালে তালে
নিৰৱতাই গাই দিয়াৰ গান।
শ্মশান জীৱনক লীলাই বগাই
তোমাৰো আছে অৱসান
শৰীৰেই তিলি তিলি তুমি
একাকী বাচিছা নিকা কৰি
চাতালতো দিয়া নাই জ্বালা
তুমিয়েই জীৱন।

অনুভূতি

শ্ৰী নিলাক্ষী শৰ্মা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক
প্ৰথম বৰ্ষিনী

সুইচৰ বুকুৰ কোমল ঢৌকত,
মোৰ মন-পখিলা চিৰি যায়,
এক অজানা চাইচোন।
ধীৰে ধীৰে এক ভাৰী অনুভূতি,
প্ৰকৃতিৰ মাজৰৰ দৃশ্য
ভাল বাহিবলৈ মোৰ বৰ মন যায়।
মন যায় মোৰ সেই দৃশ্য উপভোগ কৰিবলৈ।
পৃথিৱীৰ কোলাহল পূৰ্ণ,
পৰিৱেশে কেনে আজ লেপ-
মাজত ভাল নাপায়।
আজ কেনে মই এটি বুজুৰ্ত
অনুভৱ কৰো কেৱল,
শান্তি আৰু শান্তি।।

নিলিখো কবিতা, আনিম স্বাধীনতা

শ্ৰী স্নেহাশিষ চক্ৰবৰ্তী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মানুহে কিয় মানুহক মাৰে,
তেজেৰে কিয় ভাটু খেলে
স্বাধীনতাৰ এই পঞ্চাশ বছৰে
জীৱনে কি পালে,
জীৱনে কি হেৰুৱালে।
বুকুৰ পিঞ্জৰিত হাত থৈ অনুভৱ
কৰো তেতে এক ঘূৰ্ণবাত্যা
সংগোপন চিঞৰি উঠো,
আমাক শান্তি লাগে,
শান্তি লাগে,
শান্তি লাগে
নীলা আকাশত উৰাই দিছিলো
শান্তিৰ এজাক কপৌ চৰাই
হঠকাৰীয়ে তাকে গুলিয়াই মাৰিলে
তাৰ তেজেৰে ভাটু খেলিলে।
চৌদিশে অযাচ নিস্তব্ধতা
আৰু নি ঃ সন্তাপ,
জীৱনটো কেৱল ঠুকুলোৰে ভৰা।
মানুহৰ চুকুৰ আকাশলৈ লোপ
এয়া জানো কবিতা লিখি
কবি হোৱাৰ সময়।
নহওঁ কবি, নিলিখো কবিতা
বৰঞ্চ হাতেৰে আনিম স্বাধীনতা,
আনিম স্বাধীনতা
আনিম স্বাধীনতা।।

আজিকালি তেজৰ দাম কমিছে

নিখিল কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মোক স্বাধীনতা লাগে,
অহ, বহু, ৰাজহুনৰ নহয়, জীয়াই থকাৰ স্বাধীনতা।
স্বাধীনতাৰ এই ৫৩ বছৰে আমি পালো কি।
মুক্তি সংগ্ৰাম নে জীৱন-মৃত্যু।
মৃত্যুৰ ভাগনেই মানুহবোৰক কোলা কৰি তুলিছে,
সহজ হব কিয়নিৰ মানুহবোৰে সহজ হব পৰা নাই।
এতিয়া তেজ বিকিয়াই যাতে —
শৰৰ ভয়ত গছে সলাব পাহৰি যায় পাতবোৰ,
আজিকালি ঠকাইৰ মাতত ৰাতি নুপুৱায়,
বন্ধুৰ শগতহে ৰাতি পুৱায় !
মাজনিশা মানুহবোৰে এতিয়া নিদাৰুণ, আত্মাহীন
নিটুৰ চিঞৰৰ শব্দ শুনিলেও সাৰ পাই নুঠে।
লাখোবাৰ মৃত্যুৰ আৰ্তনাদ শুনিলেও এজন নাগাপে
আচলতে সেই সময়ত
মানুহৰ চকুৰোৰ শিলৰে ৰূপান্তৰ হয়,
আজিকালি তেজৰ দাম কমিছে।

কবিতা

শ্ৰী সুমিতা ৰায়
স্নাতক চতুৰ্থ বৰ্ষ

কবিতাৰে চিঠি এখন
লিখো বুলি কলমটো
হাতত লৈছিলোঁ।
কবিতা মোৰ প্ৰেয়সী।
মোৰ চাৰিওফালে
অনুভৱ কৰো
কবিতাজনীৰ সত্তা।
যেতিয়া মই অনুভৱ
কৰো একাকীত্বৰ যন্ত্ৰণা,
তাই সংগোপনে টোকৰ
দিয়ে মোৰ
হৃদয়ৰ দুৱাৰত।
হিয়াৰ দুৱাৰখন খুলি
তাইক মই আলফুলে
সাৰটি লওঁ মোৰ
বুকুৰ মাজত।
এজাক স্নিগ্ধ বতাহৰ
দৰে তাই মোৰ
কোঠাটোলৈ সোমাই আহে।
তাইৰ পাজিৰেৰীয়া
আঙুলিৰ পৰশত
জাগ পাই উঠে
মোৰ ভগা বীণখন।
তাইৰ যাদুটীয়া কঁকালখনত
বিচাৰি পাওঁ জীয়াই
থকাৰ তাড়না
তাইৰ মেঘালি চুলিবোৰত
যেন লুকায় সুখীৰ
সকলো ৰহস্য।
চঞ্চলা পাৰীলাজনীৰ
দৰে তাই মোক
হাতত ধৰি টান মাৰে
অসীমৰ সীমান্তৰ ফালে
তাইৰ ঘৰখনলৈ।
হাঁহো হাঁহো কৰি থকা
তাইৰ চকুযুৰিত,
বুজা মুচুকা আবৰ
কৰি থকা তাইৰ
ওঁঠযুৰিত মই
আলফুলে আঁকি দিও
মকমক এটি চুমা।
চিঠি এখন লিখো বুলি
লোৱা নীলা খামটো
টিকা টৈয়ে ধৰি ৰাখিলোঁ।
কবিতা মোৰ প্ৰেয়সী।
যি সঠিক ঢালা তাৰেই
ৰূপ লোৱা মোৰ প্ৰিয়তমা।।

যি কোনো ঠাইৰ পৰা হব পাৰে এটি কবিতা

কবি - সবোয়ত হুসেন
অনুবাদক - শ্ৰীসঞ্জীব ভৌমিক
স্নাতক চুড়ান্ত বৰ্ষ

যি কোনো ঠাইৰ পৰা হব পাৰে এটি কবিতা
একযোৰ জোতাৰ পৰা
নতুবা বৰষুণত বহি যোৱা কবৰৰ পৰা
নতুবা কবৰৰ বুকুত ফুলি উঠা ফুলটোৰ পৰা
কবৰত নহলে কবৰত সকলোৱে আশ্ৰয় পাইছে
পিপৰা বোৰে প্ৰাৰ্থনাৰ আসনৰ তলত
ছোৱালীবোৰে মোৰ সুৰত
কোকেটুৱাই খৰ বাজিছে মৰা ঘাঁৰৰ মুখত।

কবিতাৰো নিশ্চয় কোনো বাসস্থান আছে
কোনো নিৰ্বাচিত হৃদয়ত নতুবা প্ৰতীক্ষাৰত চকুত
কাৰিকৰৰ হাতত অসমাপ্ত হৈ থকা এটা চকা
কবিতাই তাক সম্পূৰ্ণ কৰিব পাৰে
এখন গুঞ্জনময় আকাশ যথেষ্ট নহয় কবিতাৰ বাবে
কিন্তু ই অনায়াসে সোমাই যাব পাৰে কোনো
টিফিন কেৰিয়াৰৰ ভিতৰত

তাৰ সহায়ত গাঁথিব পাৰি ফুল,
চতুৰ পানী আৰু সৰু সৰু ঘণ্টা
তাক অন্ধকাৰতো গাব পৰা যায়
উৎসৱৰ ৰ'দত তাক শুকাব পৰা যায়
তুমি তাক চাবও পাৰা
শূন্য বাচন, শূন্য পোচাক, আৰু শূন্য দোলনাত
তুমি তাক শুনিব পাৰা
ঠেলাগাড়ী নতুবা শৱযাত্ৰাৰ লগত হৈ থকা অৱস্থাত

তুমি তাক চুমা খাব পাৰা
ঘৰৰ ভিতৰত
তুমি তাক বটিব পাৰা
শিলৰ পত্ৰাত
তুমি তাক লগাব পাৰা
শিলৰ কোৱাৰিত।

ৰাতিয়ে নোৱাৰে
কবিতাক কণা কৰি দিবলৈ
কাটিব নোৱাৰে কোনো তৰোৱালে
বন্দী কৰিব নোৱাৰে কোনো প্ৰাচীৰে
এটি কবিতাই যি কোনো ঠাইতে তোমাৰ

লগ এৰি যাব পাৰে
মেঘৰ দৰে
বতাহৰ দৰে
বাস্তৱৰ দৰে
দেউতাৰ হাতৰ দৰে।।

মৰ্মান্তিক

শ্ৰীপ্ৰিয়াঙ্কী ডেকা
স্নাতক, প্ৰথম বৰ্ষ।

প্ৰত্যেকটো পুৱাই সকলোৰে অন্তৰত
কঢ়িয়াই আনে এক শংকাৰ ভাব।
কিজানিবা যমে তেওঁক চিৰনিদ্ৰাৰ বাবে
মৃত্যুৰ চৰণত লৈ যায়।
কিমানেই অন্ত হ'ল সেই পশুবোৰৰ
নিষ্ঠুৰ প্ৰহাৰৰ,
নাইবা কোনো হ'ল আধামৰা বা
ভৰি দিছে অন্তিম ক্ষণত।।
তিল তিলকৈ জীয়াই থাকে কিম্বা
ৰখে জীৱনৰ শেষ সময়লৈ,
কেৱল চিৰনিদ্ৰাৰ বাবে জীয়াই থকাৰ
এমুঠি আশা বুকুত বান্ধি লৈ।
কি নিষ্ঠুৰ জাতি? নাই অকনো
অন্তৰত সিহঁতৰ প্ৰেমৰ ঢাপ,
বহুতো নিৰীহ লোকে কিমান বা দিছে
তেওঁলোকৰ ভৰা হৃদয়ৰে অভিশাপ।
সেই নিশাচ দলৰ নিষ্ঠুৰ পাকচক্ৰত পৰি
ক'তাই বুকুত আশা বান্ধি লৈ চকু মুদিলে,
কিন্তু পাশৈবোৰৰ কঠোৰ অন্তৰত
তেওঁলোকক লৈ অকনো দয়া নুপজিলে,
কেতিয়াবা অসুৰ সবৰ অন্ত পৰিব?
কেতিয়াবা সকলোৱে শান্তিৰ নিশ্বাস ল'ব?
আৰু কেতিয়াবা এনে মৰ্মান্তিক ঘটনাই শাম কাটিব?

তেজ লগা ঘামবোৰ

কনকালী বৈশ্য
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

মই মোৰ,
তেজ আৰু ঘাম
পথাৰৰ বুকুত সিঁচি দিলো।
কৰ্মীবোৰে মুঠি মুঠিকৈ,
কঢ়িয়াইনি বেকাত ৰাই দিলে।
আৰু ....!! কৰ্মীবোৰে শইচবোৰ
চপাই ঘৰলৈ আনিলে।
কিন্তু জমিদাৰ .....
তাৰ লোলুপ দৃষ্টিত
ঘৰ ঘৰকৈ ঢাপে শইচন খোক।
ভাঙৰিনা নিপিড়িত বেচিয়কৰ ভগনাৰ
মাতকৰিতাৰ পেজা।
বৰ্ষৰতাৰে সি কাঢ়ি লৈ যায় শইচবোৰ
মই মোৰ সমস্ত সত্ত্বা বিক্ৰী কৰিও
প্ৰাজৰি হ'ব পৰা নাই।
মোৰ তেজ আৰু ঘামবোৰ
আকৌ বিলীন হৈ যায়।
কোনো দিনে চৰ ৰবি নুঠে
কড় দিলাসু জমিদাৰ হঁত, চাই থাক!
হাল, দা, কোৰ,বাহুলী, হাতুৰী আৰু কলম
একগোটে কৰিম।
শিলবোৰ জ্বলি উঠিব, তেতিয়াহে তহঁতৰ
চকু মেল খাব ....!!

দুখৰ কাইট

মুন তালুকদাৰ
ছাত্ৰক প্ৰথম বৰ্ষ

হৃদয়ৰ বেদনাবোৰ যেন
এক বিষাক্ত কাইট হ'ল।
প্ৰতিপল প্ৰহৰৰ মানৱ লগত
মুখবোৰত মজগুল।
বিষাক্ত কাইটৰ বিষে দিয়ে,
এনেবোৰ দুখ-যন্ত্ৰণা।
মানৱে পাহৰি গলেও লয়
ভগৱানৰ শক্তিৰ যন্ত্ৰণা।।
জিনৰ লিছতো দিন যেতোৰ দৰে
ভাবিবি পৰা নাই
অশান্তিৰ বোৰৰ মাজতো ভগৱানে
মানৱৰ চিৰশান্তিৰ গান গায়।
গঢ়ি লোৱা ভাবনা মনৰ কামনাই
কৰিব জানো মোক পাৰ।
অনেক অশান্তিৰ বিষৰ মাজতো
নামানো মই হাৰ।
ভগৱানৰ আশীৰ্বাদে দেখুৱাই দিব
জীৱনৰ সকলো শক্তিৰ বাট
আহিব যে চাগে মানৱৰ জীৱনত
এনেবোৰ ঘাত-প্ৰতিঘাত।
আত্মা মাত্ৰ আছে মানে
নশ্বৰ দেহত
দুখৰ লিছতো দুখ
সেইবোৰৰ নবেশ।
হৃদয়ৰ কৰুণ কান্দনে
যেতিয়াই আনে বুজিব
প্ৰকৃতি ঋণী মানৱতাৰ
তেতিয়াহে দুখ আঁতৰিব।
বৰ্তমানৰ এই দুখৰ পৃথিৱীত
অমানৱতাৰে দুখৰ কাৰণ
মানৱতাক চিনি পালেহে
দুখবোৰ হ'ব পুৰণ।।

দুঃ সময়ৰ কবিতা....

কণিমা বেগম
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

এয়া দুঃ সময়।
চৰিত্ৰগুণে সিঁচৰতি হৈ আছে নিস্তব্ধ ভয়াবহতা,
হ'ব আছে মাথো অতৃপ্তীবাদিৰ মন একাধবোল।
বিয়ে স্বাসৰুদ্ধ কৰিছে মাতৃ হৃদয়,
বাকৰুদ্ধ কৰিছে ব্যক্তিত্বশীল ব্যক্তিক।
আৰু পথভ্ৰষ্ট কৰিছে হাজাৰ হাজাৰ,
নব প্ৰস্ফুটিত সুন্দৰ কলি।।

এয়া দুঃসময়।
যি মলয়াই কঢ়িয়াইছিল আগতে সুঘ্ৰাণ কোমল সুৰভি,
এতিয়া কঢ়িয়াব মাথো মানুহৰ শোকা শোকা গোন্ধ।
যাৰ আগতে শুনিছিলো কুলি চৰাইৰ সুললিত কণ্ঠ,
এতিয়া শুনিবলৈ পাব মাথো গুলীৰ নিষ্ঠুৰ শব্দ।
যাৰ বৈছিল আগতে হৃদয় নদীৰ সোঁত,
আজি বয় আজি কেঁচা বন্যা তেজৰ সোঁত
এয়া দুঃ সময়।।।

গল্প শিতান

দায়িত্ব। এৰা এদিন তাৰো ভাবিছিল। অনুভূ মাকৰ সলনি তাৰে ঘৰখনৰ দায়িত্ব লব লাগিব। দশম মান শ্ৰেণীৰ ছোৱালী জনী যেন হঠাতে সকলো বুজি, সকলো দায়িত্ব বহন কৰিব পৰা এজনী বয়স্ক ছোৱালীত পৰিণত হ'ল, আৰু তাইৰ মনটো? সেই সৰু ছোৱালী জনীৰ ভিতৰৰ মনটো ইমান বেছি বুজি পোৱা ধৰণে ভাঙৰ হ'ল যে এদিন হঠাতে আবিষ্কাৰ কৰিলে যে কেৱল ঘৰখনেই নহয় ঘৰখনৰ মানুহ বোৰৰ ওপৰত থকা মাকৰ অধিকাৰ খিনিও জোনমাহীয়ে ইতিমধ্যে লৈ পেলাইছে। অনামিকাই অনুভৱ কৰিবলৈ ধৰিলে যেন জোনমাহীৰ উপস্থিতিয়ে মাকৰ অস্তিত্বক লাহে লাহে গ্ৰাস কৰিলৈ আৰম্ভ কৰিছে।

অনামিকাই এই ধৰণৰ ভাবোৰক নিমান পাৰে তাইৰ মাজতে ৰাখি ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিলে। মাকৰ কম বুদ্ধিৰ আশাবিনিক সন্ধিৰিত কৰি ৰাখিবলৈ প্ৰাণ-পণ চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু তাই বোৱাৰিলে। এদিন তাইৰ সেই চেষ্টাও ব্যৰ্থ হ'ল। — " অনি আজি পূৰ্ণিমা নিশা।" মাকৰ বিছনাৰ কাষতে বহি থকা অনামিকাৰ গাই মাকে সুধিলে। অনামিকাই খোলা খিৰিকীৰে বাহিৰৰ ল'ৰাত পৰি থকা জোনাকখিনিলৈ চাই ক'লে-

—" এৰা মা, আজি পূৰ্ণিমা।"

—"অতনীক মাতচোন।" মাকে অনামিকাৰ দেউতাকক মাতিবলৈ কৈ ক্ষন্তেক পাছতে নিজৰ মনৰ ভাব সলাই পুনৰ কৈ টানিল।

—" নোলাগে, মাহে ফাৰ্ত ব।" — কথাষাৰ কৈয়ে কেৰ্ত নিছলাৰ পৰা নামিবলৈচেষ্টা কৰিলে। কিন্তু ক্ষন্তেক পাছতে নিজৰ শাৰীৰিক অক্ষমতাকে মানি লৈ কাষতে থকা অনামিকাৰ কান্ধেৰে গুৰান হাত এখন পেলাই দি অসহায় ভাবে জীয়েকৰ মুখলৈ চাই ক'লে-

—" মোক বাথৰুমলৈ লৈ ৰ'ল।" মাকে সেয়াই সেয়াই কোৱা কথা কেইষাৰৰ পৰা অনামিকাই বুজিলে কেৰ্ত নিশ্চয় দেউতাকৰ সৈতে বাথৰুমত বহিব বিচাৰিছে। আইভিলতাৰে যেৰা সেই নিৰিষ্ট চকী দুখনত দেউতাকৰ সৈতে বহিব খোজা কথা মাকৰ ভিতৰৰ সৰল মানুহ এজনীৰ অস্তিত্বক উপলব্ধি কৰি অনামিকাৰ ভাল লাগি গ'ল। মাকৰ আছি অ্ৰ সাৰ সেইটো সাৰতি ধৰি তাই ধীৰে ধীৰে বাথৰুম অভিমুখে খোজ আগবাঢ়ালে। কিন্তু ই কি? হঠাৎ মাক যে ঢৈ গ'ল। অনামিকাই মাকৰ মুখলৈ চালে। মাকৰ সেয়া দুচকুৰ দৃষ্টিৰ অনুসন্ধান কৰি দেখিলে আইভিলতাৰে যেৰা সিহঁতৰ বাথৰুমৰ সেই নিৰিষ্ট চকী দুখনত ওচৰা-ওচৰিকৈ থকা দুটা ছায়া মূৰ্ত্তি। অনামিকাৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল সেয়া তাইৰ দেউতাকৰ কাষত মাকৰ চকীখন অধিকাৰ কৰি বহি আছে জোনমাহী। ক্ষন্তেক আগতে সকল বুলি উপলব্ধি কৰা তাইৰ মাকজনী যেন হঠাতে অধিক দুৰ্বল হৈ পৰিল। অনামিকাৰ কান্ধত লাহেকে মুখটো থৈ মাকে অবশ ভাবে ক'লে- "মোক ভিতৰলৈ লৈ ৰ'ল।"

তাৰ পাছত কেইটোৰ বিচনাখনত পৰি থকা মাকৰ মুখত মৰমেৰে হাত বুলাওতে কেৰ্ত ক্ষণিক উশাহ সলাই ক'লে—"অতনীৰ ভিতৰৰ মনুষ্যটো বৰ সলনি হ'ল।" মাকৰ মনকৈ উঠা-নমা কথা বুকুখনলৈ চাই অনামিকাই ভাবিছিল যেন মাকৰ বুকুখন হঠাতে স্তব্ধ হৈ যাব। প্ৰকৃততে অনামিকাই সেয়ে বিচাৰিছিল। কঠোৰ বাস্তৱতাত মাকৰ কম বুকুখন ভাঙি টুকুৰা টুকুৰ হোৱাতকৈ তাই মাকৰ সুস্থতা কামনা কৰিছিল। তাই যেন মাকৰ শান্তি বিচাৰিছিল।

—"অনি, সেয়া এটা কথাহি।" কোনোবা পুৰণ কথাত অনামিকাৰ ভাবত যতি পৰিল। তাই মন কৰিলে খপনৰ পৰা উভতি অহা মানুহখিনি ইতিমধ্যে আহি পৈছে। বাথৰুমৰ পৰা কিছু নিলগৰ ল'ৰত মাকৰ শয়নো খোৱা ঠাইটুকুৰাত বহিবে অস্থায়ী বেৰ এখন দিয়া পৈছে। কেইজনীমান তিৰোতাই তাৰ উভৰ মুখাকে এগছি চলি জুলাই সেৱা লৈছে। মানুহকেইজনীৰ একেবাৰে পিছফালে আঠু লৈ উচুলিউঠা জোনমাহীকোনোবা এগৰাকীয়ে শাস্তনা দিছে। অনামিকাই মহিলাখিনিৰ লগতে সেয়া কৰিব খুজিয়ো নোৱাৰিলে। এক তীব্ৰ অনিচ্ছাই যেন তাইক আওৰি ধৰিলে। সন্তৰ্পণে তাই মানুহখিনিৰ মাজৰ পৰা আতৰি আহি মাকৰ কোঠাৰ সেই নিৰিষ্ট ঠাই টুকুৰাত জুলি থকা জুমুটিটোৰ ভাবত বহি পৰিল। ❑❑❑

ঘৰ

মনিকা পাটগিৰী
ছাত্ৰ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

ঠাইখিনি বৰ সুন্দৰ। চাৰিওফালে দেউজীয়া ওখ-তাল গছবোৰ। চিলাৰ ঘৰে আকোৱা পকোৱা সৰু বাটোবাৰ। বীমাই বকবাৰ হাতত ধৰি হুৰু মিলাই মিলাই খোজ পেলাইছে আৰু লক্ষ কৰিছে সেই লাঁমখনলৈ। বকবাই বহি লৈছে আৰু বীমাই অভিজ্ঞানী মানেৰে দিয়া দিছে। বকবাই একাকাৰ জোখকৈ অলপ মৰমেৰে বীমাৰ কাষতে বহাই দিলে। লাহে লাহে হাঁহি -দেমালিৰে বীমাই তাইৰ মুখটো তাৰ বুকুৰ মাজত সুমুৱাই দিলে। বকবাইয়ো বীমাৰ বুকুৰ স্পৰ্শ লব বিচাৰি গাতি ধৰিব খোজাৰ সময়তে শইকীয়াই সবপাই চিঞৰি উঠিল — "ওঁ নহয় নহয়.....।"

তাৰ চিঞৰৰ ওচৰৰ ওই থকা বীমা আৰু জিংটুই সাৰ পাই গ'ল। জিংটুৱে উচপ খোৱাৰ বাবে বীমাই এখন হাতেৰে জিংটুক আৰু আন খন হাতেৰে শইকীয়াক সাৱটি ধৰিলে। একো হোৱা নাই বুলি কৈ শইকীয়াই হাতখন ওফোৰাই দিলে। বীমাই ধিকক্তি মাৰি মুখৰ ফালে চাই দেখিলে সদায় দেখি থকা সেই জনাকৰ কপৰ মুখখনেই। তিৰোতাৰখন পোৱাবতো সেই টো স্পষ্ট নহোৱাকৈ নাথাকিল। অলপ সময় মুখৰ ফালে চাই জিংটুক লৈ মৌনভাৱে ওই পৰিল বীমা।

শইকীয়াই ভালদৰে জানে যে এয়া সপোনহে বাস্তৱ নহয়, কিন্তু তথাপিও যেন তাৰ নিজৰ ওপৰতে বিশ্বাস নহয়। নোলা চিঞৰাই তাৰ মুখৰ বিকৃতিলাই মুছিছে। ইতিমধ্যে এটি সুকুমাৰে বহিবৰ পোৱাৰ আহি বীমাৰ মুখত পৰিল। যেন পূৰ্ণিমাৰ জোনটোহে। শইকীয়াই নজনাকৈ নাথাকিল- বীমাই বাৰু কাৰোবাৰ কথা ভাবি হাঁহি আছে নেকি?

(২)

অলপ আগতে বকবাই নিজাৰ বাবে ছালৰ পৰা টুপুৰ টুপুৰকৈ পানী পৰি আছে। দেউতাকে জলপানে কুলাৰ কাতি কাম্ভি চাঁচি আছে। বীমা আৰু বীমাই পঢ়ি থকা দেখি মাকে ক'লে — "তুমা লেমটু ল' মোক চাতি খোৱা দি, ভাতকেতা বাপু অন লাহে লাহে।" এনেকৈ মন্থাটিৰ পৰা চাইকেল মাৰি অহা শব্দ কাণত পৰাত বীমাৰ দেউতাকে চাকিটো খাতি দি উচ্চ স্বৰত কলে— " চাইবি বাপাহাত , পিচলা খালি কিন্তু বক্সা নাই। ভালকে অহ। বীমাহতে তিনিও কোনোবা আহিল বুলি চকুৰে ইংগিত কৰিলে। বীমা আৰু মাকে আলহী আগমনৰ বাবে বাট চাই থকিল যদিও বীমাই তাইৰ বিষয়ত মন দিলে। " আৰে তাহিল কিয়ে তুমি, আমাক মাত লেগা।" ও মামা, এয়া। ও হেৰি...বীমাই দুয়ো টিচেৰাৰ লগে লগে কথা বন্ধ হৈ গ'ল। কাৰণ মোমাইকৰ লগত যে আৰু এজন আহিছে তাই ধমকে পোৱা নাছিল। "ও বাহক। মামা এখেতক মই ....."

এখেত মোৰ বন্ধু, অসমীয়াৰ এনসি. কলেজৰ প্ৰফেছাৰ। ভাল সাহিত্য চৰ্চা কৰে যেনেকৈ কথা তুমি। "সেয়াহলেন কৈ লাজ চেমনাছুম। পাছত এখেতক মই মামা বুলি মাতিব নহয়। মামাৰ লগত আইছি বিয়েতু" - "ও" ভাবিলে মোৰ লগত দেউতা আহিলেও তুমি মামা

বুলবানে ?" বীমাই অলপমান অস্বস্তি অনুভৱ কৰিলে। মোমায়েকজনে খং উঠি গ'ল। লগতকৈ বেছি বকে।

বীমা কিন্তু মোকাবিলাকৰী নাছিল। "হুবোৱে মামা পাছত চুলতি মানি ধাৰ্ব্বি। মই জানো যে চুলতিৰে মানুহৰ পেট নভৰে গতিকে কিবা অলপ....." পাছত সিহঁতে যুচফুচাই কিবা কৈ থাকিল।

(৩)

বহাগ মাহ। প্ৰকৃতিয়ে এটি নতুন ৰূপ লৈছে। বীমাৰ সৰু মোমায়েকৰ বিয়া। এনেয়ে মোকাবিলাকৰী তাতে আকৌ মোমায়েকৰ বিয়া। নানা উলহ-মালহেৰে বিয়া খাব লাগে কিন্তু নাই বীমাই যাব নোৱাৰে। তাই এই বাৰ দ্বিতীয় ফাইনেল পৰীক্ষা দিব। ঘৰৰ আটাইকেইজনে যাব নোৱাৰে। বীমাই H.S ৰ ফাইনেল দিয়ে যেতিয়া তাই আৰু মাকে যাব।

পৰীক্ষাৰ মাজত হঠাৎ এদিন বীমাৰ এখন চিঠি আহিল। এইফালে পৰীক্ষা এইফালে বিয়াৰ বাবে ল'ৰা খোজা এটি সিদ্ধান্ত। তাৰেপৰি মাক-দেউতাকৰ আমত। বীমা দোমোজাত পৰিছে। নাজানিলেও নহয় কাৰণ বিয়াৰ যো-যা চলিছে, পৰীক্ষাৰ পিছত হয়তো এটা থিক হৈ যাব। ঘৰৰ ডাঙৰ ছোৱালী যেতিয়া সেনকালে হেনো বিয়া দিব। কিন্তু সেয়া হ'ব বীমাৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে। হঠাৎ বীমাৰ মনত বিদ্ৰোহৰ ভাব জাগি উঠিল।" মোৰ ইচ্ছাৰ কথা যদি মা-দেউতাই নাজানে তেতিয়া মই কিয় সিহঁতৰ ইচ্ছা পূৰাব লাগে ?" সেয়েহে চিঠিৰ যথাযথ উত্তৰ দিলে।

মাকহঁত নোহোৱা বাবে বীমাই সকলো কাম-কাজ কৰি পৰীক্ষাৰ বাবে ওলাল। আজি তাইৰ শেষ পৰীক্ষা, এটা স্বস্তিৰ নিশ্বাস ওলাই আহিল। পৰীক্ষা দেখি থকা অৱস্থাত যেন তাইৰ হঠাৎ কলমটো ৰৈ গ'ল। এজন চিনাকী মানুহৰ হুঁ তাইৰ চকুত ধৰা পৰিল। পৰীক্ষা শেষ হোৱাৰ ঘণ্টা বাজি উঠিল।

"বীমা।" — সিহঁতলৰ পৰা অহা চিনাকি মানুহে বীমা বৈ গ'ল। শইকীয়াক দেখি বীমা একেবাৰে বহু-উন্ন পৰি উঠিল। "ৰ'লা বীমা মই তোমাক গাড়ীৰে ঘৰ লৈ যাহোঁ"।

" গাড়ীত ? নাই নাই, মই বুলিয়ে যাম.....।"

" আহা, উঠানা দেখি কৰি কি লাভ।"

নুঠো নুঠো বুলি গাড়ীত উঠা বীমাই এদিন বামে শইকীয়াৰ গাড়ী হৈ পৰিল।

এটি সুখৰ কামত বাস কৰে, বীমা আৰু বামে শইকীয়া। ক'লেজত সেৱা কৰাৰ লগতে সাহিত্য চৰ্চা কৰে। লিখা কাম এৰি বামেন ভিতৰলৈ আহিল। ঘণ্টাটোৰ চাই – বীমা জাত – হোটেলত। সিহঁতৰ মাজত মিছা অভিমান, আদাৰ সকলো চলে। বামেনে অভিমানী মনেৰে আকৌ লিখা-পঢ়া কামত লাগিল। বীমাই তাৰ বহি লাহেকৈ বামেনৰ হাতৰ পৰা কলমটো আৰ্ডাই বৈ মনৰে হাতত ধৰি লৈ আহিল ডাইনিং কমলৈ।

বামেন কলেজলৈ যোৱাৰ পিছত বীমাই কমটো সজোৱাত ব্যস্ত হৈ পৰে। চ'ফাৰ কাপোৰবোৰ হালধীয়া, বেবৰ বা কোমল হালধীয়া, কাপেটিবোৰ বগা হালধীয়া আৰু পৰ্দাবোৰ বগা হালধীয়াৰ সংমিশ্ৰণ। যেতিয়া বহিল পৰা ৰ'ল আহি কমটো স্পৰ্শ কৰে তেতিয়া তাৰ প্ৰতিটিয়ে বীমাৰ লঙনু সদৃশ বগা দেহাটো হালধীয়া কৰি তোলে। অলপ দিনৰ পিছতে এদিন পুৱা বীমাৰ হালধীয়া বহি হৈছিল। তাৰ পিছত একেলেঠাৰীয়ে বীমাৰ বমি।

(৪)

কিছে জানো আনি দিলে বামেনৰ এনেকুৱা পৰিবৰ্তন। ক'লেজৰ পৰা আহি আজি বামেন বিছনাত শুই পৰিল। বীমাই কিবা অসুখ নেকি বুলি সোধাত বেবৰ ফালে মুখখন ঘূৰালে। "বেবৰ ফালেহে উত্তৰ

আছে যেন পাইছোঁ।" বীমাই ওচৰত বহি পৰিল।

"নাই একো হোৱা নাই।" খোৱাতে উত্তৰটো দি থলে বামেনে। বীমাৰ পৰা দ্বিতীয় প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা হ'ল যদিও বামেনে কোনো উত্তৰ নিদিলে। কেইদিনমানৰ পৰা বীমাই লক্ষ্য কৰি পাইছে বামেনৰ এই পৰিবৰ্তন, কিন্তু কাৰণ পৰা নাই তাৰ কাৰণ। তাই ভাবিলে হয়তো এয়া টনা-পটিৰ চিন্তা বামেনৰ। তাই নিজে নিজে কৈ থাকিল— ভাষ্যত যি আছে সেয়াই হ'ব, ভাবি-চিন্তি মুৰ ঘমাই থাকিলেনো কি হ'ব ? তাতো অৱশ্যে নভবা নহয়, এয়া নিজে আৰ্ত্তি লোৱা কষ্টৰ পৰা, সংকটপূৰ্ণ অৱস্থাৰ পৰা কোনোকৈ পৰিত্ৰাণ পোৱা যায়।

কিন্তু বামেনৰ সেইবোৰ চিন্তাই চিনামনো স্পৰ্শ কৰিব পৰা নাই। সে চিন্তাই, সে বীমাৰ সংকটপূৰ্ণ অৱস্থাই? চিন্তিত কৰিছে মাথো বীমাৰ কথা। বামেনৰ মনত নানা সন্দেহ উপজিল ধৰিলে বীমাৰ প্ৰতি। কিমান দিন বীমাই শগত ঘাৰে তথাপি বামেনৰ মনত সন্দেহৰ পোকটোৱে লাহে লাহে কামৰুছি পাৰিলে ধৰিলে। সময়ে সময়ে চলে বীমাৰ দেহত অৱক্ষয়। সন্তানৰ আগমন হ'ল। সন্তানটোৰ ৰূপ লগত বামেনৰ ৰূপ মিল নাই দেখে। মনত সন্দেহৰ ভাবটো আৰু বাঢ়িল। আজিকালি বীমাই আনৰ লগত মিলা প্ৰীতি কৰাৰে সংশয় দেখে। শিয়মূৰ্হুৰ্তে বীমাৰ গাত পৰে বিকট চেকেকনিৰ সৈতে বজ্ৰপাত। নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস নোহোৱাৰ বাবেই এদিন চাকৰি বাদ দি গুছি গ'ল আন ঠাইলৈ।

বাহিৰত কলিং বেলৰ মাত শুনি বীমা উঠি গ'ল। "আৰে মীনা, তেতিয়া আহিছ, এই গুৱাহাটীৰ পৰা, কিমান দিন থাকিবি, তোৰ পঢ়া পঢ়িব কি গৰব ? এই যে আজি আহিবি মই ভাবাই নাছিলো।" বীমাই আগবাঢ়ি শাৰীগনৰ কোচ কোইটা ভাজ লগাই লগাই কৈ থাকিল।

"আজি চাগে বহিবলৈ কোৱা, খাবলৈ কোৱাৰ কোনো প্ৰশ্ন নাই। তাতকৈ ইমান বহি থোৱা বস্তুৰ নাম হ'লহেঁতেন। আৰু পেটৰ কেচু কুমটিও হজম হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে বাইদেউ।"

"হব, হব পেট তুমিই ভগৱান তুমি। তেতিয়াহলে আগতে মই পেটকে সন্তুষ্ট কৰি লওঁ বাৰু।"

মীনাই ৰাধিওলেনে বুটি নিক্ষেপ কৰিলে। আলমাৰীৰ ভিতৰত থকা স্কোচৰ অলংকাৰ আৰু কাপোৰবোৰে মীনাক বেছি আকৰ্ষণীয় কৰিলে। গতিকে বীমাৰ যে কি ভাষা।

"মীনা তই বুই এদিনৰ ভিতৰতে আৰ্ত্তিচোন আলমৰে কথা পাতিম।"

বীমাই ওপৰ মহলাৰ কাপোৰ মেলি দি আছে লগত আছে জিনী। কবিবাৰ বাবেই হয়তো বীমাই বেছিকৈ কাপোৰ পুইছে। মাইকেকক লেখা পোৱা মাত্ৰেই জিনীয়ে ঘটনাটি বগাই তলীলে আহিল। আনটি ওচ মৰনি, ওচ মৰনি বুলি ডিঙৰি থাকিল। বীমাই তাৰ গালত হাত বুলাই এটি চকলেট হাতত দিলে। তাৰে ডিঙাবটো দি হাতত মাৰি মাৰি ক'লে - " আনটি মাই ডাৰিং ইজ এন এনিমেল।" মীনাই তাৰ কথাবোৰ শুনিলে যদিও বেছি গুৰুত্ব দিবি ওপৰত উঠিল। "ইমানবোৰ কাপোৰ অকলে অকলে বুইছ তই ? এই লগতকৰ ঘৰটো গ'ল নেকি ?"

বীমাই এটি দুখৰ নিশ্বাস পেলাই ক'লে ——"অ' লগতকৰও গ'ল তাৰ পিছত চামেলী আৰুপিছত লক্ষ্মী এনেকৈ চাৰি পাঁচজনী মানেই গ'ল।"

"কিয়, ইমানজনীৰ মাজত তই একনীও ভাল নাপালিলে ? লগতকৰা বাইহো কৰ ভাল আছিল।"

"সিহঁতো বেয়া নহয় মইও বাখো, কিন্তু তোৰ জিনিয়েৰাৰ লোভৰ বাবে বাখিব নোৱাৰো। ও মীনা দেউতাৰ বোলে কিবা অসুখ হৈছে।" বীমাই কথা সলাই দিলে তৎক্ষণাৎ।

বহু সময় ধৰি বীমা আৰু মীনাৰ মাজত বহু কথা আলোচনা হ'ল। বীমাৰ কথাৰে মীনাৰ মনত্বত স্পৰ্শ কৰি গ'ল।

গুৱাহাটীলৈ অহাৰ দিনাৰ মীনাই বাৰেকক মাহ এবাৰ লগাই অহাৰ কথা জানিয়ে বাৰেকৰ ঘৰত সোধাল। দেখিলে বিদ্যুমান ফটা কাপোৰৰ খুপ আৰু ভাঙ-বিভাঙ ভাবে বিছনাত পৰি থকা বাৰেকক। মীনাই সিদিনাৰে বুজিলে জিনীৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো। নিশ্চয় আজিকালি সি ভুলন বিবাহকৰ্তাকৈ থকৰ বহু বেছিকৈ জানে।

মীনাৰ এটা কথা উপলব্ধি হ'ল যে —— "অপাত্ৰিমা বাজকাৰেক তাকৈ শাস্তিমা পাৰাপাৰেই শ্ৰেয়।" ❑❑❑

হৃদয়ৰ আঘাত

মনোজ কুমাৰ ডেকা
আতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

বাৰিষাৰ দিনকেইটা বাহিৰলৈ ওলাবই নোৱাৰি কি যে দিগদাৰ। ঘোৰাকাদিৰে পথা দি থকা বৰষুণজাকৰ কাৰণে ফজলে কলেজো যাব পৰা নাই। আজি দুদিনে ধৰি তাৰ পৰিয়ালে এসাজ ভাতৰ কাৰণে হাহাকাৰ কৰিব লাগিছে। আজলৈ দিনো এই বৰষুণজাক নেৰিলে কৰিবনো কি? মনতে এবাৰ ভাবিলে আজি গুৱাহাটীৰ 'হাতখোলাত' বজাৰ আছে। ধৰিকেইটালমান গোটাব পাৰিলে দুপইচা উপাৰ্জন হ'লেই কিজানি।

"হেৰি, আজিৰ কাৰণে ব্যৱস্থা এটা কৰক। ঘৰলৈ খুদকণ এটিও নাই। ঘৈণীয়েক ফাটমাই মাত লগালে।"

বৰষুণজাক তেতিয়াও এৰাই নাই। আজি বৰষুণজাকে নেৰিবই নেকি? ইমানে তাৰ পেটোও কলমলাই আছে। এতিয়ালৈ খুদ এটিও পৰা নাই। অলাহ্য ফজলে কুঁৱাৰখন হাতত লৈ বৰষুণকে বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। পৰিয়ৰ নিলকল আগাত আকৌ কিমান সহ্য কৰি থাকিব। ফজলৰ ঈকালৰ ঘাণৰ অনুভূতি আছেই। এইকেইদিন আৰু ওলাব বেছিহে হৈছে। সেয়ে সুস্থ যেন লাগিলেও আজি অলপ বেছি হোৱা যেন অনুভৱ কৰিছে। কেনেকৈ সেহাবে ফজলে ওলাই যোৱা দেখি ঘৈণীয়েকৰ খং উঠিল।

"হেৰি, বৰষুণজাক যেনেকৈ এৰাই নাই। বৰষুণজাকত তিতি আপুনি কি কৰিব খুজিছে। নালাগে আহক, মোৰ হাতত কেইটামান টকা আছে। সেইদিনিৰে আজিৰ কাৰণে বজাৰ অলপ কৰকগৈ।" ঘৈণীয়েকে ফাটেমাৰ কথাত সি উলটি আহিল। তাৰ পাছে আজি ভাল নহয়। সেয়েহে শৰীৰটো দুৰ্বল দুৰ্বল যেন লাগিছে। এৰ, ঘৈণীয়েকে অন্ততঃ তাক আজিৰ কাৰণে কিছু সময় দিব।

: কেইটা টকা আছে? ফজলে সুধিলে।

: ষাঠি টকামান হব। ফাটেমাই ক'লে।

: আজি তুমি পইচা ক'ত পলা।

: আপুনিনো কিয় ইমানকৈ সুধিব খাজিছে। মাটিৰ পাকটোৰ জমা কৰা টকা খিনিকে আজি উলিয়ালে। ঘোৰাকাদিৰে পথা আজিলৈ লগোৱে আছে। লৰা-ছোৱালীয়ালকে যোৱাৰ অসুবিধা হৈছে, সেয়ে উলিয়ালো।

ফজলৰ বোধ লাগি গ'ল। আৰু কিমানদিনলৈ এনেকৈ চলিব। কেনো এটা কৰ্মসংস্থানো নাই। এই সময়খিনিতে ঘৈণীয়েকে তাৰ একমাত্ৰ মানেজন। আজি যদি তাৰ ঘৈণীয়েকে বাৰ্থাকিলহেঁতেন তেনেহলে তাৰ কি অৱস্থা হ'লহেঁতেন ভাবিলে সঁচাই আচৰিত লাগে।

"মোনাটো দিয়া আৰু কি কি আনিব লাগে কোৱা।" ফাটেমাই মোনাটো, বজাৰৰ লিষ্টখন আৰু ষাঠিটা টকা ফজলৰ হাতত তুলি দিলে। বজাৰৰ লীঁতলীয়া লিষ্টলৈ দেখি ফজলৰ চকু কপালত উঠিল। চাউল, দালি, লেমন, তেল আৰু শাক-পাচলিৰে এখন ডাৱৰ লিষ্ট। হাতত আছে মাত্ৰ ষাঠিটা টকা। ফজলে বজাৰৰ লিষ্টখন লৈ পুনিপুনি পঢ়িছেগৈ মাত্ৰ, তেনেহেঁতে ঘৈণীয়েক ফাটেমাই মাত লগালে।

: হেৰি, শুনিছেনে? পাহৰিছেই খেতিলো ডাৱৰ মাছ অলপ আনিবচোন। লৰা-ছোৱালীকেইটাই সদায় মাছৰ কথা কৈ থাকে। ফজলৰ আৰু বেছি বোধ লাগি গ'ল। হয়তো আজি কিমানদিন ধৰি মাছৰ স্বাদ লোৱা নাই। সি আৰু গলম নকৰিলে, ঘৰখনটোক খাবাৰটো বাকলা হ'ল। মাছৰ বজাৰত সোমাই দেখে যে মাছ উছেলী হৈ আছে। কিন্তু প্ৰায়বোৰ মাছেই এৰ দেৰ কিলো ওজনৰ মাছ। খাটি মাছ অলপ আছে। কিন্তু প্ৰায়বোৰ মাছৰ দেহা ওপৰ। ফজলে মাছৰ আশা বাদ দিলে। বাকী এৰ কিলো ওজনৰ মাছ লইটো গ'ল নিগাজেৰে কাৰ্ড বোৱাৰ আগে পৰিল। সি আজি পৰিনিৰ মুখত মাছৰ স্বাদ লগ তুলি আনিছিল। কিন্তু..... । এই দুনীয়া হৈ জন্ম লগা একেকুৰা অৱস্থা হ'বই। আজলৈ যেনেই আমাৰ "সাইনবৰ্ডি" কৰিছে। বন নিষ্টুৰ বোধ। দুনীয়াৰ দুখাবাৰ বুকি নাপায়। তাৰ কিছুমান আৰামলৈ আজিল। ঘৈণীয়েকে নিশ্চয় লৰা-ছোৱালীয়ালক বুজনি দি আছে।

:— বাবাহঁত, তোমাৰ আজি খালি পেটে থাকিব নালাগে। অৱশ্যেই বাবাহঁত শোৱা। হেৰি এৰ কাৰণে মাছ আনিব। তইঁতে মাছৰ কথা সদায় কৈ আহিছিলা। আজি আমি পুনিবে মাছৰ ঝোলেৰে পেট পূজা কৰিম।

: মাই, মাই, আমি আজি মাছ খাম নহয়। বৰ পুনি লাগিব লেই।

ফজলৰ মুখটো গলম হৈ আহিল। সি আৰু মাছৰ ঝোলেৰে হৈ ভাতৰ ভাগোন ভোৰ লাগিছে। মনতে ভাবিছে আগতে অন্য বজাৰ খিনিতে কথা ভাল হব। পইচা কমি হ'লে মাছ অলপ হ'লেও হৈ যাব। ফজলে চাহিলে আৰু বাৰিষিনি বাবে কাৰণে 'পেলামাৰ' বোৰেৰে এখনৰ পেনেটিছেৰে মাছ। তেনেতে ইমানে আৰু চাইদুল তাৰ পিছে আহি থকা দেখা পালে। সিহঁতে একেবাৰে কৌৰি অহাদি আহি থকা কাৰণে ফজলে আচৰিতেই হ'ল। তুমোৰো চকুৰ উলহাৰ চিন। নিশ্চয় কিবা এটা হৈছে।

কি হ'ল, আ' চাইদুল? ইমান যে উলটু খাই আহিছা?

: ডাক্তৰ কথা এটা হ'ল নহয় বৰমামা আই? আমাৰ যে আইনুল কেপাৰী আছে, তাৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে। চাইদুলে কথাবিলি পৰম উৎকণ্ঠাৰে ক'লে। ফজলে আইনুলৰ এক্সিডেণ্টৰ খবৰটো পাই হিয়ে শকিব নোৱাৰিলে। কাৰণ তাৰ আগিহঁতৰ ভাল বন্ধুজনৰ এক্সিডেণ্ট হৈছে। নিজকে কোনোমতে ক'লে।

: হে আল্লা! তোমাৰ এইবিলাক কি বিচাৰ।

: ফজলকাকা আমি ইতিমধ্যে আই নুলক "ৰেডিয়েণ্ট" ভৰ্তি কৰাইছো। তাতকৈ আমাৰ্গীৰ ডিজেৰত "ইনজেকচন" এটি নিয়াৰ কথা কৈছে। নহলে বোলে সি আৰু _____। কথাবিলি চাই বুজে শেষ কৰিবই নোৱাৰিলে, চুটিপাল আৰু নিজৰে বাপাৰি পৰিল। ফজলে চাইদুলক শান্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ই কাতৰে নিজেক দুখত বুজাবলৈ হৈছে।

: আমি ইতিমধ্যে পইচা কিছিমি চলাব কৰি ফুৰিছোঁ। ইনজেকচনটোৰ পাম দুশ টকা। আমাৰ হাতৰ আছে এশ চল্লিশ টকা মাত্ৰ। আৰু ষাঠি টকাৰ প্ৰয়োজন। ইনকাম গুৰুতিনিৰ কাৰণে বৰ্ডাৰত শাস্তিৰ পৰিল। হাতৰ আছে মাত্ৰ ষাঠি টকা। এইখিনি টকাই নিবি কৰিবে এখন পৰিয়ালৰ ভৰিষ্যৎ, কাকাৰ জীৱন ভৰিষ্যৎ। আজি বুলি ধৰি সিহঁতৰ পৰিয়ালে লগাবে আছে। আজিও সম্ভৱতঃ লগোৱে থাকিব লাগিব। তাৰ ৰ'ক ছোৱালীকেইটাৰ কাৰণে বোধ লাগিল। সিহঁতে আৰু কিমান দিন সহ্য কৰি থাকিব। তাৰ জীৱনটোৰ ভিত্তিৰ ভাৰিল। যাতে এনেকৈ নেকৰ বন্ধুৰ ছোৱালীকে মৰাই বোধ। মাজলীয়ে কিবাকি নেটো পুনিপুনিকৈ কটি হাই আছে। ইয়াতে আইনুলৰ কথা মনলৈ আহ। আৰু বেছি বোধ লাগিল। বুটীৰ চকুলে নিশাৰে বাপাৰি পৰিল। সি কাকিৰ কি? সঠিক সিদ্ধান্ত লইছে তাৰ কাকাৰে।

: কাকা, চিন্তা কৰাৰ সময় এতিয়া নাই। কিবা এটা ব্যৱস্থা কৰক। নহ'লে আইনুল আৰু _____।

: নাই, নাই, তাই তোমাৰে সময় আৰু কিমানো আছে?

: ৪২ মিনিট হ'লহি।

: কাকা তোমাৰে ভৰিটিলৈ। " হে, খোদা! মানুহজনক বচাব কৰা।" কাকা ভোকোৰে কাকা। অইহঁত অইহঁতে আহাৰ খাব ল। এটি কথা কথা এ ডিনিচনা মানুহটি কাকা। তেনেতে মাইকিৰ আহান দিয়াৰ শব্দ শুনা গ'ল।

অ আ ই ঈ উ ঊ ঋ ৠ ঌ ৡ
ক খ গ ঘ ঙ চ ছ জ ঝ ঞ
ট ঠ ড ঢ ণ ত থ দ ধ ন প ফ ব ভ ম য ৰ ল ৱ শ ষ স হ ক্ষ ত্ৰ জ্ঞ

অইহঁত ৪ ৰ তেনেই ডাকৰে কোৰে পৰিলহি। কাকাৰে চিন্তা নাই এতিয়া, আজাই ফাইনেল পাছ পৰিছে। ❑❑

"উপকাৰ কৰি অপকাৰৰ প্ৰতিদান দিয়া"
—— নাইটংগেল

এপ্ৰিল ফুল

শ্ৰীসোনজিৎ চক্ৰবৰ্তী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

চিঠিখন পঢ়িয়েই কাশেৰ-কাকি জাপি চুচেকোচাত ভৰাই বাগৰি গাছ হ'লে। কমেটে প্ৰসাধক কথাটো ভাবি কলে। 'সেউতাক চিঠিয়াত, মই নগলে নহয়, আহোতে কেইনিমান পলাশ হব।' প্ৰসাধন পৰ্ব বিদায় লৈ বাটলৈ ওলাইছোহে, ঔচলজোপাত কাজৰী এজনীয়ে নিকুত অলীয়া কা কা মাতেৰে মতা আৰম্ভ কৰিলে। আইৰ বিৰ্ত্তি যাতে মোক অতিষ্ঠ কৰিলে। অন্তৰত এটা অবাঞ্ছন উদ্বাৰ বাৰ বাৰ ধৰিলে। তথাপি মনটোক প্ৰবোধ দিবলৈ চেষ্টা কৰিলো। আজিৰ এই বিজ্ঞানৰ যুগত কাজৰী এজনীৰ মাতত পতিয়ন যোৱাৰ কি যুক্তি আছে? যিমান পাৰি নিৰ্জীৱ হ'বলৈ চেষ্টা কৰি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো।

ওৱাহাটীৰ বাট-পথ। মোৰা বাতিৰ কৰবুগত একেবাৰে বোৰমৰা হৈ আছে। ভৰি দিবলৈ ঠাইয়ে নাই। খুদি খুদি শামুকীয়া বেগেৰে গৈ বাছষ্টেণ্ডত পিয়ঁ হলো। ভৰি দিবলৈ ঠাই নাই অথচ হেডিমেলে চিঞৰিছে 'খালী গাড়ী, আসামী.....' বৈ থাকিলে পলাম হব সেয়ে তাৰ খালী গাড়ীতে উঠি লিলো। ভিতৰত উশাহ লব নোৱাৰা অৱস্থা। কেনেকৈয়ে এসময়ত আসামী পালোঁগৈ। প্ৰসাধনীৰ অৱস্থাও একেই। একাৰে কেনেনিয়া হৈ আছে। তাৰ ওপৰেদিয়েই আহাই আহিছে যোৱাই যোৱে। আমাৰ গাড়ীটো মোৰা বাট বিচাৰি ফুৰিছে, এনেতে অকস্মাৎ দিয়া খাই কোনো মাতত বাগৰি পৰিলো। একাৰে গোটেইটো পুৰুৰি পুৰুৰি হ'লো। মনুহবোৰ কোনো কোনোৱে মোৰ ফালে চাই হাঁহিলে। লাজত মোৰ অৱস্থা ফাট মেলা বসুমতী পাতালে লুকাও।

" অৱে তিলক, তোৰ এই অৱস্থা। মই তো একেবাৰে চিনি পাব নাছিলো। তোৱা যে আৰু অলপ চাই চিটি থোৱ দিব নোৱাৰানে? একাৰে গোটেইটো একেবাৰে ধুতুৰি পুতুৰি হ'লি।"

পুতুল। বন্ধু তেওঁ এই যোৱাৰ মাজৰ পথ উদ্ধাৰ কৰিলে ভগৱানে যেন পুতুলক মোৰ ওচৰলৈ পঠিয়াইছে। পুতুল আমাৰ লগৰ একেলগে পঢ়া, হোষ্টেলত নাথাকে, আগৰদীত মাই'ছেবৰ লগত থাকে।

" ঐ দুৰ্বৰ্তক দৰে তাতে বৈ আছ যে, ব'স আমাৰ ভাটিৰ মোটটো সলাই আহি বিগৈ। থাক ভেনামাৰি পৰিব এতিয়া।"

মই দুৰ্বৰ্তক দৰেই তোৱাৰ মাজৰ পথা উটি আহি তাৰ লগত নিইতৰ ঘৰলৈ গলো। গা-পা ধুই কাশেৰ-কাকি সলাই মই একাৰ খাই তিনিজন পথা বিদায় ললো।

বাহুৰ চিটত বহি চকুহাল বুজি নিলো। চকুৰ আগত কাজৰীজনী আহি যেন কা কা কৰিবলৈ ধৰিলে। চকুৰ পাতি মেলি দিলো। বাৰ্ড নাচাৰ্ত কৈ গাছখন যাব ধৰিলে। মেলি চিন্তা বিভ্ৰমতে মনত জুমুৰি দি ধৰিলেহি। চিঠিখনত সেউতাক চিৰিয়াত বুলি লেখিছে। হঠাতে যে কি যেনেকৈ পাছে তজনজীয়া মানুহটোৰ। মাৰ বৰ কষ্ট হৈছে চাগৈ। ভটি বা ভুলটো যাব পাৰিছেনে নাই? এনেদৰে চিন্তাৰ পাৰি নিচিন্তা সোঁত ববলৈ ধৰিলে।

হাজৰ পথ নামোতে পৰ্বলিয়েই হ'ল। তিনি মাইল বাট খোজ কঢ়িব লাগিব। খোজকঢ়া অভ্যাস আছে। কিন্তু কুৰুলক আৰম্ভ হৈছে। যথেষ্ট আজাৰ, তাতে গাকীয়া পথ। সাল-গাল ক'ত কি? নিকাও নাপায়। ইয়াত। লোকলৰ পথ কিন্তু-কিন্তু অলপ কিনি, খোজ কঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিলো।

ঘড়ি ৯ বজাত হেনাই- হেফাই ঘৰ পালোগৈ। পদুলি পাওঁতেই খোৱা এফালি কাগত পৰিল। বন্ধু ঘৰ চিৰিবৈ মাৰিলে। ভাতটো শুনি দেখো সেয়া সেউতাৰ মাত। 'সেউতা, অ' সেউতা, মা, মা.....।' মই মাত লগালো।

মা, আৰু ভটি ওলাই আহিল। মোক দেখি সকলো আচৰিত হোৱাদি হ'ল। সিহঁত কেইটাইকৈ বেছি আচৰিত হলো মই। কাৰো মুখত লেখমাত্ৰও বিষাদৰ চিন নাই।

: মা, সেউতাৰ অসুখ বুলি শুনিছিলো। সেউতাৰ গা কেনে?

: ক'তা, সেউতাৰবাবটো একো অসুখ হোৱা নাই।

চেনিটেৰে জানা চিঠিত সেউতাৰ চিৰিয়াছ বুলি লিখ নাছিল।

: মই, মই চোন তোলৈ বহুত দিন চিঠিয়েই লিখা নাই।

মই নিৰুত্তৰ পৰিলো। ভটিয়ে যদি লিখা নাই কোনে লিখিলে তেতিয়া হ'লে। মই চিঠিখন উলিয়াই হাতত আৰু কেইটা জানিবলৈ চাই দেখিলো সেয়া ভটিৰ হাতৰ আখৰ নহয়। তেনেতে ভটিয়ে কলে- "দাদা আজি ১ এপ্ৰিল। কোনোবা প্ৰেমিক বন্ধু কালে চাগৈ।"

মোৰ তেতিয়াহে মনত পৰিল আজি ১ এপ্ৰিল। প্ৰসাদে কেইনিমান আগতে মোক কৈছিল— "হা কিমান চতুৰ দেখিম নহয়।" গোটেই দিনটোৰ ভাবনাৰে আহি মোক যেন একেলগে হেঁচা মাৰি ধৰিলে। ❑❑

সপোন

ধ্ৰুবজ্যোতি দাস
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

কাবেৰী আৰু পলাশৰ চিনাকি হৈছিল পলাশৰ এক বান্ধৱী মনচুনৰ জৰিয়তে। কাবেৰীয়ে স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষত নামভৰ্তি কৰিছিল। মিথন ক'লেজৰ পলাশ পুৰণা ছাত্ৰ। সময়ৰ লগে লগে কাবেৰী আৰু পলাশৰ ঘনিষ্ঠতা বাঢ়িল, ক্ৰমান্বয়ে দুয়ো দুয়োজনৰ সুখ-দুখৰ সমভাগী হবলৈ ললে। ইতিমধ্যে পলাশ আৰু কাবেৰীৰ সম্পৰ্কক লৈ গুৱাহাটীত মাজত আলোচনা আৰম্ভ হৈছিল। কিন্তু দুয়োজনৰে সেইবোৰ কথা লৈ ভ্ৰূক্ষেপ কৰাৰ আহৰি নাই। বৰঞ্চ দিনক দিনে নিইতৰ মাজৰ বন্ধুত্ব আৰু বেছি গভীৰ হ'বলৈ ধৰিলে।

প্ৰেম হয়তো মনৰ আবেগ জনৰ লগতহে হয়। যি জন সুখ-দুখৰ আলীয়াৰ হয় কালক্ৰমত। মনৰ অজানিতে পলাশৰ অন্তৰমনৰ কোনোবা এটি কোণত কাবেৰীৰ প্ৰতি প্ৰেম জাগৰিত হ'ল। প্ৰথম অৱস্থাত পলাশে কাবেৰীক পাহৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু সি নোৱাৰিলে। মানুহৰ জীৱনত প্ৰেম একাৰেই হয়। সি কিদৰে সপোনত দেখা তাৰ চিনাকি মুখখনি পাহৰি পেলায়? তথাপিও তাৰ মনত এক অচিন ভয় উপজিল কাৰণ কোনো ক্ষেত্ৰতেই সি কাবেৰী তাৰ পথা আঁতৰ হোৱাতো নিবিচাৰে, সি নিবিচাৰে তাইৰ বন্ধুত্ব হেৰুৱাবলৈ।

সময়ৰ লগে লগে পলাশে কাবেৰীক যিমানেই মনৰ পথা দুৰলৈ নিবলৈ বিচাৰিছে কাবেৰী সিমানেই নিবিড় হ'বলৈ ধৰিলে। পলাশে আশেৰ কষ্ট কৰি মনৰ কথাবোৰ কাবেৰীক নোকোৱাকৈ থাকিল। কিন্তু কাবেৰীয়ে পলাশৰ অন্তৰাগ বন্ধু। কাবেৰীয়ে কথা প্ৰসঙ্গত এদিন কৈছিল যে — মানুহৰ মনৰ ভিতৰত কোনো কথা আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব নালাগে, পৰিণাম নাচাই তাক ব্যক্ত কৰা উচিত। এই কথাবোৰ সাৰেগত কৰি পলাশ এদিন প্ৰস্তুত হ'ল তাৰ মনৰ কথা কাবেৰীক শুনাবলৈ। নিজৰ মনৰ সাহিৰে এইক্ষেত্ৰত সি অজ্ঞান আৰু দুখৰ পৰামৰ্শ লিয়াবিছিল। পলাশৰ অৱস্থান কথা বুজি তথা তাৰ প্ৰেমক শ্ৰদ্ধা কৰি অজ্ঞান আৰু দুখৰে তাক তাৰ প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ কাবেৰীৰ ওচৰত আগবঢ়াবলৈ দিলে।

সৰস্বতী পূজাৰ দিনা কাবেৰীয়ে নীলা বৰণৰ শাটিৰ ঢালৰ-মেখেলা পিন্ধিছিল। নীলা ৰংটো পলাশলো প্ৰিয়। সেইদিনা কাবেৰীক অপৰূপা দেখাইছিল। কাবেৰীৰ সেই ৰূপে পলাশক সুখৰ এবাৰ ঢৌপাই তুলিছিল কাৰণ সিয়ে আজি তাৰ প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ কাবেৰীৰ ওচৰত আগবঢ়াবে। মনৰ মাজত বহুতো লোকোৱা কথা আজি তাইৰ আগত ব্যক্ত কৰিব। এনেতে পলাশে কাবেৰীক এজনী বান্ধৱীৰ লগত তাৰ ঘৰে আহি থকা দেখিলে। কাবেৰী পলাশৰ একেলগে কাষ পালে। অলপ কথা-বতৰা পাতাৰ পাছত সকলো সাহস যুগুত কৰি পলাশে ইমানদিনে মনৰ ভিতৰত লুকাই ৰখা তাৰ অব্যক্ত প্ৰেম কাবেৰীৰ আগত পাতি ধৰিলে। কিন্তু ই কি? সি দেখা অদেখ সপোন নিমিষতে ভাঙি চুৰমাৰ হৈ গ'ল। কাবেৰীয়ে তাৰ প্ৰেমক প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে। জীৱনৰ প্ৰথম বেলাতেই ফুলিবলৈ লোৱা ফুলপাহি তাই মোহাৰি পেলালে। তাৰ সপোনবোৰক যে কাবেৰীয়ে এনেদৰে ভাঙিব পাৰিব সি কেতিয়াও ভবা নাছিল। তাৰ আবেগক তাই এনেদৰে মৃত্যুৰ গহ্বৰলৈ ঠেলি পঠিয়াব পাৰিব বুলি সি কেতিয়াও কল্পনা কৰা নাছিল। সি একেবাৰে যেন বোবা হৈ পৰিল। কাৰণ সিও জানিছিল তাৰ দৰে কাবেৰীয়েও তাক সিমানেই ভাল পায় কিন্তু সেই ভালপোৱা যে অকল বন্ধুত্বৰ ভালপোৱা সি কেতিয়াও ভবা নাছিল।

প্ৰেমে সকলো সহিব পাৰে কিন্তু প্ৰিয়তমাৰ পথা পোৱা অসম্মানৰ জ্বালা ভিতৰি দহিব নোৱাৰে। পলাশে

জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে সুখ নামৰ শব্দটোৰ উমান পালে। কিন্তু তাৰ এই সুখৰ খবৰ একমাত্ৰ অয়ান আৰু মৃদুলৰ বাহিৰে আন কোনেও গম নাপালে। অয়ান আৰু মৃদুয়ে পলাশৰ অন্তৰঙ্গ বন্ধু। অকল সিহঁতে দুজনেহে তাৰ ছাত্ৰজনক বুজে, বুজে তাৰ অকৃত্ৰিম ভালপোৱাক। সিহঁতৰ আগত সি আলেখ চকুপানী টুকিলে। তাৰ মন দুখ কৰিবলৈ সিহঁতে তাক ক'লে যে — কাবেৰী তাৰ বাবে উপযুক্ত নহয়। সি হৈছে জীৱন আবেগিক ল'ৰা আনহাতে তাইৰ ওচৰত তাৰ আবেগৰ কোনো মূল্যয়েই নাই। যিজনী ছোৱালীয়ে তাৰ প্ৰতিটো ভালপোৱাক গছকি ভাঙিলে সজম হ'ল, সেইজনী ছোৱালীক চিৰদিনৰ বাবে মনৰ পৰা আঁতৰ কৰিবলৈ তথা তাইক পাহৰি যাবলৈ ও'লে। পলাশে নিৰৱ হৈ সিহঁতৰ কথা শুনিলে। কিন্তু কাবেৰীক তাৰ মনৰ সংগোপন পৰা ইমান সহজে মচি পেলোৱাটো তাৰো বাবে সম্ভৱ .....!

জীৱনত কোনো কোনো ঘটনা কোনো কোনো স্মৃতি যাতে বাৰ ওচৰৰ পৰা যিমান পৰা যায় দূৰলৈ যাবলৈ মনুহে অহৰহ প্ৰচেষ্টা চলায়। পলাশে অতীতক যিমানেই পাহৰিবলৈ যত্ন কৰিছে সিমানেই স্মৃতিয়ে আহি তাক জুৰুৰি দি ধৰেহি। সি যে অশান্তিত সি জীয়াই আছে সেয়া অয়ান আৰু মৃদুয়েও নাজানে। সিহঁতে এতিয়া নিশ্চয় ভাবে যে লাহে লাহে সি কাবেৰীক পাহৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। কিন্তু কাবেৰীক পাহৰা জানো ইমান সহজ। পলাশৰ মাজে মাজে এনে লাগে সি যেন পৃথিৱীৰ ভিতৰতে দুৰ্ভগীয়া ব্যক্তি, যাৰ সুখৰ কোনো অংশীদাৰ নাই। প্ৰায় তিনি মাহ ধৰি তাৰ টোপনি নাই। কিবা অসহ্য যন্ত্ৰণা টোপনি নহয়টো। নিশাটো নিশা নহৈ যেন এটা যুগহে। ঘড়িকে এতিয়া সি নিশা শুৱ লাগে বুলি ভাবিলে দুয়োজন ছিনিয়ৰ টোৱেলটো খাব লগা হয়। মনুহৰ জীৱনত একমাত্ৰ টোপনিয়েই কিজানি শান্তিৰ সময়। একনী ছোৱালীৰ বাবে যে তাৰ জীৱনতো এনে দুৰ্দিনহ হ'ব সি আগতে কল্পনাও কৰা নাছিল।

আশা আৰু সম্ভাৱনাৰ মাজতেই নিহিত হৈ থাকে মনুহৰ ভৱিষ্যত। বুকুত অযুত আশা বান্ধি কাবেৰীৰ পৰা কিছু মৰম পোৱাৰ আশাৰে জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ তাইৰ আগত ৰাখি ধৰিছিল। আশাবোৰ হেৰিয়া ৰঙীন আছিল, মনটো নিতান্তই কোমল আছিল। কিন্তু আৰম্ভণিতেই কাবেৰীয়ে পলাশৰ হৃদয়ত সংগোপন ভাতি চুৰ-মাৰ কৰি পেলালে। অন্তৰত বেদনাৰ বহল সমিলে। তাতে একনী ব্যৰ্থ প্ৰেমিকৰ বাবে সিদিনা হয়তো পলাশেও নিজকে কিবা নিচাযুক্ত বস্তুত ডুবাই দিব লাগিছিল। কাৰণ সেই সময়ত তাইক পাহৰাৰ যে আন কোনো বিকল্প নাই। কিন্তু সি কাবেৰীক কেনেকৈ পাহৰিব? সি তাইক পাহৰিব নোৱাৰে। সিদিনা তাই পলাশৰ প্ৰেমক প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে, সিদিনাৰ পৰা সি নিজকে কেতেকে নিশত পৰিবৰ্তন কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিলে। কাৰণ সি নিজকে একনী সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ ব্যক্তি হিচাপে কাবেৰীৰ ওচৰত প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ বিচাৰিলে। কাবেৰীয়ে তাক প্ৰথমতে পৰা কেৱল বুলিহে দিছে। কিন্তু অজানিতে তাক এটা দুৰ্ঘটনা উপহাৰ দিছে যাৰ নাম দুখতা। যাৰ বাবে সি আজীৱন তাইৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ব। সময়ৰ লগে লগে পলাশৰ দুখতা বাঢ়িল লগে লগে তাৰ প্ৰেমৰ গভীৰতাও বাঢ়িল। কাবেৰীৰ অজানিতে সি কবিতা লিখিবলৈ ল'লে। তাইৰ স্মৃতিক আগত লৈ সি বহুতো কবিতা লিখিলে, যিবোৰ কবিতা তাৰ প্ৰেমৰ স্বীকাৰোক্তি। কাবেৰীয়ে সিদিনা নোখোজা ভাৱে অজানিতে তাক বহুতো দিছে। বহিত প্ৰথম প্ৰেমৰ প্ৰথম পদক্ষেপতেই কাবেৰীয়ে তাক নিৰাশ কৰিলে, কিন্তু তথাপিও সি নিৰাশ নহ'ল। কাৰণ তাৰ প্ৰেমৰ ওপৰত তাৰ বিশ্বাস আছে। তাৰ প্ৰেমৰ গভীৰতাক সি জানে। পলাশ পুনৰ সংগোপ লেখিলে। তাৰ বিশ্বাস এদিন হয়তো কাবেৰীয়ে তাৰ প্ৰেমক বুজিব। সিদিনা হয়তো তাই তাৰ প্ৰেমক আজোৰতি ল'ব। ঘড়িকে অনেক ঘটি-প্ৰতিঘাতৰ মাজতো সি তাইক ভাল পাইগ'লে। তাই যাজনকীয়ে তাইক অন্তৰৰ একেবাৰে নিবিড় কৰিলে। সময় আগবাঢ়িল, কিন্তু বাবে বাবে সি সময়ৰ লগত পিছ পৰিল। কাৰণটো হ'ল তাৰ নিসংগতা। কাবেৰী অবিহনে সি যে পুৰাই অকলশৰীয়া। তাৰ এই অংশুৰ কথা কাবেৰীয়ে জানো কেতিয়াও উপলব্ধি নকৰিব? তাৰ প্ৰেমক জানো তাই কেতিয়াও আকোৱালি নলব .....!

"আটোমীৰ আত্মাৰ হয়তো সদায় নাথাকে, পুনৰ্মিলন নিশ্চয় আছে।" সুদীৰ্ঘ দুই বছৰৰ অপেক্ষাৰ পাছত পলাশৰ জীৱনলৈও জোনাক আহিল। পলাশে পুনৰ এবাৰ সি দেখা সংগোপনবোৰৰ নিঠকৰ পোহৰ দেখা পালে। অয়ান আৰু মৃদুয়ৰ সহায়িয়ে পলাশক বাস্তৱৰ লগত মুখামুখি হোৱাত যথেষ্ট সহায় কৰিলে। সিহঁতে প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত পলাশক উৎসাহ দিছিল তাৰ মনত শক্তি জোগাই ছিল। যাৰ বাবে সি তাহাতৰ ওচৰত চিৰদিনৰ বাবে ঋণী হৈ ৰ'ব। পলাশে এই দুবছৰ কালছোৱাৰ ভিতৰত নিজৰ বহুত শুধৰণি কৰিলে। তাৰ প্ৰেমৰ গভীৰতা বাঢ়িল। আজি দুবছৰ পাছত হঠাৎ তাৰ পুনৰ এবাৰ কাবেৰীক তাৰ প্ৰেমৰ গভীৰতা দেখাবলৈ ইচ্ছা গ'ল। সময়ৰ পৰাশে মানুহৰ জীৱনলৈ বহু পৰিবৰ্তন আনে। পলাশৰ জীৱনলৈও বহু পৰিবৰ্তন আহিল। সি ভাবিলে কাবেৰীকো এই কালছোৱাৰ ভিতৰত মনৰ বহু পৰিবৰ্তন হৈছে। সি পুনৰ কাবেৰীৰ লগত নিবিড় হ'বলৈ ল'লে। মনৰ নিভৃত কোণত ইমানদিনে সঞ্চিত হৈ থকা কথাবোৰ কাবেৰীক ক'বলৈ তাৰ মন হাহাকাৰ কৰি উঠিল।

আজি ভেলেণ্টাইন ডে। এই বিশেষ দিনটো প্ৰেমিক - প্ৰেমিকাৰ দিন হিচাপে গণ্য কৰা হয়। কাবেৰীলৈ পলাশৰ উদগ্ৰ মনত পৰিল। সিও হয়তো আজিৰ এই বিশেষ দিনটোত কাবেৰীৰ সৈতে ভৱিষ্যতৰ অলেখ সংগোপ ৰচিলেহেঁতেন। কিন্তু সংগোপ জানো কেতিয়াবা মিঠক হয়? কথাষাৰ ভাবিব লগে লগে তাৰ বুচকুৰ পৰা অবিৰল অশ্ৰু নিৰ্গলিত হ'ল। সি নিজকে নিজে শান্ত্বনা দি স্বাভাৱিক হ'বলৈ চেষ্টা কৰিলে। কাৰণ সি যখন নুমলীয়া ল'ৰা, মাক-দেউতাকে তথা কৰ্ত্তাবেকৰ অতি মৰমৰ। মাক-দেউতাকে তাকলৈ বহুতো সংগোপ দেখিছে। ঘড়িকে কোনো ক্ষেত্ৰতেই সি তেওঁলোকক দুখ দিব নোৱাৰে। কিন্তু তাৰ দুখবোৰক কোনে বুজিব, কাবেৰীয়েওতো বুজে। ভেলেণ্টাইন ডেৰ সিদিনা অয়ান আৰু মৃদুয়ৰ লগত বহুদিনৰ মূৰত পলাশ কলেজলৈ গ'ল। কলেজত সি কাবেৰীক লগ পালে। লগে লগে তাৰ আগদিনৰ কথাবোৰ মনত পৰিল, যিবোৰে তাৰ চকুলো নিগৰাইছিল। পলাশে কি আজীৱন দুখেই পাব? সি নিজকে প্ৰশ্ন কৰিলে। উত্তৰ হিচাপে তাৰ মনটোৱে পুনৰ এবাৰ কাবেৰীক প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিবলৈ ক'লে। এইবাৰ পলাশে এটা সিদ্ধান্ত ল'লে। যদিহে কাবেৰীয়ে এইবাৰ তাৰ প্ৰেমক উপেক্ষা কৰে তেনেহ'লে সি তাইৰ পৰা বহু আঁতৰলৈ গুচি যাব আৰু যদিহে তাই প্ৰেমৰ সঁচাৰি জনায় তেনেহ'লে সি তাইক আজীৱন নীমাহীন মৰম সি যান যিমান মৰম হয়তো কাবেৰীয়েও কল্পনা কৰা নাছিল। পেখবাৰৰ বাবে প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ যাচিব বুলি পলাশ কাবেৰীৰ ওচৰলৈ গ'ল। তাইক পেখবাৰৰ বাবে তাৰ মনৰ কথা শুনালে। কিন্তু এইবাৰ সি নাভাবা কথাটো মিঠক হ'ল। কাবেৰীয়ে তাৰ প্ৰেমক আকোৱালি ল'লে। ইমান দিনৰ কঠিন ফল আজি সি হস্তগত কৰিলে। আজি কাবেৰী তাৰ ওচৰত হাৰিবলৈ বাধ্য হ'ল কাৰণ সি তাইক সাঁচা অন্তৰেৰে ভাল পাইছে। কাবেৰীয়ে স্বীকাৰ কৰিলে যে পলাশৰ প্ৰকৃত প্ৰেমৰ আগত তাই হাৰ মানিবলৈ বেছাৰিলে। কাবেৰীয়ে সিয়া উত্তৰে তাৰ প্ৰেমক স্বীকৃতি দিলে। কাবেৰীৰ উত্তৰে পলাশক কিছু সময়ৰ বাবে বোবা কৰি পেলালে। তাইৰ কথাবোৰ তাৰ সংগোপ সংগোপ লাগিল। কিছুপৰৰ পাছত কাবেৰীয়ে যেতিয়া পুনৰ ক'লে যে তাইও পলাশক ভাল পায়, পলাশ আনন্দত বলিয়া যেন হৈ পৰিল। তাৰ আজি আনন্দৰ শেষ নাই। কাবেৰীৰ কথাবোৰে তাৰ মনত যিমান সুখ দিলে, সি কুলুৰে জোনা কৰি অহা আটাইবোৰ দুখ যেন নিমিষতে শেষ হৈ গ'ল। আজি তাৰ এনে লাগিল তাৰ নিচিনা সুখী ব্যক্তি হয়তো পৃথিৱীত নাই। সি প্ৰথমবাৰৰ বাবে কাবেৰীৰ লাহে হাত দুখন স্পৰ্শ কৰিলে আৰু তাইৰ দুইহাত নিজৰ দুই হাতৰ মাজত বহু সময়ৰ বাবে আবদ্ধ কৰিলে।

গতানুগতিকভাৱে সিহঁতৰ প্ৰেম আগবাঢ়িলে ল'লে। কিন্তু সিহঁতৰ প্ৰেমৰ খবৰ অয়ান, মৃদুয়ে আৰু কাবেৰীৰ এক ঘনিষ্ঠ বান্ধৱীৰ বাহিৰে আন কোনেও গম নাপালে। এতিয়া অয়ান আৰু মৃদুয়ৰো হাঁহিৰ শেষ নাই। সিহঁতৰ অতি মৰমৰ বন্ধুৰ সুখত আজি ইমানদিনৰ মূৰত হাঁহি বিৰিঙিছে। ঘড়িকে

সিঁহৰে জানে নাইকিয়া পাৰে? সিঁহতে কাৰেঙীক লগ পালে এটাই কথা কয়। তাই যেন ভাষাৰ অহি মৰমৰ বন্ধুৰ বেছিয়াক আপোন নিজিয়ে। পুৰ কৰ দিনৰ ভিতৰতে পলাশ আৰু কাৰেঙীয়ে আগতো নিজিৰ মুখৰ পাৰ কৰিলে। দুয়ো দুয়োজনৰ সুখ-দুখৰ পুনৰ সমভাগী হ'বলৈ ধৰিলে। সিহঁতৰ কথাৰ যেন অন্তিম শেষ নাই। কাৰেঙীয়ে অহিয়তৰ আগতো বহুতানি কথা পলাশক কয়, তাই কয় তাই আজীৱন পলাশৰ মৰমৰ বাবেহে মাজত সোমাই আছিল বিয়ালৈ। নিশালৈ নীৰৱ এটি সাধাৰণ জীৱন অতিবাহিত কৰিবলৈ বিয়াৰে। কাৰেঙীৰ কথাবোৰে পলাশক গভীৰ কৰি তোলে। কাজল সিঁহতো কাৰেঙীয়ে বিয়াৰ কথাটো বিয়াৰে।

"মহাসংগ্ৰামৰ গভীৰতাৰ পাছে নাবীৰ মনে বিচাৰে কথাবোৰ মোৰ চকা আজাৰৰ পাছে আপনি আৰু অনাথ।" পলাশৰ জীৱনটো পুনৰ আজাৰ নাছি আছিল। পলাশৰ লগত কথা সংগ্ৰহোৰ কাৰেঙীয়ে পুনৰ কাজলী কৰি তাৰ পাছ আঁতৰিবলৈ ধৰিলে বিয়াৰে। কাৰেঙীক গঁজা অন্তৰালে ইমান বেছি ভালপোৱাৰ পাছতো জানে যেনে ঈশ্বৰ নাথাকে। কাৰেঙীয়ে হয়তো পলাশৰ জীৱনক বেছিয়াও বুজিব নোৱাৰিলে। হয়তো বুজিব নোৱাৰিলে পলাশৰ প্ৰেমৰ গভীৰতা। পলাশৰ ভাবৰ প্ৰতিটো মূল্য বিচাৰ তাই হয়তো কৰিলে। সেয়ে পলাশক পুনৰ আজাৰৰ পাৰ্শ্বত থিয় কৰি তাৰ ভাবৰ পাছ আঁতৰি যাবলৈ ওলাইছে। তাৰ বাবে সি প্ৰতিটো পাইছে তেওঁৰ লগত হ'ল। অজান আৰু মূৰ্খৰ অহি এতেকাৰে নিজৰ। সিঁহতেও বুজি নাপালে, বিয়াৰ বাবে কাৰেঙীয়ে এতেকাৰে পলাশক আঘাত দিছে। সিঁহতৰ বিবাহৰ প্ৰস্তুতিৰ ভুইকুৰা ভুলিছিল। কিন্তু একমাত্ৰ পলাশৰ বাবে সিঁহতে কাৰেঙীৰ এনে অহি একবিলে জানা পলাশে ইমান দুখ পোৱাৰ পাছতো কাৰেঙী সুখৰ থকাটো বিচাৰে। পলাশৰ অন্তৰাত্মাৰ ভুইকুৰা নুগুণ তেজেৰে ভুলিছিল। "হয়তো ভগৱান এই কুটি কুৰা এনিয় ভুলি ভুলি বুমাই যাব বিচিত্ৰ পলাশৰে অহিয় নাইকিয়া হ'ব।" পলাশে নিজেৰ বুজি নাপালে বিয়াৰ মূলত বাবে কাৰেঙীয়ে তাক এনেকৈ এৰি গুচি গ'ল। তাইক ঠি হিয়া উজাৰি মৰম দিছিল তেওঁৰ'লে কিয় তাই এই বাজেৰ ডিঙি আঁতৰিল গ'ল। কপালৰ কথা ভাবিলে নিজকে এক দুৰ্ভাগ্যৰ ব্যক্তি যেন লাগে। কথাবোৰ সি নিমান গভীৰভাৱে ভাবিবলৈ লয় নিজকে সিমানে অসহায়, অসহায় লাগে। তাৰ প্ৰেমতকৈ কোনো কুলহতা নাছিল। প্ৰেমতো বজাৰৰ নাছিল সমাধান বাবে তাক আজাৰ কিয় তোমা কৰিব পাৰি কিয় তেওঁৰ'লে কাৰেঙীয়ে তাৰ প্ৰেমক প্ৰত্যাখ্যান কৰি আঁতৰি গ'ল। কাৰেঙীয়েও তাক পোৱা লেখুৱাইছিল তেওঁৰ'লে হয়তো আজি তাক তেওঁৰে অন্তৰাত্মা গৰ্ভত ঠেলি পঠিয়াব পাৰিলে। কাৰেঙীয়েও তাৰ সাথী হ'বলৈ বিচাৰিছিল তেওঁৰ'লে আজি কিয় তাক নিজাগ কৰি আঁতৰিলে গুচি গ'ল? কাৰেঙীয়েও তাক আগ লেখুৱাইছিল তেওঁৰ'লে কিয় আজি তাৰ আগত সংগোপন কৰিলে কি বাবেলৈ ওলাইছে? পলাশে ইমানবোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ নিজেই বিচাৰি নাপালে।

শেষতাৰ বাবে চলচৰ অলেখ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি পলাশে কাৰেঙীক লগ ধৰিলে। কিন্তু কাৰেঙীৰ ব্যৱহাৰে তাক আঘাতৰ ওপৰত আঘাত দিলে। পলাশৰ কথা শুনিবলৈ আজি কাৰেঙীৰ আহৰি নাই। কিয়নো পলাশৰ অন্তৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ তাইৰ ওচৰত নাই। কাৰেঙীয়ে পলাশক বিদায় দি যাবলৈ ওলাল। পলাশে বোৱাবলৈ কাৰেঙী যোৱাৰ বাবে যাই ধৰিলে। কিছুপৰ পাছত কাৰেঙী চকুৰ আঁতৰত হ'ল। হয়তো কাৰেঙীক আৰু কেৰিয়াও পলাশে প্ৰেমিকাৰ কপত নাপায়। পলাশৰ চলচৰ অজান হয়ও লগৰ উঠিছিল যাক সি চকুৰ ইকাশ কৰিব নোৱাৰিলে। তাৰ চলচৰ অলেখ প্ৰশ্ন বাকি গ'ল যাৰ উত্তৰ হয়তো আৰু সি কোনোদিনেই নাপায়। সি যেন নীৰৱ সংগোপনৰে সংগোপন হৈয়ে ৰ'ল।

এনেকৈ কাৰেঙী পলাশৰ জীৱনলৈ এজাক দুৰ্গ মনত হৈ আহি ছিল আৰু এজাক কবলৈছিলাৰ জন হৈ আঁতৰি গৈছিল। ❑❑❑

উত্তৰণ

অনুপম নাথ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ৰব।

কি বুলি ভাবিছে?

কথা পাওঁনিবলৈ অহা বুলি ভাবিছে নেকি? সে অলপ গোলাপী হৈ অহা বুলি ভাবিছে? মুঠৰ ওপৰত আপোনালোকে যি বুলি নাভাবক কিয় মই কব বিচাৰিছোঁ মোৰ কিছু অভিজ্ঞতাৰ কথা। বিষয় ৰাশিফল। শুনি লওক, বিশ্বাস কৰে নকৰে আপোনাৰ কথা। তেন্তে আৰম্ভ কৰো। .....

আজিৰ ৰাশিফল।

মেষ,আৰ্থিক অগত, বৃষ — স্বাস্থ্যৰ যত্ন লওক, ...

বৃশ্চিক ---- আৰ্থিক শুভ, কৰ্মক্ষেত্ৰত উন্নতি .....

কুম্ভ ---- অমুক তমুক, মীন অমুক তমুক .....

এইদৰে আজি মই বাতিপুৱাই মেলি ঢোকা পঞ্জিকাখনত পোৱা ৰাশিফলৰ অৰ্থাৎ দৈনিক ৰাশিফলৰ চমু বিৱৰণ। সেইদিনা শুই উঠিয়েই পঞ্জিকাখনা মেলি চাইছিলো। মোৰ ৰাশি বৃশ্চিক। কি কথা, সকলো ৰাশিৰ মানুহৰে আজিৰ দিনটো বেয়া। কেৱল মোৰহে দিনটো ভাল। হেডিয়াটোকে নোবোৱা মুখখনত ইলাষ্টিক ব্ৰেণ্ডৰ মাৰ্কা মৰা হাঁহি এটা নিৰ্মিতি উঠিল। ৰাতিটো মোৰ প্ৰ'গ্ৰাম আছে, জাগীৰোৱাত। গিটাৰীষ্ট হিচাবে বৰ বেছি বিখ্যাত নহলেও মোটামুটি কিছু মানুহে মোক নতুন গিটাৰীষ্ট or ubharta hua sitara বুলি চিনি পায়। মনতে ভাবিলো, আজি প্ৰ'গ্ৰাম ভাল হবই একেবাৰে ফাটেফাটি। যোৱাৰাতি এনাৰ্জীটো চেৰ্জিয় কৰিছো। একেবাৰে পাকাপোক্তি। কোনো খুঁত নাই। গান এটা সুখৰিয়াই সুখৰিয়াই মুখ বুজিটো আগবাঢ়িলো।

তাৰপিছত হাত পাৰ্শ আৰু তাৰপিছত দিনটো থকতে মূৰ্খৰ বাকচত (Idiot box or televission) মোৰ দৰে মূৰ্খৰ বুদ্ধিমান প্ৰাণী দৰ্শনৰ পাৰ্শ। টি ভি ছাই থকাৰ মাজতে মনত পৰিল, ষ্টিঃ কেইজালমান কিনিব লাগিব। দৰকাৰ হব পাৰে। মুখৰিয়া ভাত খাই বিছনাত পৰিলো, লগত টেকুৱা ঘড়ী, এলাৰ্ম দিলো তিনিটা বজাত। থাকত মূৰ খৰিলেহে পালো, নিদ্ৰালোকীয়ে একে গোঁৰবে মোক দিবানিদ্ৰাৰ আমেজমত আলাটোলে পলিয়াই পেলালে। তাৰপিছত দুচকুত বাঁচীন হয় যে দুঘণ্টা সময় complete sound sleep. সংগোপনে প্ৰ'গ্ৰাম আৰম্ভ, জন বন জ'বি আৰু আমাৰ লোকেল ভুকিনৰ লগত গিটাৰ বজাই আছিলো। এনেতে টি .....ট, টি ..... ট,..... এলাৰ্মৰ শব্দত সাৰ পাই একেবাৰে বাস্তৱ পালোহি। ঘণ্টাৰ হ্যাপাই। কাপোৰ-কানি লিছি ঘৰৰ পৰা বাহিৰলৈ হলো।

তিনি বাজি পঞ্চাশ মিনিটত বেছু গিটাৰীষ্ট গৌতমৰ ঘৰত উপস্থিত হলো। তাৰপিছত দুয়ো গাড়ি কৰিলো। গাড়ক অৰ্থাৎ সেউনিৰ ক্ৰেচ অফ the Department পুলিচলৈ যাবলৈ। তেওঁৰ আচল নাম পুলিন ভৰালী। গাড়ক হিচাপে অৰ্থাৎ টিপাৰৰ হিচাপে লোকে লগোৱা নাম হ'ল কুমাৰ পল। বাটতে ষ্টিঃ কেইজাল কিনি ললো। গিটাৰ-টিটাৰ পুলিচলৈ থকতে আছে। তাৰ

পাই দেখিলো ছিনিয়ৰ কী-বোৰ্ডিষ্ট, অমাক সতে GUIDNCE দিয়া জয়ন্তদা আগতেই হাজিৰ। কিন্তু সময়ৰ পিছত কংগো ড্ৰেমাৰ কুকুৰা আৰু ড্ৰামৰ নকও আহি পালেহি। আকৌ প্ৰেক্টিছ কৰিলো। প্ৰায় আঠ বজাত কুক কৰি খোৱা ডিলাক্স ব্যঞ্জন আহি পালেহি। চাউণ্ড চিষ্টেম লৈয়েই আহিছে। বাছত সকলো বস্তু তুলি আঠটা পঞ্চলিছত যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল। জাগীবোৰ পাৰলৈ কিছুদূৰ যাওঁতেই মেনেজৰ বা গ্ৰুপৰ এজেণ্ট জি বুলি কয়, পৰনদাই বাহকৰ বকাবলৈ ক'লে আৰু নামি গ'ল। কেইমিনিট মানৰ পিছতেই দুটা 'বটল' লৈ তেওঁ উভতি আহিল। পুনৰ যাত্ৰা আৰম্ভ।

কিছুসময়ৰ মূৰত গৈ গন্তব্যস্থান পালো। দূৰৰ পৰাই মঞ্চ দৃশ্যমান অৰ্থাৎ Distinctly visible. ইয়াৰ পিছৰ বিশ মিনিটৰ ভিতৰতেই আমি ভলণ্টিয়াৰ সকলৰ কৃত্ৰিম ব্যস্ততাপূৰ্ণ আপ্যায়নৰ মাজেৰে গ্ৰীন ৰুম পালোগৈ। তাত আগৰ পৰা আছিল এটি বিহুৱা দল আৰু অন্য কিছু শিল্পী।

" এইফালে অহক, এইফালে ", চেক্সেলীয়া so called ভলণ্টিয়াৰ এটাৰ অনুসৰণ কৰি জনাইগ্ৰীনৰুমৰ এফুকত আসন গ্ৰহণ কৰিলো। ইফালে মাইক্ৰফনত ঘোষকৰ উদাত্ত কণ্ঠ "শ্ৰদ্ধেয়, কলাপ্ৰেমী বাইজ, আমি আপোনালোকক জনাবলৈ পাই সুখী হৈছো যে আজি নিশাৰ এক বিশেষ আকৰ্ষণ দৰ্শকী গায়ক কুমাৰ প'ল অহি ইতিমধ্যে আমাৰ গ্ৰীনৰুমত উপস্থিত হৈছেহি আৰু কেইটিমান মুহূৰ্তৰ পিছতেই .....।"

ঘড়ীটোলৈ চালো, দহটা পচিশ। চাৰে এঘাৰটা মানত দিব আমাৰ প্ৰগ্ৰাম। গ্ৰীনৰুমৰ চিত্ৰৰ ফাকেৰে দেখিলো, নৱ আৰু জয়ন্তদা খঁহনিৰ মাজেৰে আহাৰৰ ফালে গৈ আছে। নৱই বজোৱাৰ আগতে চাৰে অলপ ড্ৰিংকছ লয় আৰু জয়ন্তদাতো one step ahead. যাবে, গৌতম, বুবু ক'লৈ গ'ল। এইমাত্ৰ ইয়াতেই আছিল। ইফালে সিফালে চালো। গৌৰা, গৌৰা তাত থিয় হৈ আছে। মঞ্চত সৰু ছেকালী এজনীৰ আধুনিক নৃত্য দি আছে। দূৰে তাকেই চাই আছে। কুই কিবা এটা গৌতমৰ কাণত কৈছে। দূৰে হাঁহিছে, মই উঠি নাগৈ তাতে বহি থাকিলো।

লাহে লাহে চাৰে এঘাৰটা বাজিল। 'ফুৰ্তি পানী' খাই উদাৰ আৰু musician's real attitude হৈ অহা জয়ন্তদা আৰু নৱৰ লগত মঞ্চত উঠিলো। নাজানো কিয়, কিন্তু মই দেখোন অলপ নাৰ্ভাছ ফিল কৰিছোঁ। "নাই, নাই, ইয়াত নাৰ্ভাছ হ'বলগীয়া কি কথাটো আছে। বকবাৰ মঞ্চত পিটাৰ বজাইছো। এগে নহয়। 'Don't worry' এইবুলি মনত প্ৰবোধ দি মঞ্চৰ ওপৰত উঠি পিটাৰখন কান্ধত ওলোমাই ললো আৰু টিউন মিলাবলৈ আৰম্ভ কৰিলো। মঞ্চৰ সিটো মূৰত থকা গৌতমে মোৰ ফালে চাই বুঢ়া আঙুলি দাঙিলে, অৰ্থাৎ তেৰো টিউন কৰা হ'ল।

কিন্তু জয়ন্তদাই উইছৰ কাষত কি কৰি আছে। আকৌ মন! আজি ইমানকৈ কিয় খাইছে বাৰু? সমাজ বাগ হৈ পৰিছিল নৱ, বুবু আৰু গৌতমো। তাৰ পিছতেই চাৰ্টাৰে মুখখন মচি জয়ন্তদাই কীবোৰ্ডৰ ওচৰলৈ আহিল।

কিন্তু পুনিনদা, Sorry কুমাৰ, প'ল কলৈ গ'ল। তেতিয়াৰ পৰা তেওঁৰ কথা ভবাই নাই। এনেতে ঘোষকে মাত 'বাইজ, এয়া মঞ্চত আপোনালোকৰ প্ৰিয় শিল্পী কুমাৰ প'ল।' ডিঙিত গামোচা লৈ তেওঁ মঞ্চত Entry মাৰিলে। মোৰ ভাবাত গৌৰাৰ মাজেৰে Dashing Entry মাইক্ৰফনটো হাতত লৈ কুমাৰ প'লে দুবাৰমান হেল্ল' হেল্ল' কৰিলে আৰু আমালৈ চাই সংকেত দিলে।

" চব Ready? " বুলি নৱই টাইমিং দিলে

One.....Two.....Three.....Go.

কিন্তু, ই কি?

জয়ন্তদা আপুনি কি বজাইছে? আৰম্ভণীৰ গান এইটো নাছিল নহয়।

কুমাৰ প'ল আমাৰ ওচৰলৈ আহিল। মাইক্ৰফনটো হাতেৰে ঢাকি খঙেৰে জয়ন্তদাক ক'লে 'জয়ন্ত, কি কৰিছ তই? ভালকৈ বজা।'

সেয়ে পুনৰ টাইমিং আৰু অকৌ এবাৰ জয়ন্তদাৰ দ্বাৰা গানৰ ভুল Prelude. জয়ন্তদাৰ ফালে চালো কি অদ্ভুত দৃশ্য। কী-বোৰ্ডৰ এক্সপাৰ্ট জয়ন্তদাই কীবোৰ্ডখনক এক অসহায় দৃষ্টিৰে চাই আছে। ঘৰ্মাক্ত মুখমণ্ডল, বুজিলো, মদ বা 'ফুৰ্তিপানীৰ' পৰিমাণ অভাব হৈ গৈছে। আমি জয়ন্তদাৰ পৰা নিখুঁত সুমধুৰ সংগীত আশা কৰা নিৰৰ্থক। ইয়াৰ পিছত তলৰ উদাৰ প্ৰায় কলাপ্ৰেমী (?) বাইজৰ আগত জোৰাই-ফোৰাই, ভুলে-শুদ্ধই, মৰো-জীও সৌ অধিকৈ কোনোমতে কুমাৰ প'লে তিনিটা গান ডেলিভাৰি কৰিলে। সেইকেইটা গানৰ কোৱালিটিৰ সম্পৰ্কে মতামত নিদিও। মুঠৰ ওপৰত কুমাৰ প'লৰ গানৰ প্ৰাণবন্ত সুৰ আৰু জয়ন্তদাৰ কীবোৰ্ডৰ মাইমতীয়া শব্দৰ মাজৰ সীমান্তৱৰ্তী অঞ্চলৰ এক শব্দ। বাইজৰ প্ৰতিক্ৰিয়া গৰম তেলত চেঁচা পানী দিয়াৰ নিচিনা। গান চলি থাকোতেই উইংচৰ ফালে চাইছিলো, পৰনদাক দেখা পালো। চকী এখনত মুখ ঢাকি বহি আছে। লাজত মৰ্মাহত হৈ যেতিয়া মঞ্চৰ পৰা নামো, তেতিয়া ঘোষকৰ কণ্ঠত আছিল --- 'বাইজ, অনা এঠাইত অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰিবলগীয়া থকাৰ বাবে শিল্পী কুমাৰ প'লে মঞ্চৰ পৰা সোনকালে বিদায় লব।' কিন্তু সেইদিনা আমাৰ অন্য ঠাইত একো প্ৰগ্ৰাম নাছিল।

এনেদৰেই বস্তু-বাহানি সামৰি, তিক্ত অভিজ্ঞতাখিনিও মনতে Dack কৰি লৈ তাৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ ৰাওনা হলো। ৰাটত জয়ন্তদাই শপত খাইছিল আৰু কেতিয়াও মদ নাখাও বুলি। কি ভাবি গৈছিলো আৰু কি হৈ গ'ল।

ঘটনাটোৰ চাৰিদিন পিছৰ ৰাতিপুৱাটোত পুনৰ ৰাশিফল চালো। এইবাৰ আছে --- মেষ : প্ৰেমত অনুকূল, বৃষ: আৰ্থিক দুশ্চিন্তা দূৰ ..... আৰু বৃশ্চিকত লিখা আছে --- 'কৰ্মক্ষেত্ৰত অসুভ।'

সেইদিনাও এটা শ্ৰাদ্ধ আছিল। এই বাৰ বিশ্বনাথ চাৰিআলিত। কুমাৰ প'লৰ সৈতেই। ভাবি আছিলো, এইবাৰো চাগে একে গতিয়েই হ'ব। তাতে প্ৰকৃতিয়ো কৰা নাই। কিন্তু হ'লগৈ ওলোটা। কুমাৰ প'লে সেইখন মঞ্চত দুঘণ্টা সময় জুৰি গীত পৰিবেশন কৰিলে। দৰ্শক আপ্লুত হৈ পৰিছিল। বাৰে বাৰে নতুন নতুন গানৰ বাবে অনুৰোধ আহিছিল। হাত চাপৰিৰ মাজেৰে কুমাৰ প'লে নগৰ ধনৰ তিনিটা পুৰস্কাৰো গ্ৰহণ কৰিলে। জয়ন্তদাৰ সংগীত আছিল অপূৰ্ব। সকলোৰেই ভাল বজাইছিল। মই নিজে কেনেকুৱা বজাইছিলো নাজানো কিন্তু বাকীবোৰে ভাল হোৱা বুলিয়েই কৈছিল। মুঠৰ ওপৰত সেয়া আছিল এক অভিনৱ সফলতাৰ আমেজময় অনুভৱ।

গতিকে কি বুজিলে? বাকী থিয়েই বুজক বা নবুজক কিয়, আপোনাৰ ৰাশিফলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি কোনো কামলৈ আগ নাবাঢ়িব। কাৰণ ওলোটা ফলো লাভ কৰিব পাৰে।

After all it is my personal experience পিছদিনা পুনৰ পঞ্জিকাখন মেলি চাইছিলো। এইবাৰ আছে..... 'বৃশ্চিক পিতৰ বোগত ভুগিব পাৰে'।

পৰম বিৰক্তিৰে পঞ্জিকাখন বন্ধ কৰি থলিয়াই দিলো। ❑❑❑

" ভৱিত শিকলি পিন্ধা মানুহৰ বাবে পৃথিৱীখন বিশাল হলেও কি লাভ!"

—— নৱকান্ত বৰুৱা

খুৰ

ড° সৰোজ কাকতি

(১)

" চোৱাটি নমস্তে "

শিক্ষক গাবৰীৰ এটা প্ৰচণ্ড ধমকত জিমিৰ হাতৰ পৰা কটীন পেন্সিলডাল সৰি পৰিল। আজিৰ প্ৰথম প্ৰহৰত প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে নিজে ভালপোৱা ছবি এখন আঁকিবলৈ দিছিল। জিমিয়ে কি ছবি আঁকিব তাৰ কথা ভাবি থাকোতে ভালেখিনি সময় পাৰ হ'ল। কিবা এটা কথা ভাবিবলৈ লগে অলপ পাছতে তাৰ মনটো মাক-দেউতাকৰ কথাই আহে। দেউতাকৰ ডাক্তৰ কপৰ কথা ভাবিলে সি অনেকাৰ কথা পাহৰি যায়। কিন্তু জিমিয়ে দেখিছে যে তাৰ বন্ধুবোৰৰ দেউতাকসকলতো তাৰ দেউতাকৰ দৰে নহয়, কিমান যে মৰম কৰে সিহঁতক। আৰু তাৰ দেউতাকে? জিমি যেন নিজৰ ল'ৰা নহয় তেনেকুৱা ভাৱেই প্ৰকাশ কৰে। কথাবোৰ ভাবি ভাবি জিমিয়ে ছবি আঁকি থকিলা আৰু শেষত দেখিলে যে সি এটা কিম্ভূত কিমাকাৰ মানুহৰ ছবি আঁকিছে। বিকৃত দাঁত, প্ৰকাণ্ড ওঠ, খৰখৰা চুলি, গজাল জুইৰে জ্বলিথকা চকুৰে আঁকা ছবি এটাৰ তলত সি লেখি দিলে " ডাঙৰ এগ মানৰ" বুলি, আৰু তাৰে সেই কাগজেই তাৰ নমস্তেজ বুলি পাতি পাঠালে। সিয়ো বুজি পালে যে ছবি এটাৰ তলত সি তেনেকৈ লেখি দিব নালাগিছিল। শাস্তি পোৱাৰ ভয়েৰে জিমিয়ে শিক্ষকৰ মুখলৈ চাই থাকোতেই শিক্ষকগাবৰীয়ে তাৰ পিনে বাঁহটো টেলা মাৰি কি ক'লে — " মই পেলোৱা, মাৰ -দেউতাকক তেনেকৈ কোপেই কৰিব লাগে নাজানা ? আজিৰ পৰা এনে কাম কৰিবানে ?"

" চাৰি চাৰ, নাই এনে কাম আৰু নকৰোঁ চাৰ।" কথাকেইষাৰি কৈ সি নিজৰ চাইটলৈ উভতি আহিল।

স্কুলৰ গেটৰ ওচৰত প্ৰাইভাৰজনে তাৰলৈ বাট চাই আছিল। বিষণ্ণ মনেৰে সি কাৰখানত বহিল। অইনসিনা সি প্ৰাইভাৰজনৰ লগতে টুটো সিটো কথা পাতি যায়, আজি সি মৌন হৈয়েই গৈ থাকিল। বাৰে বাৰে তাৰ মনত শিক্ষকৰ ক্ৰোধান্বিত চকু আৰু বহীত আঁকা কুৎসিত চেহেৰাৰ ছবি দুখনৰ কথা মনটো আহিছিল। নাই নাই সি ছবি দুটা যে মাক-দেউতাকৰ বুলিয়ে আঁকিছে, তেনেকুৱা কথাটো নাছিল, এনেয়ে আঁকিছিল, কিন্তু তেনে মুহূৰ্তত সি ছবি দুটাৰ তলত শব্দ দুটা লেখি দিলে সি গমকেই নাপালে।

কাৰখানৰ পৰা নামিয়েই সি গধুৰ মনেৰে ঘৰলৈ গৈছে। তাৰ মৰমৰ কুকুৰ টমি আৰু আয়াজনীয়ে তাৰলৈ বাট চাই আছিল। মিনটো সি মাক-দেউতাকক প্ৰায়েই ঘৰত লগ নাপায়। বহিগ বেছিভাগ সময়তে আয়াজনীয়েই তাক খুবই মেলি সিচাৰত ওৱাই থয়। সন্ধিয়া সময়ত তাক পঢ়াবলৈ শিক্ষক এগৰাকী আহে। হোমৱৰ্কবিলাক তেওঁৱেই কৰি দিয়ে। মনৰ কথা ক'বলৈ মন গলে সি তাৰ কুকুৰ টমি আৰু আয়াজনীৰ আগতেই কয়।

(২)

দ্বিতীয় মহলাৰ বাৰান্দাৰ পৰা জিমিয়ে তললৈ চাই থাকোতেই দেখিলে যে সমুখৰ বিল্ডিংটোৰ পৰা জাৰৰ দম এটা হিচোৱা এজনীয়ে বাস্তাৰ ওপৰতে পেলাই দিলে। লগে লগে এজাক নয়, অৰ্দ্ধনগ্ন ল'ৰা-ছোৱালীয়ে সেই জাৰৰ দমটোৰ ওপৰত জপিয়াই পৰিল আৰু বিয়ে নিজ ভিতৰাৰে পাৰে দমটোৰ মাজৰ পৰা প্লাষ্টিকৰ থোৱা, টিন ডেকেল, গাধীৰৰ টিন আদি উলিয়াই নিজৰ নিজৰ বস্তাৰ ভিতৰত ভৰালে। ছোৱালীৰ শগুন এজাকে অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে মৰা গৰু এটা খাই শেষ কৰাৰ দৰে ল'ৰা-ছোৱালী জাকেও সেই জাৰৰ দমটো শেষ কৰি পেলালে। গৰুৰ জঁকাটো অৱশিষ্টকণে পৰি থকাকৰে, সিহঁতৰ বাবে অলাগতিয়াল ই বিধ-সিবিধ বস্তু পৰি ৰ'ল। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে আকৌ তেনেকুৱা এটা জাৰৰ দমৰ সন্ধানত সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। সৌৰ মাৰি গৈ জিমিখো সেই ল'ৰা জাকৰ লগত মিলি যাবলৈ মন গৈছিল। পিছে যাব খুজিলেই সি যাব নোৱাৰে। মাক-দেউতাকৰ কঠোৰ শাসনৰ অদৃশ্য শিকলিৰে যেন তাৰ হাত-ভৰি বান্ধি থোৱা আছে। স্কুলৰ সময়খিনিৰ বাহিৰে আন সময়ত সি ঘৰৰ চৌহদৰ বাহিৰলৈ যাব নোৱাৰে। তাৰ ওচৰ-দুৱৰীয়াৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে খেলিয়া বাহিৰত চিঞৰি-বাখৰি, জপিয়াই খেলি থাকে তেতিয়া সি ঘৰৰ মাজেৰে সেই ল'ৰা-ছোৱালী জাকলৈ চাই থকাৰ বাহিৰে আন একো কৰিব নোৱাৰে। বহুদিন সি মাকক অনুৰোধ কৰিছে যে তাকো সেই ল'ৰা-ছোৱালী জাকৰ সৈতে খেলিবলৈ দিব লাগে। মাকে ক'লে — " নোৱাৰ সেই কামাচ কেইটাৰ লগত খেলিবলৈ। কোনো এটা ষ্টেণ্ডাৰ্ড নাই, বাৰ্ডপ্লাচ কৰ'বাৰ।" ..... উপায় নাপাই সি তাৰ কুকুৰ টমিৰ লগতেই খেলি থাকে।

(৩)

অইন দিনাখনৰে আজিও কাম কৰিবলৈ আহি আন কাকো নেদেখি চাওৱাই আচৰিত হৈ পৰিল। এক মুহূৰ্তৰ কাৰণে তাই ভাবিলে যে তাইৰ নিশ্চয় ভুল হৈছে, নহলে মালিকে আজি হঠাতে কিবা কাৰণত কাম বন্ধ কৰি দিছে। মালিকৰ কথা মনত পৰাৰ লগে লগে তাই এটা অদ্ভুত শিহৰণ অনুভৱ কৰিলে। সিদিনা কাম কৰি থাকোতে মালিকে তাইলৈ চালকৰ ওপৰত থিয় হৈ চাই আছিল। কাম কৰা হিচোৱা কেইজনীৰ ভিতৰত তাতেই গাভৰু। কাম কৰা সময়তে পৰা তাই লক্ষ্য কৰিছে ডেকা বাপুৰে তাইৰ প্ৰতি অধিক মনোযোগ দিছে। সুবিধা পালেই মৰম মাৰিবলৈ বিচাৰে। বাপুৰ দুনীয়া মুখ, সুন্দৰ গাৰ বৰ্ণা এই কেইদিন তাইৰ ধ্যানৰ বস্তু হৈ পৰিছে। বাপুৰে দিয়া কিবা এবাৰ কথা শুনিলেই তাই লাজতে ৰঙা-চিঙা পৰি যায়, একো উত্তৰ দিব নোৱাৰে। লগৰ কেইজনীয়েও তাইক বাপুৰ কথা কৈ ওখকৈ জোকায়। সকলোবোৰ মিলি চকু মুদিলেই তাই এতিয়া সেই সুন্দৰ মুখখনৰ মৰম উপভোগ কৰিবলৈ পায়। বিস্ময়কৰ বিস্ময়কৰ। ইমান ডাঙৰ মানুহ এজনে তাইৰ দৰে ছোৱালী এজনীক বাৰু কিয় ইমান মৰম কৰিব লাগে? বাপুৰ প্ৰতি বহুতো শ্ৰদ্ধা হয় তাইৰ। গৰীব লোকৰ প্ৰতি দয়া-মৰম সকলো মানুহৰ অন্তৰত নাথাকে।

কথাবোৰ ভাবি থাকোতেই তাইৰ বাপুজন আহি পালে। দুনীয়া মাকতি কাৰখানৰ পৰা নামি অহা মালিকজনক সচাকৈ স্বৰ্গৰ দেৱদূত যেন লাগিল। কিমান চাগে টকা আছে এই বাপুৰ। বছৰ হাজাৰ চাগে, তাইৰ লগত কাম কৰা বস্তু দিনিয়ে কয় বাপুৰ তেনে বছৰ লাখ টকা আছে। " কি হ'ল চাওৱা, ঘৰ লাগি ঘৰি আহা কিয়? আহা আজি মোৰ কেম্পতে অলপ কাম আছে কৰি দিবাহি।" কৈ কৈ বাপুৰে চৌহদৰ ভাঙা লোহাৰ গেটখন বন্ধ কৰি দিলে। তাৰিৰ আঙুলিৰে তল মুখকৈ মাটি খুচৰি থকা চাওৱাক বাপুৰে এটা সময়ত হাতত ধৰি ঘৰৰ ভিতৰলৈ লৈ গ'ল। " বা আজি মোমোন দুনীয়া কাপোৰ পিন্ধিছা চাওৱা।" বাপুৰে প্ৰশংসা কৰি তাইৰ শৰীৰটোলৈ ৰ লাগি চাই থাকিল। এটা নামহীন উত্তেজনাত তাইৰ শৰীৰটো থৰথৰকৈ কঁপি উঠিছিল। বাপুৰে তেওঁৰ বিচনাখনত তেওঁৰ কাষতে তাইক বহুৱাই দিলে। তাৰপাছত তাই অনুভৱ কৰিছিল সেই ডয়াকৰ ডাল লগাৰ অনুভূতি।

সেই মনোৰম সন্ধীৰ স্মৃতিয়ে তাইৰ সমগ্ৰ জীৱন উলহাই ৰাখিছে। তাইৰ উদৰ গুৰুৰ ওপৰত শুই থকা বাপুজনক কৈছিল — " বাপু তুমিতো বহুত সুন্দৰী নাৰী পাবে। আমাৰ কথাটোও কিছু মনে ৰাখিবা।" চাওৱাই বুজি পাইছিল যে তাইৰ বাপুৰে তাইক কোনোদিনে পত্নীৰ মৰ্যাদা প্ৰদান নকৰে

মাত্ৰ তাইৰ নিখুঁত ভাস্কৰ্যৰ দৰে শৰীৰটো তেওঁ উপভোগ কৰিব। অথচ তাকলাৰে তাই অকল বন্ধুজনকে দোষ দিয়া নাই। তাই নিজেও বন্ধুজনৰ প্ৰতি আসক্ত।

তাৰ পাছত তেনেকৈয়ে তাই কেবাদিনো ধৰি সেই বন্ধুৰ শয্যা সংগিনী হৈছিল আৰু ফলস্বৰূপে গৰ্ভৱতী থাকা বন্ধুৰ ঔৰষৰ এটী সন্তান। বিয়ে বঞ্চিত তাই আছিল সকলোৰে চাগৰৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। তথাপিও তাইৰ জীৱনৰ এটা ডাঙৰ শাস্তিয়ে যে তাই জন্ম দিবলৈ ওলাইছে এটি "ডাঙৰ মানুহৰ" সন্তান। তাইৰ মনৰ পুৰুষজনৰ সৈতে একাত্ম হৈ যোৱাৰ নিবিড় সান্নিধ্যৰে, অন্তৰ স্মৃতিৰূপে থাকি যাব সেই সন্তান। শৈশৱৰে পৰাই চাগৰৰ জীৱন সম্পৰ্কে এটা সবল দৃষ্টিভংগী আছে। জন্মিয়ে যেতিয়া কিবাকৈ হ'লেও খাবই লাগিব, ভাল নেলাগোৱা সেৱাৰ হ'লে এদিন মৰিব, ইয়াতকৈ অন্য কোনো গভীৰ চিন্তাৰে চাগৰৰ জীৱন ভাৰাক্ৰান্ত হোৱা নাই। কোন ঠাইত এদিন তাইৰ জন্ম হৈছিল সেই কথাও তাই নাজানে। বাপ-মাৰ লগত সৰুৰে পৰা কেলেৰে ষ্টেচনে ষ্টেচনে তাই ঘূৰি ফুৰিছে। অনেক কেল লাইনৰ অসৰ অস্থায়ী ঘৰতে বাস কৰিছে। যাযাবৰী জীৱনতে এদিন মৃত্যুৱে বুকুত আশ্ৰয় লৈছে তাইৰ বাপ আৰু মা। আৰু এতিয়া তাইৰ সৰু সংসাৰ খনত আছে তাই নিজে আৰু পুত্ৰ জয়নাল। অকল যে তাইৰেই এনেকুৱা নিৰ্মম জীৱন সেয়াতো নহয়, তাইৰ দৰে শ শ চিৰোৱাই এনেকুৱাতো চলি আছে। পেলনীয়া বস্তুৰ মাজৰ পৰা লাগতিয়াল বস্তুবিলাক বিচি কঢ়িয়াই কোনমতে দুয়ো জীয়াই আছে।

(৪)

জিমিৰ মনটো উৎকণ্ঠিত হৈ আছে সেই ছন্ন কেইটাৰ উত্তৰ বিচাৰি লোৱাৰ কাৰণে। সেই বাটী বাটী ঘূৰি ফুৰা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ ক'ত থাকে? স্কুল চলি থকা সময়খিনিতো সিহঁতে এনেকৈ যে ঘূৰি ফুৰিছে, তাকলাৰে সিহঁতে নিশ্চয় স্কুললৈকেনযায়। তেন্তে স্কুললৈ নোযোৱা ল'ৰা- ছোৱালীও আছে? মাক-দেউতাকে তাক ইমান দিনে কৈ আহিছে সকলোবোৰ ল'ৰা- ছোৱালীয়ে স্কুললৈ যায়। ইচ সিহঁতৰ নিশ্চয় জীৱন আৰাম। যেতিয়াই ইচ্ছা তেতিয়াই খেলিব পাৰে। য'লৈকে ইচ্ছা তালৈকে ঘূৰি ফুৰিব পাৰে। স্কুলৰ হ'ম কৰ্মৰ কোনো চেষ্টা নাই। সেই ল'ৰা জাকৰ লগত উমলি ঘূৰিবলৈ তাৰ টীব্ৰ ইচ্ছা হ'ল।

নিশা ন বজাত আহি দেউতাকে ঘৰত সোমাল। মাক তেতিয়াও আহি পোৱা নাই। জিমিয়ে ৯ ৩০ বজাতহে পঢ়া- পাঠি সামৰে। সেয়ে সি আৰু আধাঘণ্টা সময় অধীৰ আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰিব লগা হ'ল। নিয়ম ভংগ কৰি কথা সুধিবলৈ গলে সি যে দেউতাকৰ পৰা প্ৰচণ্ড ধমকিৰ বাহিৰে আন একো নাপাব সেই কথা সি ভালদৰে জানে।

আধাঘণ্টা পাছত মাক-দেউতাকৰ শোৱনি কোঠাৰ ফালে আগবঢ়ি গৈ জিমিয়ে হতভম্ব হৈ গ'ল। দুয়োৰে মাজত কিবা কথাৰে প্ৰচণ্ড বাকবিতণ্ডাৰ সৃষ্টি হৈছে। দেউতাকে বিলাচৰ পাছত গিলাচ মদ খাই মাকক গৰ্জি আছে — "কিয় তোমাক অন্য মানুহে অশ্লীল ইংগিত দিবলৈ সাহস নকৰিব? কিয় পকেটমাৰে পইচা লুটি লৈ নাযাব? এই বাটিলৈ কেনে চিৰোৱাই বাহিৰত ঘূৰি ফুৰিছে? আৰু তুমি যাব লৈছে হলিলি অৰণ্য কৰিয়া সেইজন মহা পগা-প্ৰবঞ্চক, গুণ্ডা, বদমাছ। তেনে চৰিত্ৰহীন মানুহৰ লগত ঘূৰিফুৰা মানুহৰ চৰিত্ৰ কিমানখিনি ভাল হ'ব সেইকথা মই নকলেও বুজি পাব। আৰু তুমি দেখোন অৰ্ধনগ্ন কাপোৰ পিন্ধি সততে যোৱা কৰিয়া তোমাৰ যৌৱন আছে, তোমাৰ চেক্স আছে। তেনেহলেও পুলিচাৰ কোনোবা গুণ্ডা ল'ৰাই অশ্লীল ইংগিত দিয়াতোৱা একো ডাঙৰ কথা নহয়। আজিকালি কিমানক তেনেকৈ কেল কৰিব দিছে।" দেউতাকৰ কথাৰ লগে লগে মাকেও সমানে তৰ্ক কৰিছে। " বাহি দহ বজালৈ থাকো বাৰ বজালৈ থাকো সেয়া মোৰ কথা নিজৰ ব্যক্তিগত স্বাধীনতাৰ কথা এইখন দেশত অকল পুৰুষৰে নহয় নাৰীৰো স্বাধীনতা আছে আৰু মোৰ চৰিত্ৰক সমালোচনা কৰাৰ

নৈতিক অধিকাৰ তুমি ক'ত পালা? এইটো বিচিত্ৰ কথাতে তুমি কিমান বন্ধুৱা হিৰোৱাকে কেল কৰিছা আৰু এতিয়াও তোমাৰ কাৰ কাৰ লগত অবৈধ সম্পৰ্ক আছে সেই সকলোবোৰৰ হিচাব মোৰ আছে। এতিয়া বাটৰ কাষৰ গুণ্ডাই অশ্লীল ইংগিত দিয়াৰ কথা কওঁতে, পকেটমাৰি টকা লৈ যোৱাৰ কথা কওঁতে প্ৰতিকাৰৰ কথা ভাবিব নোৱাৰি কাপুৰুষৰ দৰে চিএৰ- বাগৰ আৰম্ভ কৰিছা। বাপেকৰ পৰিচয় নথকা সেইবোৰ ল'ৰা-ছোৱালী গুণ্ডা, পকেটমাৰ নহৈ কি স্কুলত পঢ়ি ডাঙৰ মানুহ হ'ব? মাকৰ উচ্চস্বৰৰ কথা শুনি দেউতাকে হাতৰ গ্লাচটো পকা মজিয়াত সজোৰে আছাৰ মাৰি দিলে। যেন জিমিৰ মাকক আছাৰ মাৰি দিব নোৱাৰি গ্লাচটোকে তেনেকৈ আছাৰ মাৰি দিলে। মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে গ্লাচটো অনেক কাচৰ টুকুৰাত পৰিণত হ'ল আৰু তেওঁ চিএৰি উঠিল ঢুপ মাক আৰু অধিক আগবাঢ়িলে তোক মই গুলীয়াই মাৰিম।" উন্মত্ত ক্ৰোধত তেওঁ থকা-বকাকৈ আগবাঢ়ি গৈ ৰিভলভাৰ খুলিলে আৰু উলিয়াই অনিলে কিচকিচিয়া কলা ৰিভলভাৰ এটা। জিমিয়ে দেখিলে দেউতাকৰ এই অচকলাত মাকে অলপো ভয় খোৱা নাই। তেওঁ সমান খিলাৰে বেগৰ পৰা ৰিভলভাৰ এটা উলিয়াই লৈছে। জিমিয়ে ভাবিলে এতিয়া দুয়োটাই গুলীয়াগুলী কৰি মৰিব, ভয়তে সি চকু দুটা মুদি দিলে। এনে সময়তে আয়াজনীয়ে আহি তাক সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰাই নি বিছনাত শুৱাই দিলে। জিমিয়ে আয়াজনীক সাৰতি ধৰি বুকুৰ গভীৰলৈ কুচি মুচি সোমাই গৈ দুচকু মুদি দিলে। তাৰ কাণৰ ওচৰতে বাজি থাকিল মাক-দেউতাকৰ সেই ক্ৰুদ্ধ তৰ্জন গৰ্জনবোৰ। বাৰে বাৰে সি কাণ উপাই শুনিবলৈ চেষ্টা কৰিলে গুলীয়া গুলীৰ শব্দ শুনিবলৈ পায় নেকি? সি আশংকা কৰা মতে অহোপ গুলীৰ শব্দ শুনিবলৈ নাপালে। মাজে মাজে এনে ধমকাৰ কাজিয়া দুয়োৰে মাজত লাগি থাকে। এদিন বাপেকে মাকৰ টেঁটুত চেপি ধৰি সুধিছিল — " ক' আছে আছে ক জিমি কাৰ ল'ৰা?" তাৰ সৈতে তাই সম্পৰ্ক ৰাখিছিলি।" —— জিমিয়ে কথাবোৰৰ অৰ্থ একো বুজি পোৱা নাই কিন্তু এটা কথা সি ভালদৰে বুজি পালে যে তাৰ কাৰণেই দুয়োটিৰে মাজত দুৰ্বাদল কাজিয়া লাগিছে।

জিমিয়ে সংগোপনে দেখিলে সি তাৰ মাক-দেউতাকৰ সৈতে তাৰ বন্ধু এজনৰ বাৰ্থ ডে পাৰ্টি লৈ গৈছে। দুয়োটাই বৰ ধুনীয়াকৈ সাজ পাৰ পিন্ধিছে আৰু হাঁহি মাতি কথা পাতিছে। আন আন মানুহবোৰৰ লগতো চিনাকি হৈছে। তাকো দুয়োজনেই বৰ মৰম কৰিছে। পিছে হঠাতে দেখিলে যে তাৰ বাপেক এটা অসুৰলৈ কাপান্তৰিত হৈছে আৰু মাকক মাৰিবলৈ উদ্যত হৈছে। সি নামাৰিবা নামাৰিবা বুলি চিএৰিছে যদিও নাই বাপেকক সি কোনোপধ্যে বাধা দিব পৰা নাই। মাকৰ আসন্ন মৃত্যুৰ আশংকাত সি কান্দি উঠিল। কেঁকুৰি কেঁকুৰিয়েই সি সাৰ পালে আৰু দেখিলে যে সি আয়াজনীৰ বুকুৰ কাষত শুই আছে।

(৫)

পিছদিনা আয়াজনীয়েই তাক স্কুলত থৈলে আহিল। স্কুল পাবলৈ অকণমান দূৰ থাকোতেই যান জাঁট লাগি ৰাস্তা বন্ধ হৈ পৰিল। ইয়াতে আয়াজনীয়ে সোণকালে গৰুটো উভতি যাব লাগে। জিমিয়ে তাৰতৰাকৈ ক'লে — " দিদি তুমি যোৱাগৈ, স্কুললৈ যাবলৈ এইকাষেৰে পথ আছে। আনবোৰ ল'ৰা-ছোৱালী আহিবেই আছে মই সিহঁতৰ লগতেই যাব পাৰিম তুমি যোৱাগৈ।" জিমিৰ কথাত পতিয়ন গৈ আয়াজনীয়ে তাক অলপ আগবঢ়াই সি গৰুটো উভতি আহিল।

অটোখনৰ পৰা নামিয়েই সি ল'ৰা-ছোৱালীৰ জাকটো দেখিবলৈ পালে। যোৱাকালিৰ পৰাই তাৰ মনৰ আকাশ ভাগি খানখান হৈ পৰিছে। অনবৰতে তাৰ মনৰ মাজত এটা আতংকই বিৰাজ কৰিছে। গৰুটো উভতি গলেই সি কিজানি তাৰ মাক-দেউতাকৰ সেই ভয়ংকৰ কাজিয়াখনৰ মুখামুখি হয়। অতীন দিনাখন হ'লে মাক নাছিল দেউতাকে নিজৰ গাড়ীৰে তাক স্কুলত নমাই দৈ যায়, কিন্তু যোৱা নিশা কাজিয়া লাগিছে

কাৰণে তাক আজি অ' টোখানেকেই অয়াজনীয়ে স্কুলীল লৈ আহিল।

স্কুলৰ চৌহদত সোমাবলৈ তাৰ হঠাতে ইচ্ছা নোহোৱা হ'ল আৰু অতিসন্তুপনে ইফালে সিফালে চাই সেই পেলনীয়া বস্তু বিচাৰি ঘূৰা ল'ৰাজাকৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গ'ল। কেওঁবিটো ঘূৰা মাত্ৰকেই তাৰ স্কুলখন নেদেখা হ'ল। লগে লগে সি এটা স্বস্তিৰ নিশ্বাস পেলালে। এটা নিৰ্দিষ্ট দূৰত্ব বজাই ৰাখি জিমিয়ে ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক অনুসৰণ কৰিছে। এটা সময়ত সি লৈ লৈ ৰেল লাইনটোৰ ওচৰ পালে। ভগা ছাৰি, টিনৰ টুকুৰা, ফটা কম্বল, চাবোনৰ বাকচ ইত্যাদিৰে সজা বিচিত্ৰ ধৰণৰ ঘৰবোৰ দেখি সি পৰম বিস্ময়ত হতবাক হৈ পৰিল। ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক অনুসৰণ কৰি কৰি সিয়ো সেই ঘৰবোৰৰ মাজত সোমাই পৰিল। চহৰৰ প্ৰচণ্ড হাই উৰুমি এই অঞ্চলত তেনেকৈ নাই।

অতি ঠেক ৰাস্তাটোৰ দুয়োকাষে ভাগি পৰো ভাগি পৰোকৈ থকা ঘৰবোৰ। মাজে মাজে দুই এখন সৰু সৰু চাহৰ দোকান ৰাস্তাৰ কাষত মেলি দিয়া শত চিন্ন কাপোৰ, সকলোবোৰতেই সি পৰম আগ্ৰহেৰে চাই গ'ল। এটাইত এটা দৃশ্য দেখি সি স্তব্ধ হৈ গ'ল। ৰেল লাইনৰ কাষে কাষে কৰকাৰ পৰা বাগৰি অহা পানীৰ সোঁত এটিৰ পৰা চিৰোৱা এজনীয়ে গাত পানী ঢালি আছে। কঁকালত এখন বস্ত্ৰ থকাৰ বাহিৰে দেহত আন কোনো বস্ত্ৰ নাই। মানৱতা নাৰীৰ সেই উন্মুক্ত বক্ষত গুলপি থকা স্তনযুগল দেখি সি কিছুসময় বিস্ময়ত থৰ হৈ ৰহিল। কোনো দিনেহো সি তাৰ মাকৰ এই দৃশ্য দেখা নাই। তাৰ পাছত তাক এটা অট্টহাস্য লাজে আৱৰি ধৰিলে। কিন্তু সেই চিৰোৱাজনীয়ে ভাবলেশহীন দৃষ্টিৰে তাৰফালে চাই চাই গা ধুয়েই থকিল।

এটা অচিনাকি অথচ চাফচিকুন ধুনীয়া ল'ৰা দিয়ে দিয়ে যোৱা দেখি জয়নালহঁত বৈ গ'ল আৰু কন্ধেক পাছত তাক আগুৰি ধৰিলে। প্ৰত্যেকেই জিমিৰ ধুনীয়া মুখ, সুন্দৰ হাত-ভৰি, ধকধকিয়া বগা কাপোৰ, কিতাপ ভৰোৱা বেগ, পানীৰ বটল আদিলৈ তথালাগি চাই থাকিল আৰু জিমিয়ে দেখিলে ময়লা লাগি লাগি ভাঠ হৈ যোৱা, নাম মাত্ৰ কাপোৰ কানি থকা, ৰুক্ষ চুলিৰ, উদং ভৰিৰ, কাষত একোটা বস্তা ওলোমাই লৈ থকা এটা যেন প্ৰেতাত্মাৰ সমদল তাৰ চতুৰ্দ্দিশত আহি থিয় দিছে। জয়নালেই প্ৰথমে সুধিলে " কিবে, ক'ত ঘৰ তোৰা" জিমিয়ে পিছলৈ উভতি চাই, তাৰ ঘৰটো ক'ত আছে উমান ল'ব বিচাৰিলে কিন্তু একেই ধৰণৰ শত শত অট্টালিকাত তাৰ চকুৰ দৃষ্টিয়ে ঠেকা খাই উভতি আহিল। তথাপিও একলটো আঙুলিয়াই নিজৰ ঘৰটো দেখুৱাই দিলে। " অ' সেইবোৰ বিল্ডিং আমাৰ মাইতেই কাহিছে।" জয়নালৰ কথা শুনি জিমি আচৰিত হ'ল, যিটো বিল্ডিং তাৰ দেউতাকে সঁজা বুলি ইমান দিনে সি বিশ্বাস কৰি আহিছে সেই ঘৰটি আকৌ জয়নালৰ মাকে কেতিয়া সাজিবলৈ গ'ল। জিমিয়ে জয়নালৰ কথাৰ প্ৰতিবাদ কৰাৰ কাৰণে বাকীবোৰে তাক জোকাবলৈ ধৰিলে। শেষত সেই প্ৰেতাত্মা যেন লগা ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাই তাৰ কিতাপৰ বেগ, পানীৰ বটল, কাপোৰ আদিত টানি জোকাবলৈ ধৰিলে। আটাই কেইটাইৰ আক্ৰমণত জিমিয়ে অসহায় হৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে।

এনেতে চায়েৰাই কোনোবা শিশুৰ কান্দোন শুনি জুপুৰি এটাৰ পৰা ওলাই আহিল আৰু আগুৰি ধৰি মৰণিত কৰি থকা ল'ৰা-ছোৱালীজাকৰ মাজৰ পৰা জিমিক উদ্ধাৰ কৰিলে। নিজৰ পঁজাটোৰ ভিতৰলৈ নি তাই তাক বৰ মৰমেৰে বুকুত সাবটি ধৰি শান্তনা দিলে আৰু জয়নালহঁতক ধৰি ধমকি দি বুটলি অনা বস্তুবোৰ বিক্ৰি কৰিবলৈ পঠিয়াই দিলে। চায়েৰাই জিমিক তাৰ দেউতাকৰ নাম সোধাৰ পাছত, জিমিয়ে লক্ষ্য কৰিলে যে দেউতাকৰ নাম শুনাৰ লগে লগে চায়েৰাৰ চকু মুখ উজ্জ্বল হৈ উঠিল। তাৰপাছত চায়েৰাই তাৰ মাক বাপেকৰ বিষয়ে আৰু বহুত কথা সুধিলে।

জিমিৰ পৰা সকলোবোৰ কথা জনাৰ পাছত চায়েৰাৰ মনত এটা বুজাব নোৱাৰা ভাল লগাৰ অনুভৱ হ'ল। এটা কথা তাই অস্পষ্টকৈ হ'লেও বুজি পালে যে চায়েৰাৰ কথাটোক লৈয়ো তাইৰ 'বাবু' আৰু 'মেম চাহেব'ৰ মাজত

কাজিয়া লাগে। অৰ্থাৎ তাইৰ অস্তিত্ব বাবুৰ ওচৰত এতিয়াও আছে। জিমিৰ দেউতাকৰ ওচৰত অথবা তাইৰ বাবুৰ সন্মুখত চায়েৰাই আজিলৈকে উপস্থিত হোৱা নাই, দূৰৰ পৰা দেখিছে বাবুৰ মেম চাহেবক।

জিমিয়ে লক্ষ্য কৰিলে সেই জৰাজীৰ্ণ ঘৰটিৰ ভিতৰতে এখন অতি লেতেৰা বিচনা আছে। বহুযুগ ধৰি যেন তাৰ কাপোৰ আৰু আঠুৱাখন দুই পৰিষ্কাৰ কৰা নাই। তাৰ ওচৰতেই বন্ধা-বঢ়া সকলোৰ কাৰ্য্য সমাধা কৰা হয়। জিমিৰ মনৰ পৰ্দাত ভাহি উঠিল নিজৰ ঘৰটিৰ বিৰাট আহল-বহল কোঠালিবোৰৰ দৃশ্য।

দুপৰীয়া, চায়েৰাৰ ঘৰত তাৰ ভাত খাবলৈ ভাল লাগা নাছিল। তাৰ বেগৰ ভিতৰত আয়াজনীয়ে দিয়া টিফিন আছেই। সেইটোকে সি উলিয়ালে। দিয়ে অৱশ্যে চায়েৰাৰ হৃদয় ভৰা মৰমে তাৰ মনৰ পৰা সকলো ঘৃণাৰ ভাব আঁতৰাই লৈ গ'ল।

নিশা শোৱাৰ সময়তো সি বৰ অস্বস্তি অনুভৱ কৰিলে চায়েৰাই তাৰ চাঁটটোকে খুলি তাৰ গাৰুটোৰ ওপৰত পাৰি দিলে। জিমিক বুকুৰ মাজত লৈ চায়েৰাই তাক গান শুনাবলৈ ধৰিলে। জিমিয়ে অনুভৱ কৰিলে যে চায়েৰাৰ বুকুৰ মাজতেই তাৰ জীৱনৰ সকলো নিৰাপত্তা, সকলো আশ্ৰয় লুকাই আছে। লাহে লাহে সি টোপনিৰ কোলাত আশ্ৰয় ললে।

পিছদিনা দুপৰীয়া ভাত খাই থাকোতেই হঠাতে এটা হুলস্থুল আৰম্ভ হ'ল। চায়েৰাই তৎক্ষণাত বাহিৰলৈ ওলাই লৈ দেখিলে যে ৰেলৰেৰ মাটিত উত্তেজনা আৰম্ভ হৈছে। মৰ ভাতি নিয়াৰ মুখত, আশ্ৰয়হীন ছোৱাৰ ভাত খাবলৈ কাকাতাৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে। চায়েৰাই জয়নালক চিঞৰি চিঞৰি মাতিবলৈ ধৰিলে। ইতিমধ্যে চায়েৰাইতৰ ওচৰে-পাজৰে থকা মানুহবোৰে দৌৰা-দৌৰিকৈ হাতত যি যতে পায় তাকে বান্ধি লৈ পলাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এনেতে জয়নালো ক'ৰবাৰ পৰা ফোঁপাই ফোঁপাই দৌৰি আহি পালে। চায়েৰাৰে হাতৰ ওচৰতে যি এখন-দুখন বস্তু পালে তাকে বান্ধিলৈ তাৰ পৰা আঁতৰি ঘৰলৈ বাগ্ৰ হৈ পৰিল। জিমিয়ে ঘৰ ভাঙিবলৈ অহা মানুহবোৰৰ মাজত তাৰ দেউতাককো চকা মকাকৈ দেখিলে।

তাৰ মনত ভাব হ'ল, এদিন সি ঘৰত নথকা কাৰণে চাগে দেউতাকে তাক কিচাৰি চলাব কৰিছে আৰু কেনেবাকৈ সি ইয়াতেই থকা বুলি জানিব পাৰি দেউতাকে আহি এইখিনি ঠাই পাইছে। তাৰ দেউতাকৰ ভৰিৰ বুট জোতা, গাত থকা সেইযোৰ ভয়াবহ গেৰুৱা পোছাক, কঁকালত ওলমি থকা ৰিভলভাৰটো মূৰৰ টুপীটোৰ তলতে থকা আতংকময় চকু দুটা সকলোবোৰেই মিলি সি স্কুলত আঁকা ছবিখনলৈ যেন কপান্তৰ হ'ল, যাৰ কাৰণে শিক্ষক গৰাকীয়ে তাক নমস্কেক বুলি গালি দিছিল।

" বাবু আসেন বাবু। কিছুপৰে ঐ ঘৰে আগুন লগাইয়া দিবে।" — চায়েৰাৰ ব্যাকুল চিঞৰ শুনি তাৰ সম্বিত উভতি আহিল। সি আৰু তাত বৈ নাথাকিল জয়নাল আৰু চায়েৰাৰ পাছে পাছে সিও দৌৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। □□

" অতীতৰ ফালে চাবৰ প্ৰয়োজন নাই, আগৰ ফালে চোৱা। আমাক লাগে অসীম শক্তি, দুৰ্জয় সাহস আৰু অসীম ধৈৰ্য্য। তেতিয়া হলে আমি মহৎ কাৰ্য্য সাধন কৰিব পাৰিম।"

— বিবেকানন্দ।

SELF- RELIANCE

Aruna Singha
T. D. C. II Year

Self-reliance is a sure key to success & happiness. A Self-reliant person always depends upon his own energy capacity to do work, prudence & the resources. Therefore, a Self-reliant person is master of himself and the circumstances as he does not depend on others. Such a person is always calm, sure, confident & self-possessed. He is firm, prompt in action and even ready to face any challenge, fertile in resources. While others who are not independent are surely much handicapped. It is really a slavery to depend on others for help, guidance & aid or resources. And a slave is always at a great disadvantage. A person is most happy & satisfied when he depends upon his own strength, power & resources. He ever walks without crutches or outside support.

Self-reliant people have always been found sure, self-assured, decisive, optimistic, free, independent & bold. They do not suffer from indecision or delay. They are rich in expediency, quick in action & steadfast in decision. Their will power is ever strong, their resolutions unfailing. They are the makers & masters of their desting. They never blame fate, circumstances or the tools for they make their own tools & use them with greatest skill & concentration which is at their work, their creations & achievements bear the stamp of their personality. They are original in ideas & in shaping things and events. They achieve what they will because they self-dependant, resolute, single minded and self control. They know well thin strength & weakness and so use their energies and resources in such a way as never to expose their weakness. And when they achieve their victories, their ambitions and goals, then their joy in an unalloyed bliss for the glory is not to be shored by others.

Self-reliance is the best support, the best tool and the shortest way to success. Lord Buddha said — " You are both friend and enemy of yourself. The heaven and hell lies within you. It is upto you what you choose. You are your own lamp, guide and staff. Never depend on others. Be the maker of your destiny. Help yourself and the world will help you." It reminds us as the famous saying "God helps those who help themselves." All successful men and women have been Self-reliant. They achieved what they desired because they did not depend on others. They ran fast and in time on the road of Self-reliance. A man walking with the crutches of others help cannot think of running a race, he cannot compete, he is sure to end with the crutches.

SOCIALISM OF GANDHIJI

Sagarika Dutta
T. D. C. II Year

Gandhiji relished the word " Socialism". He felt that in a socialistic country all the members of the society are equal, none low, none high. In the individual body, the head is not high because it is at the top of the body, nor are the soles of the belt low because they touch the earth. As the limbs of the individual body are equal, so are the members of society. According to him, this is socialism.

Similarly the prince and the peasant, the wealthy and the poor the employer and the employee are all is equal in the society. In terms of religion also there is no dualism in socialism. It is a unity. Looking at society all the world over there is nothing but its duality or plurality, unity is conspicious by its absence. This man is high, that man is low, that is a Hindu, that is a Muslim, the third is a Jew. Even among these their are sub-divisions. " In the unity of my conception there is perfect unity in the plurality of designs."

In order to reach this point we may not look on things philosophically and say that we need not make a move untill all are converted to socialism. Without changing our life we may go on giving address forming parties and hawk , like seinge the game when it comes in our way. This is no socialism. The more we treat it as game to be seinged, the further is must recede from us.

" Socialism begins with the first convert. If there is one such you can add zeroes to the one and the first zero will count ten times the previous number. If however the beginer is a zero, in other words, no one makes the beginning multiplicity of zeroes will also produce zero value. Time and paper occupied in writting zeroes will be so much waste." This socialism is pure as crystal. It there fore requires crystal like means to achieve it. Impure means result in an impure end. Hence, the prince and the peasant will not be equalinged by cutting off the prince's head nor can the process of cutting off equaline the employer and the employed. One cannot reach truth by untruthfulness. Truthful conduct alone can reach truth. Then the question arises are not non-violence and truth twins? The answer is an emphatic "no". Non-violence is embedeed in truth and vice-versa.

Hence, it has been said that they are the two sides of the same coin. The spilling words will be different but the value is the same. This blessed state is unattainable without perfect purity. Harbour purity of mind or body and we have untruth and violence in us.

Therefore, only truthful, non-violence and pure-hearted socialists will be able to establish a socialistic society in the world. At present according to Gandhi, there is not country in the world which is purely socialist.

In our county we have been unable to achieve the goal of socialism. Money rolls in few hands. Most of the population of our country is poor. People have not imlibeed cult of socialism. Gandhiji's message was that no man should have more than he needs for dignified substance. But it must be realiyed, he added, that the reform cannot be rushed. If it is to be brought by non violence means, it can only be done by education both of the "haves" and "have nots". The former should be assured that there never will be force used against them. The "have nots" must be educated to know that no one can really compell them to do anything against their will and that they can secure their freedom by learning the art of non-violence, that is, self-suffering.

"If the end in view is to be achieved," said Gandhiji, " an atmosphere of mutual respect and trust has to be established as the preliminary step."**

IMPOOTANT SAYINGS :

Ajay Sharma
T.D.C. IInd Yr.

1. Give to the offers the best you have.
   And the best will come back to you.
2. False is a power
   Who believes is strong who doubts is weak.
3. Never fight a man who was nothing to loose.
4. Never loose hope. Hope is a rope that swings you thought life.
5. Those who loves deeply never grow old.
   They die of years but they die young.
6. Don't worry over what omen people are thanking about you.
   They are busy worrying own what you are thanking about them.
7. If you love some they to do. Do it Now. To day the skies are clean and blue. Tomorrow clouds may come is view.
   Yesterday is not for you, to do it now.

Action, Wrong Action and Inaction according to Gita

Dipak Das
T. D. C. III Year

कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं च विकर्मणः ।
अकर्मणश्च बोद्धव्यं गहना कर्मणो गतिः ॥ (IV, 17)

" It is necessary to understand about action as well as to understand about wrong action and about inaction about it is necessary to understand, mysterious is the path of action."

The path of action is really too intricate to be easily seen through, it is therefore that the Lord lays a great emphasis on the necessity of knowing the truth about it and also explains the thing. Kafuma of action has been classified under there heads : action, wrong action and inaction. (কৰ্ম, বিকৰ্ম, অকৰ্ম) It is very difficult to ascertain what the Lord actually meant by these terms, yet whatever strikes us on a careful study is being presented to the readers. Generally it is held by the learned that কৰ্ম means right action, which results in happiness here or hereafter, বিকৰ্ম or wrong action is that which results in suffering here or renunciative action of action which does not produce any reaction. It is becoming further difficult for us to understand the real significance of these three because we are in the habit of calling all that we do with our mind, speech or body as Karma. But really it is not so. Had it been so, these was nothing mysterious about it to baffle the intellect of ordinary men. The Lord would not have mystified us in that case by saying that even the most intelligent perplexed replaced as to what is action and what inaction (বিকৰ্মণঃ কৰ্মণশ্চাপি IV, 16) Nor could the have called the subject of action as something very indicate. This proves that the outward action of mind, speech or body or their clearing to function does not constitute action or inaction. It solely depends on the motive of the doer whether an action is be classed as action, wrong action or inaction. Ordinarily the following distinction should be borne in mind in this connection. Only right action performed with the mind, body or speech is conformity with the spiritual ordinance, are generally recognized as coming under the category of Karma. But even such action may essentially term out to be wrong actions or even inaction according to the motive of the doer; for the motive is the main test here.

(1) A right action done in the right way, as enjoined by the sasturas, with the best of motives and with a desire for some return, is what is called action.

(2) Even an action coming under the category of duty, such as sacrifice, austerity, alm-giving or service, which is done with the worst of motive, terms out to be wrong action, characterized as it is by a predominance of Tamas (ignorance and darkness).

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥ (xvii. 19)

" Austerity which is practised under a deluded understanding or by sheer Bravando, with self-mortification or with

the object of harming another is characterised as partaking of Tamas."

(3) 1. Action performed as one's duty without any desire for return and consecrated to the divine (Gita ix, 27, 28, xii, 10, 11) or done form the very beginning for God's sake does not result in anything other than liberation and is therefore called inaction.

2. Action done without any ego sense and with the mind inseparably united with God is also not productive of any other result than liberation and is there fore inaction (Gita III. 18, v. 8, 9, xiv. 19)

Wrong Action :

Ordinarily only prohibited action, proceeding from the mind, speech or body, such as doing injury to others. Telling lies and thinking etc. are recognized as wrong actions, but they, too, eventually them out to be actions or inaction also according to the motive of the doer, for motive is main test here as well.

1. Even such actions as killing or injuring others, done with the best of motives, though with a desire for happiness in this or the other world, (even though appearing to be wrong a desire for happiness in this or the other world, (even though appearing to be wrong actions) are regarded as Karma (Gita II 37)

2. Wrong actions done with a bad motives are, of course, "wrong".

3. Actions such a killing or doing injury to others, done with the best of motives and by way of duty, without any ego sense or attachment, (though appearing to be wrong) are not productive of any result and are therefore regarded inaction (Gita II 38, xvii, 17)

Inaction :

Inaction does not merely consist in the absence of all action proceding from the mind, speech or body. Renunciation of action, though appearing as inaction to the motive of the renouncer, motive being the chief determining factor have also.

1. An aspirant was, having renounced all activities of mind, speech and body, dwells in solitude and think that he has renounced all action, is credited with the action of renunciation even though he appears to do nothing, because he recognizes himself to be the renouncer. Such inaction is accounted as action.

2. In times of difficulty and crisis, when a man out of fear or selfishness sparks him duty and refuse to perform even such actions as the enjoined upon him, puts up a show of renunciation with the motive of cheating others, the apparent inactions in all these cases is not inaction, but being productive of evil consequences, is considered to be wrong and sinful.

3. Absence of all actions at the time of sandhi (absolute absorption) on the part of one who is unified with god and has his ego-sense enraged in him, is real inaction (Gita II, 55, 58, vi. 19, 25). These action, wrong action and inaction cannot be determined only activity or inactivity, it is the motive alone which makes them what they are even an action can be turned into inaction and vice versa by the motive of the does or renouncer of actions. The alone who knows this secret intimately and rightly is, according to the gita, this the most intelligent man, a perfect yogi and a doer of all actions (स बुद्धिमान मनुष्येषु स कृत्स्न कृत्स्नकर्मकृत iv. 18) and is delivered of all evil and grief in the shape of transmigration (यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् iv. 16)

GLOBAL WARMING

Nirmala Devi
T.D.C 2nd year

Global warming has become a major scientific and political issue during the last decade . The global temperature had risen by only 4°c over the last 18 years. However, because of rapid industrialisation, it has increased by about 0.5 - 1.0°C since the last century. The rate of global warming for the past quarter century was greater than any previous period since 1980. The scientist are concerned about the warming trend that seems to be emerging with every passing year. If this trend continues, global warming of approximately 0.5°C by 1995 – 2005, 1.5°C by 2015 – 2050 and 3°C by 2050 – 2100 has been predicted.

Causes of Global Warming :

Increasing concentration of greenhouse gases such as carbondioxide (CO_2), methane (CH_4) chloroform carbons (CFC_2), nitrogen oxide (N_2O) and ozone O_3 in the atmosphere lead to global warming. These gases affect the heat balance of the earth by absorbing long wave radiations which would otherwise escape to space.

1. Carbondioxide : The combustion of fassil fuels such as coal, gas and oil has caused a steady increase in the CO_2 gas in the atmosphere. About half of the increased supply of CO_2 find its way into the sea or is absorbed by the plants and the remainder persist in the air as a result the concentration of CO_2 has been rising very fast.

CO_2 blocks outgoing radiation from the earth and contributes to global warming. At present, CO_2 is increasing in the atmosphere at a rate of 1.5 pm a year.

2. Methane : Methane emanates from garbage slumps . It is also generated by bacteria in rice fields and in the guts of cattle and termites.

During the past decade CH_4 concentration in the air had been rising at an annual rate of 1.0 – 1.3 percent. The possible sources of this substance include leakage in the source of mining, transport and use of coal and natural gas, increase in the area under paddy cultivation, burning of biomass and increase in livestock.

3. Chloroflourocarbons: Chloroflourocarbons are used around the world in foams (26yr) aerosals (25%), solvent (19%) air conditioners (12%) refrigerants (8%) and others (10%). They are responsible for destruction of the ozone layer, a protective shield that surround the earth at an attitude of 15 – 30 km. Ozone depletion results in increased ultraviolet radiation reaching the earth, thus endangering human and plant life. It is understood that every percent of ozone leads to 2% increase in human skin cancer.

4. Nitrous Oxide : N_2O is not only a green house gas but is also responsible for the destruction of ozone layer. Sources of N_2O include burning of forests grassland and other biomass, natural soil, inland water, oceans and nitrogen fertilizers applied to farm land.

N_2O emitted from agricultural ecosystem is produced by the activities of microorganism in soil. During the process of denitrification nitrate as nitrite nitrogen is reduced to gaseous nitrogen (N_2) or nitrogen oxide (No, N_2O) by soil micro organism under an aerobic conditions.

$$NO_3^- \rightarrow NO_2^- \rightarrow NO \rightarrow \underset{\uparrow}{N_2O} \rightarrow \underset{\uparrow}{N_2}$$

Nitrification under Aerobic conditions

$$NH_4^+ \rightarrow NH_2OH^+ \rightarrow N_2O \rightarrow NO_2^- \rightarrow NO_3$$

5. Ozone: Ozone acts as a protective layer in the stratosphere, and absorbs much of the ultra- violet radiation from the sun which would otherwise damage DNA of reproductive molecules in all living systems. However, in the troposphere its concentration is increasing and it acts as a greenhouse gas.

GLOBAL WARMING AND CLIMATIC CHANGE

Many predictions are being made about change in world climate as a result of global warming. Taking into consideration the theories put forth by several scientist the following generalisations may be made.

If the concentration of CO_2 and other gases continues to rise at the present rate, the concentration of CO_2 will reach about 600 ppm by the year 2030.

Besides, change in global temperature there would be shift in rainfall pattern. At high latitudes and high mid latitudes, rainfall may increase by 5% in summer and possibly up to 15% in winter. At lower mid latitudes, summer rainfall is likely to become very limited and winter rainfall may decrease by 5 – 10 percent. At low latitudes, rainfall is expected to enhanced by about 5 – 10 percent.

According to several estimate. The level of sea of water would rise by 20 – 140 cm in various parts of the world and as a results areas of Bangladesh, Maldives and India are likely to hit by storms and floods.

The amount of ice and snow on earth would slowly decrease exposing more dark surface thus causing further rise in temperature.

GLOBAL WARMING AND HUMAN DISEASES

According to a report of WHO, global warming could cause the spread of malaria and other tropical diseases to millions of people. One of the biggest health threats foreseen is the influence of temperature and rainfall changes on the distribution of biting insets such as malaria and filariasis also known as elephantiasis. Local changes that increase warmth and rainfall are likely to create more favourable conditions for the insects and as a result some area may become breeding grounds and epidemics

may be caused. Vector borne diseases could invade new areas and threaten the health new areas and threaten the health of millions of people.

IMPACT ON AGRICULTURE

Two broad types of effect on agriculture are likely to occur from the increase in greenhouse gases. Firstly, the direct effect of increase in concentration of ambient CO_2 and secondly, the effect of changed an climate on crops, livestock, pests, soils, and water supplied.

DIRECT EFFECT OF CO_2

An increase in CO_2 in the atmosphere would enhance plant growth by increasing the rate of photosynthesis and leaf expansion. In many plant species, doubling of CO_2 will lead to 10 – 15 percent increase in dry mater production, provided all other factors remain constant. Yield increase in case of wheat and barley have been suggested as high as 40%.

However, increase in CO_2 coupled with change in temperature, rainfall and other environmental conditions leads to an interaction with such climatic effects in critical in determing the net effect of increased CO_2. An increase in mean temperature beyond 16°C result decreased grain weight and poor yield, tillering is also significantly reduced which is essential to building short population. An increase in temperature beyond in 22° C although has no effect on photosynthesis cause sterility in rice and reduce grain yield.

EFFECT OF CLIMATE CHANGE

Based on the available data on the future outlook of climate change, the global warming is likely to affect the following phenomena.

(a) Evaporation will increase.
(b) Water and soil temperature will rise.
(c) Soil water will become insufficient.
(d) Sowing period will shorter.
(e) Cultivable areas will be enlarged.
(f) The deterioration of soil fertility will be quickened.
(g) The activities of micro-organic mater and fertilizers be promoted.

The potential effect of above changes on the future agricultural scenario is discussed below.

Crop yield : There are indications that global warming could lead to a decrease in real production in Northern America. In nerico combination of decreased in soil moisture and increase in heat stress is likely to result in lowered wheat yields. In India, the adverse effects of 1.2° C rise in temperature could be absorbed with 5 – 10 percent increase in precipitation. There is also possibility of improvement in the yield of cotton, groundnut and Cs spices under new environmental conditions. In weather India, warming would offset some loses in yield.

Cropping pattern :

The combination of the effects of climatic change on agricultural crops is likely to bring about a spatial shift of crop potential. The areas which at present are judged to be most suited to a given crop or combination of crops, may no longer remain as such after a climatic shift. Wheat belts may be replaced by barley by maize, maize by say bean and so on. There is also likelihood of some shift in growing season of groundnut from wonsoon to spring with global warming.

INSECT PESTS AND DISEASES:

Globel warming may increase the rate of development of insects and pests and lead to establishment of pest populations and increase the rise of invasion by migrant and exotic spices. Heli covera zea Buddie, will increase damage to saybeans resulting in significant economic losses.

In north India , an increase in the overwintering range and population density of Helicoverpa ormigera (Hubner) will increase damage to cotton resulting in significant economic loses.

MANAGEMENT PRACTICES:

As a result of changing climate there will be substantial increase in the need for irrigation which will lead to higher cost of production. Conversely, increase in rainfall , particularly in regions charac teized by monsoon, will reqiure change in management practices to present the soil from erosion, besides, in areas a where greater rainfall is likely, increase in fertilizer use may be required.

The several positive benefits and negative outputs-climatic, bio logical, social, economic and political of the living level of green house gases, still read to be resolved. The net effect of CO_2 and climatic change on agriculture in law rainfall areas and coastal lows lands need to be determined precisely. The long term field studies involving interaction of CO_2 temperature and water levels on partitioning of day matter in different plant parts, soil water extraction patterns enaportrianspiration, cap phenology nutrient requirements and competition of crops with insect pests.

> Violence inevitable attracts moral inferiors. Time has always proved that illustrious tyrants are succeeded by scoundrels.
>
> Albert Einstein

DOU

Sumitra Devi Chettry.
Lecturer, Enlish Dept.

The soft hair falling on the fair brows,
Deep slumber piecing those rounded black eyes.
Leis there the dou that lights my world.
I pull her to my heart. She gathers up to my arm.
Lathering my being with the richness of motherhood,
The pleasurable pain spreads our myself.
Tightening the bond. Making me love and protect her .
O! when she looks up to me,
I forget the pain I bored.
Her thing tingers beckon me to lead her to the unknown
She knows I am there, for eve to light up the new granaries of her life.

FEELINGS

Ratul Kalita
T. D. C. III Year

And untenant vitality, leave as meaningless,
What ever commence to compose, bathe will leaves,
Never found any destination, depart for even song.
Dreamt left of her with me for long,
A sudden wind blows, flower descend of bough,
Whom the guilty, wind or the nature?
Wherever goe sale the reminiscence,
Your thought acts unpleasant existence
Never known to propose impress one Hammered the line in her reply,
'so mournful night long, early comes morn- ray
Whom sails me to way, where the star is,
Touched by feeling, dying heart
Hadst rippened cuying sent apart.

That Night

Darshana Bordoloi
T.D.C. 2nd Yr.

Twilight crept through trees in the garden,
It cast deep shadows in the room.
He sits motionless on a rocking chair,
gazing the shadow
Vision of a snow white apparition,
Glide through the darkness.
Goodness! who she be might?
Me tip-toed his way like as in a dream,
Towards the old abbey lane.
In the twilight touched by soft moonlight,
I see her new house still fresh.
With jasmine and amaryllis, grace,
Rolling dews through parts,
The most uncanny and amorous night.

The pale moon stand silent,
An eerie breeze rustled through the trees,
I wonder where the white form melted way.

The air is thick with expectations.
But alas! I see no more that alluring form.
I hear no more the soft jingles of payal.

।। সাক্ষাৎকাৰ ।।

বিৰল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী চিৰসেউজ অভিনেতা 'নিপন গোস্বামী'

বিৰল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী চিৰসেউজ অভিনেতা নিপন গোস্বামী অসমীয়া অভিনয় জগতত এটা চিৰপৰিচিত নাম। তেখেতে ইতিমধ্যে বহুকেইখন ৰোলছবি আৰু ধাৰাবাহিকত সুদক্ষ অভিনয়েৰে নিজৰ দক্ষতাৰ পৰিচয় দিছে। পাঠক সকলক তেখেতৰ মনৰ কিছু কথা জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে আমি তেখেতৰ ওচৰ চাপিছিলো কেইটামান প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ অভিনয় জীৱনৰ ক'ত কেতিয়া আৰু কেনেকৈ আৰম্ভণি হয়?

➪ মোৰ অভিনয় জীৱন প্ৰথম আৰম্ভ হয় জোৰহাটত ৭ বছৰ বয়সত। মই তেতিয়া প্ৰাইমৰী স্কুলৰ ছাত্ৰ। পিছত পুনাস্থিত ইনষ্টিটিউটত অভিনয়ৰ প্ৰশিক্ষণ লওঁ।

প্ৰশ্ন : অভিনয় জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে অলপমান ক'ব নেকি?

➪ ১৯৫৮ চনত প্ৰথম কথাছবি 'পিয়লিফুকন'ত কেমেৰাৰ সন্মুখীন হোৱাৰ অভিজ্ঞতা কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰিম।

প্ৰশ্ন : আপুনি সফলতা লাভ কৰিছে বুলি ভাবেনে?

➪ সফলতা লাভ কৰিছোঁ বুলি মই এতিয়াও ভাবা নাই। জীৱনৰ বিভিন্ন অভিজ্ঞতা আৰু বিভিন্ন মানুহৰ পৰা মই এতিয়াও শিকি আছোঁ।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ অভিনয় জীৱনৰ এটি আমোদজনক ঘটনাৰ বিষয়ে ক'ব নেকি?

➪ অভিনয় জীৱনত আমোদজনক ঘটনা বহুতো ঘটি থাকে। 'শেষ বিচাৰ' ছবিখনৰ খুটিং চলি থকা সময়ৰ কথা। এটা চিনত মই নৌকি গৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰৰ এটা শিলত উঠিব লাগে। মোৰ পিছে পিছে দিনেশ দাস নৌকি আহি শিলটোত উঠিব আৰু তাতে দুয়োৰে ফাইটিং হব। মই চামৰাৰ জোতা পিন্ধি আছিলো। এবাৰ শিলটোৰ গৰা পিচলি পৰিলো। দিনেশ দাসে তেতিয়া মোক থাপমাৰি ধৰি কাণৰ কাষত ফুচফুচাই ক'লে — " মই ধৰি আছোঁ তই চিন্তা নকৰিবি, ফাইটিং কৰি থাক।" খটটো তেনেকৈয়ে শেষ হ'ল।

প্ৰশ্ন : এজন সুদক্ষ অভিনেতা হ'বলৈ কি কি গুণৰ দৰকাৰ বুলি আপুনি ভাবে?

➪ আগ্ৰহ, একাগ্ৰতা, নিষ্ঠা আৰু অধ্যৱসায়ৰ।

প্ৰশ্ন : কোনজন জনপ্ৰিয় সাহিত্যিকৰ গ্ৰন্থৰাজিয়ে আপোনাক বাৰুকৈয়ে অনুপ্ৰাণিত কৰে?

➪ সকলো ধৰণৰ কথাই ভাল লাগে বিশেষকৈ আপোন মাটিৰ গোন্ধ থকা সঁচা কথা। হোমেন বৰগোহাঞি, ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়া, মামনি ৰায়চম গোস্বামী, নিৰুপমা বৰগোহাঞি, দিনেশ শৰ্মা, বীৰেন ভট্টাচাৰ্য এই সকলৰ সাহিত্যৰাজিয়ে মোক বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষণ কৰে।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ জনপ্ৰিয় সংলাপ এফাকি?

➪ চিৰাঞ্জৰ — " পিতা নহয়, পিতা নহয়, সাবিত্ৰী, তই এবাৰ মোক কেশীয়াৰ দৰে মাত, এবাৰ অকাজান বুলি মাত। মাত্ৰ এবাৰ .....।"

প্ৰশ্ন : সম্প্ৰতি অসম তথা ভাৰতবৰ্ষতো দেখা দিয়া যুৱ ছাত্ৰৰ সমস্যাৰ কাৰণে শিক্ষা, সাহিত্য তথা সাংস্কৃতিক জগতত ভুৰিলতা আহিছে। ফলত শিক্ষিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবিলাক দিশহাৰা হৈ ভৱিষ্যতৰ কাৰণে হীনমন্যতাত ভুগিব লগা হৈছে। যুৱ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সমস্যা আৰু সমাধানৰ বাবে আপুনি কেনেকুৱা পদক্ষেপ লবলৈ পৰামৰ্শ দিব?

➪ যুৱ ছাত্ৰৰ সংখ্যা বৰ্তমান এটা যথেষ্ট চিন্তাৰ বিষয় হৈ পৰিছে। এই সমস্যা সমাধানৰ ক্ষেত্ৰত বুদ্ধিজীৱি সকলৰ

যথেষ্ট শক্তিৰ আছে বুলি মই ভাবো। তেওঁলোকে ইয়াৰ ওপৰত চিন্তা কৰি কৰি ইয়াৰ মাই শিশুজন সাহিত্যৰ গঢ়ি এটা গঠনমূলক পথ দেখুৱাই দিব লাগিব।

মোৰ মতে যিহেতু মানুহে শিশুৰ প্ৰথম শিক্ষানুষ্ঠান আৰু ভৱিষ্যত জীৱনৰ ভেটিটো যিহেতু মানুহেই গঢ়ি উঠে, সেয়ে মানুহ পৰিবেশটো সুস্থ আৰু সুন্দৰকৈ গঢ়ি তুলিব লাগিব। পিতৃ-মাতৃ তথা অভিভাৱক সকলে সকলে পৰা লৰা-ছোৱালীৰ মনত যুগৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখি কিছুমান সুস্থ চিন্তা, সৎ দৃষ্টিভঙ্গী গঢ়ি তুলিব লাগিব। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰো এই ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট দায়িত্ব আছে। শিক্ষানুষ্ঠান হাক মানুষ তৈয়াৰ কৰা কাৰখানা (Man making industry) বুলি কোৱা হয় তাত তেওঁলোকে এটা সুস্থ আবেগিক পৰিবেশ গঢ়ি তুলিব লাগিব। অভিভাৱক তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলে চাব লাগিব যাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে শিক্ষা আহৰণৰ কালছোৱাত ৰাজনৈতিক মেৰপাকৰ পৰা আঁতৰি সু-শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট হৈ নিজকে এজন সু নাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তোলে।

প্ৰশ্ন : " শিক্ষানীতি আৰু ছাত্ৰ সমাজ এটা মুদ্ৰাৰ দুপিঠি-সিপিঠি। কিন্তু বৰ্তমানৰ শিক্ষানীতি শিক্ষাজগতৰ শত্ৰুৰ কৰ্তৃপক্ষ কিৰ্ণিলিৰ আখেটনীৰ মাজত নিমজ্জিত।" এই বিষয়ত আপোনাৰ অভিমত জনাবনে?

➪ মই একমত। বৰ্তমান শিক্ষানীতিত যথেষ্ট আপোচাত আছে। ই আমাৰ জাতীয় চৰিত্ৰ গঠনত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিছে। শিক্ষানীতিৰ ওপৰত চিন্তা-চৰ্চা কৰি তাৰ পৰিবৰ্তন অনাৰ প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে।

প্ৰশ্ন : মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনী এখনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত সুস্থ বাতাবৰণ আৰু সাহিত্য সৃষ্টিৰ প্ৰভূত সহায় কৰে। কিন্তু বিবেকহীন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অসুস্থ বাতাবৰণে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক আৰু বৌদ্ধিক ক্ৰমবিকাশত ছবিৰতা আনে। এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ ক'ব লাগিব?

➪ মহাবিদ্যালয়ত এটা সুস্থ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰাত মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ বা আলোচনীখনে যথেষ্ট বৰঙণি যোগায়। ই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ অন্তৰ্নিহিত সাহিত্য সৃষ্টিৰ প্ৰতিভাৰ প্ৰকাশ আৰু বিকাশৰ এটা পথ দিয়ে। ই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুস্থ আবেগিক বিকাশত সহায় কৰে। গতিকে স্বাভাৱিকতেই এটা সুস্থ পৰিবেশ গঢ়ি উঠে। আনহাতে অসুস্থ মনৰ পৰিবেশৰ কাৰণতেই হয়তো বা আন কাৰণতেই বিশৃঙ্খলাৰী হোৱা কেতবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ টগবগ আচৰণে মহাবিদ্যালয় এখনৰ শৈক্ষিক আৰু বৌদ্ধিক ক্ৰমবিকাশত প্ৰতিকূল প্ৰভাৱ পেলায়। গতিকে মহাবিদ্যালয়ত এটা সুস্থ বাতাবৰণ গঢ়ি তুলিবলৈ কৰ্তৃপক্ষ যথেষ্ট কঠোৰ হ'ব লাগিব। এই ক্ষেত্ৰত আন্য সকলকো দায়িত্ব আছে। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ভাই-ভগ্নী সকলক সুস্থ পথ দেখুৱাব লাগিব।

প্ৰশ্ন : বেগিং নামৰ ব্যাধিটো বৰ্তমান প্ৰতিজন সচেতন নাগৰিকৰে চিন্তাৰ বিষয় হৈ পৰিছে। — এই বিষয়ত আপোনাৰ অভিমত জনাবনে?

➪ বেগিং লাগে। ইয়াৰ জৰিয়তে নতুন চাম আৰু পুৰণিজাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এটা বুজা-বুজিৰ মনোভাৱ গঢ়ি উঠিব পাৰে। পৰস্পৰৰ লগত মিলি যাব পাৰে। কিন্তু বৰ্তমান বেগিংৰ নামত যি কাৰ্যকলাপ চলিছে সেয়া এখন সভ্য সমাজৰ কাৰণে অতিকৈ লাজৰ কথা। বহুতো মেধাৱী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষাজীৱন ধ্বংস কৰা এই বেগিং নামৰ ব্যাধিটো নিৰাময় কৰিবলৈ খৰতকীয়া ব্যৱস্থা লোৱা উচিত।

প্ৰশ্ন : " সাম্প্ৰতিক সময়চোৱাত অসমখন অগ্নিগৰ্ভা। অশান্তিৰ দাবানলে জ্বলি থকিছে।" — আপুনি মূলত এজন শিল্পী। অসমলৈ শান্তি ঘূৰাই অনাৰ স্বাৰ্থত জনসাধাৰণৰ বাবে আপুনি কি বাণী শুনিবাব?

➪ অকল অসমেই নহয় সমগ্ৰ পৃথিৱীয়েই আজি অগ্নিগৰ্ভা। ইয়াৰ বাবে আমি মানুহবোৰেই দায়ী। আমি মানুহবোৰ অতি বেছি স্বাৰ্থপৰ হৈ পৰিছোঁ। আমাৰ মনবোৰ বৰ ঠেক হৈ পৰিছে। শান্তি ঘূৰাই আনিবলৈ আমি আমাৰ মনবোৰ নিৰা কৰিব লাগিব। মনৰ পৰা হিংসা-দ্বেষ আঁতৰাই কেৱল নিজৰ স্বাৰ্থৰ কথাই নাভাবি পৰস্পৰে পৰস্পৰক সহায় কৰাৰ মনোভাৱ গঢ়ি তুলিব লাগিব। স্বাৰ্থপৰ ভাব ত্যাগ কৰি প্ৰত্যেকেই প্ৰত্যেকৰ বাবে' এনে এটা মনোভাৱ মনত গঢ়ি তুলিব পাৰিলে আমি নিশ্চয় শান্তি ঘূৰাই আনিব পাৰিম বুলি মই ভাবো। শান্তি আনিব পাৰিলেই আমি অগ্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়ি যাব পাৰিম। ❑❑❑

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ কৰিলে -
(সম্পাদক মনোজ কুমাৰ ঢেকা আৰু সহকাৰী সুদেশ চহৰীয়াই)

প্ৰতিভাৰ সন্ধানত

(চিনাকী পৰ্ব)

কল্লোল বৰঠাকুৰ
মহাবিদ্যালয়ৰ উদীয়মান প্ৰতিভা

প্ৰশ্ন : শৈশৱৰ কালছোৱা?

➪ গোলাঘাট চহৰৰ লেচেকুজান চাহ বাগিচাত ১৯৭৮ চনত শ্ৰীযুত বিজয় বৰঠাকুৰৰ পৰিয়ালত মোৰ জন্ম হয়। তাতেই primary school আৰু Golaghat Bezboruah Govt. H.S. School ৰ পৰা মেট্ৰিক পাছ কৰো। DebarajRoy College ৰ পৰা H.S. সমাপ্ত কৰি বৰ্তমান মই গুৱাহাটীৰ Narengi College ত স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষত অধ্যয়ন কৰি আছোঁ।

প্ৰশ্ন : সংগীতৰ জগতত কেনেকৈ পদাৰ্পণ ঘটিল?

➪ সৰুৰে পৰা ঘৰত পোৱা এক সংগীতময় পৰিবেশে মোক সংগীতৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰি তুলিছিল। যাৰ ফলত মোৰ সংগীতৰ প্ৰতি ধাউতি জন্মিছিল।

প্ৰশ্ন : সংগীতৰ এই পৰ্যায় পাওঁতে তুমি কাৰোবাৰ সহায়-সহযোগিতা পাইছানে?

➪ মা, দেউতা তথা পৰিয়ালৰ সহায়-সহযোগিতা নাপালে কিজানি মোৰ সংগীত আধৰুৱা হৈ ৰ'ল হয়। অৱশ্যে বন্ধু-বান্ধৱীৰ পৰা যথেষ্ট উৎসাহ আৰু অনুপ্ৰেৰণা পাইছোঁ।

প্ৰশ্ন : তোমাৰ সাংস্কৃতিক জগতৰ এটি আমোদজনক ঘটনা?

➪ সাংস্কৃতিক জগতৰ আমোদজনক ঘটনা বুলি ক'লে মোৰ মনলৈ কেইবাটাও ঘটনাৰ প্ৰতিধ্বনি উঠি উঠে। তাৰ ভিতৰত যেতিয়া অসমৰ বৰ্তমান খ্যাতনামা গায়ক জুবিন গাৰ্গৰ লগত একেলগে গোলাঘাটত মই কতদিন কৰিছিলোঁ তেতিয়া মানুহৰ পৰা পোৱা উৎসাহ আনিছেই মোক সংগীতৰ জগতৰ প্ৰতি বাৰুকৈ আগ্ৰহান্বিত কৰিছে।

প্ৰশ্ন : তোমাৰ জীৱনৰ এটি উল্লেখনীয় দিন?

➪ যোৰহাটত অনুষ্ঠিত হোৱা ১৯৯৮ চনৰ ২৯ জুন তাৰিখে সদৌ অসমভিত্তিক "Kishore Kumar Geet" ৰ বাবে পোৱা প্ৰথম পুৰস্কাৰৰ দিনটো, মোৰ জীৱনৰ স্মৰণীয় দিন।

প্ৰশ্ন : প্ৰেম সম্পৰ্কে ধাৰণা ?

➪ মোৰ ধাৰণাৰ প্ৰেম প্ৰত্যেক মানুহৰ জীৱনলৈ এবাৰ আহে। আজিলাৰে প্ৰেমৰ পৰিধি বিশাল। প্ৰেম এক স্বৰ্গীয় অনুভূতি মাথোন। কিন্তু আজিকালিৰ প্ৰেমে আবেগিক অনুভূতিতকৈ দৈহিক প্ৰেমকহে বেছি গুৰুত্ব দিয়া দেখা যায়।

প্ৰশ্ন : তোমাৰ জীৱনৰ স্মৰণীয় মুহূৰ্তবোৰ?

➪ মানুহৰ জীৱনলৈ সুখ দুখৰ বহুতো স্মৰণীয় মুহূৰ্ত আহে, কিন্তু মানুহে সুখৰ মুহূৰ্তবোৰহে ভালকৈ মনত ৰাখে। মই N.K. Production ৰ Dance Dharaka. Vol.1 Album টিত অসমৰ জনপ্ৰিয় শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ লগত কতদিন কৰিছোঁ। আচলতে জুবিনৰ লগত গান গোৱাৰ ইমেজেই যেলেগ। মোৰ বাবে ই এক পাহিকা নোৱাৰা মুহূৰ্ত।

প্ৰশ্ন : সংগীতৰ বাহিৰে তোমাৰ অন্য বিষয়ত ৰুচি আছেনে?

⇨ 'সংগীতেই' মোৰ জীৱন, সংগীতেই মোৰ প্ৰাণ, সংগীতৰ বাহিৰে মোৰ কবিতা লিখা, উপন্যাস পঢ়া আদিত ৰুচি। অৱশ্যে লগৰ বন্ধুৰ লগত আড্ডা মৰা কথাটো নকলে আহকৰা হ'ব।

প্ৰশ্ন : কাৰ গীত তোমাৰ খুবেই প্ৰিয়?

⇨ 'জয়ন্ত হাজৰিকাৰ' তোমাৰ মৰমে মোৰ দেহত তুলিলে ঢৌ।'

প্ৰশ্ন : তোমাৰ প্ৰিয় সাহিত্যিক/ সাংবাদিক?

⇨ সাহিত্যিক — হোমেন বৰগোহাঞি

সাংবাদিক —" শৰাগ দাস

প্ৰশ্ন : 'অসমৰ সাম্প্ৰতিক পৰিস্থিতি অতি ভয়াবহ ' — এজন শিল্পী হিচাপে তুমি জনসাধাৰণক পৰিস্থিতি উপশমৰ বাবে কি বাণী দি যাবা?

⇨ অসমৰ মাতৃভূমিৰ মাটিৰ গেছে থকা গীতৰ, কথাৰ জৰিয়তে জাতি, ধৰ্ম, ভাষা, নিৰ্বিশেষে অসমৰ প্ৰত্যেক নাগৰিকৰ মাজত একতাৰ, শান্তি, প্ৰগতিৰ শিকলিয়াল এক কৰিব বিচাৰো।'

য'ত হিংসা, অন্যায়, বিদ্বেষ নাথাকিব, থাকিব মাথো শান্তি। হৃদয় পৰশা গীতৰ জৰিয়তে জনসাধাৰণক শান্তিৰ বাটলৈ ঘূৰাই আনিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

প্ৰশ্ন : অসমত শিল্পীৰ আদৰ কম বুলি কোনো কোনোৱে মত পোষণ কৰা দেখা যায়। — এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ ক'বলগীয়া?

⇨ শিল্পী মানে হৈছে কঠোৰ সাধনাৰ সৃষ্টি। বৰ্তমান অসমৰ সংগীতত পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়। আৰু ফলত আমাৰ খলুৱা অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অৱক্ষয় হ'ব ধৰিছে। পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ ঢৌৱে অসমৰ জনসাধাৰণক বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰাত অসমৰ শিল্পীৰ আদৰ অৱশ্যে কিছু কমিছে। কিন্তু উপযুক্ত শিল্পী এজনৰ আদৰ সদায়েই আছে।

প্ৰশ্ন : ভৱিষ্যত পৰিকল্পনা?

⇨ প্ৰথমে শিল্পী হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা লাভৰ বাবে কৰা চেষ্টা অব্যহত ৰাখিম। অৱশ্যে পৰিকল্পনা কেইটামান নোহোৱা নহয়। সময়ত গম পাবা।

প্ৰশ্ন : এটা নিৰ্জন দ্বীপত এমাহ কটাবলৈ দিলে সংগী হিচাপে তুমি কাক বিচাৰিবা?

⇨ সংগীতেই হিয়েতু মোৰ প্ৰথম প্ৰেম, সংগী গাঁতিকে মই সংগীতকেই অগ্ৰাধিকাৰ দিম। অৱশ্যে লগত মোৰ গীটাৰ আৰু বেঞ্জো'টো থাকিব।

(সাক্ষাৎ গ্ৰহণ কৰিলে সম্পাদক নিজে)

****

"জীৱন মানে মই বুজো কাম। যি মানুহে কাম নকৰে তেনে মানুহৰ কোনো জীৱন থাকিব পাৰে বুলি মই বিশ্বাস নকৰো।"

— হোমেন বৰগোহাঞি।

মু খা মু খি

মহাবিদ্যালয়ৰ উদীয়মান প্ৰতিভা অনিন্দিতা বৰুৱা (জুবলী)ৰ সৈতে

প্ৰশ্ন : শৈশৱৰ কালচোৱা?

⇨ শৈশৱৰ সময়চোৱা দৈনন্দিন পঢ়া শুনাৰ উপৰিও গীত শিকা আৰু ৰেয়াজ কৰাৰ লগতে, বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ সঙ্গীত প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণতেই অধিকাংশ সময় অতিবাহিত কৰিব লগা হৈছিল। সেয়েহে শৈশৱৰ সেই বিগত দিনবোৰ মোৰ বাবে এক সুমধুৰ স্মৃতি।

প্ৰশ্ন : সংগীতৰ এই পৰ্যায়ত পাওঁতে তুমিকাবোৰাৰ প্ৰেৰণা পাইছা নে?

⇨ মা-দেউতা আৰু গুৰুজনাৰ লগতে সহযাত্ৰীজনৰ প্ৰেৰণা, আশীষ আৰু শুভকামনাৰ বাবেই আজিৰ এই পৰ্যায়ত উপনীত হৈছোঁ।

প্ৰশ্ন : শিক্ষা, সংগীত আৰু অভিনয় এই তি নিওটা একেলগে চলাই নিয়াত অসুবিধা পোৱা নাইনে?

⇨ এই তিনিওটা একে লগে চলাই নিয়াত মোৰ কোনো অসুবিধা নৰ্হয়নলৈ হোৱা নাই আৰু মোৰ বিশ্বাস যে ভৱিষ্যতলৈও একো অসুবিধা নহয়।

প্ৰশ্ন : জীৱনৰ স্মৰণীয় ঘটনা এটা ক'বা নেকি?

⇨ ১৯৯৬ চনত নতুন দিল্লীৰ ইন্দিৰা গান্ধী মেম'ৰিয়েল ষ্টেডিয়ামৰ মঞ্চত অনুষ্ঠিত ৰাষ্ট্ৰীয় স্বাক্ষৰতা দিৱসত বিশাল জনগণৰ সন্মুখত এককভাৱে পৰিবেশন কৰা মোৰ গীতৰ অনুষ্ঠান মোৰ বাবে এক স্মৰণীয় মুহূৰ্ত।

প্ৰশ্ন : " শিলৰো হেনো বেদনা থাকে " — জীৱন-বাটত দুখ হেৰুৱাই তুমি কেতিয়াবা উদ্ভূতি থাকলগীয়া হৈছে নেকি বাৰু?

⇨ উদ্ভূতি নোহোৱা নহয়, সেইবুলি থমকি ৰোৱা নাই — প্ৰত্যাহ্বান হিচাপে লৈ আগুৱাবলৈ যত্ন কৰিছোঁ।

প্ৰশ্ন : অভিনয়ৰ বাবে কিবা প্ৰশিক্ষণ লৈছা নেকি?

⇨ অভিনয়ৰ বাবে মই এতিয়ালৈকে কোনো ধৰণৰ প্ৰশিক্ষণ লোৱা নাই।

প্ৰশ্ন : " মহাৰথী " চলচিত্ৰ খনত এজনী গাঁৱলীয়া ছোৱালীৰ ভূমিকা লৈ সুন্দৰ অভিনয় কৰিলা। তাৰ পিছত অন্তহীন বিৰতি। সংগীতৰ সাধনা অবিৰতভাৱে চলাই থকা কাৰণে, অভিনয়ৰ ইমেজ নোহোৱা হ'ল নেকি বাৰু?

⇨ 'মহাৰথী'ৰ পাছত মই কেইবাখনো ধাৰাবাহিক আৰু টেলি নাটত অভিনয় কৰিছোঁ। তাৰে ভিতৰত 'মঙলু মহাজনৰ বিয়া'ত মই মুখ্য চৰিত্ৰটোত অভিনয় কৰিছোঁ। সেইখন দূৰদৰ্শনৰ পৰা সম্প্ৰচাৰ হৈ গৈছে আৰু সম্প্ৰচাৰ হ'ব লগা কেইখনমান হ'ল — কাইনা, ঠেঁপাহৰ, আগন্তুক, দুঃসময়, সময় ইত্যাদি।

মই ভাবো সঙ্গীত আৰু অভিনয় দুয়োটা নিজ নিজ স্থানত অৱস্থিত। গতিকে সঙ্গীত সাধনাৰ বাবে মোৰ অভিনয়ৰ ইমেজ নোহোৱা

হৈ গৈছে বুলি মই নাভাবো। এটা কথা কিন্তু সঁচা, যে জীৱনত মোক যদি দুয়োটাৰ মাজত মাত্ৰ এটা ক্ষেত্ৰ বাছি লবলৈ দিয়ে, তেতিয়া মই প্ৰথমে সঙ্গীতকহে প্ৰাধান্য দিম।

প্ৰশ্ন : তোমাৰ অভিনয় জগতৰ প্ৰিয় সংলাপ একাকি?

⇨ " দাদা, তই কিন্তু ডাঙৰ দাদাৰ দৰে নহাকৈ নাথাকিবি।" এই সংলাপটি 'মহাৰথী' ছবিখনৰ মোৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় সংলাপ। কাৰণ এই দৃশ্যটিত মই ইমান গভীৰভাৱে সোমাই পৰিছিলো যে সঁচাকৈ মোৰ অন্তৰে কান্দি উঠিছিল।

প্ৰশ্ন : কোনজন সাহিত্যিকৰ গ্ৰন্থৰাজিয়ে তোমাক বাৰুকৈয়ে অনুপ্ৰাণিত কৰে।

⇨ কাঞ্চন বৰুৱাৰ 'অসীমত যাৰ হেঁৰাল সীমা' — নামৰ গ্ৰন্থখন মোৰ সবাতোকৈ প্ৰিয়।

প্ৰশ্ন : তোমাৰ শিল্পী জীৱনৰ এটি আমোদজনক ঘটনা।

⇨ তেতিয়া মই তৃতীয় শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী, 'সুকন প্ৰভাকৰনৰ' শ্ৰব্য কেছেট "এনিশা"ৰ বাণীবদ্ধ কৰাৰ সময়ৰ ঘটনা। ষ্টুডিও'ত গীতটোৰ মিউজিক ট্ৰেকটো মোক শুনালে আৰু ডাবিং কৰত কানত হেড্‌ফোনটো লগাই দি ট্ৰেকৰ লগত গাবলৈ ক'লে — গালো, কিন্তু গীতৰ শেষত মোক ওলাই আহিবলৈ ক'লে। মই ওলাই আহিব খোজা নাছিলো, কাৰণ মোৰ এটা ধাৰণা আছিল যে গীত ৰেকৰ্ডিং কৰাৰ আগতে মনিটৰত ভালদৰে চাই লোৱাৰ নিয়ম। বাৰু হৈ ওলাই আহিলত সকলোৱে ক'লে — "তই গাব পৰা নাই — নহ'ব, নোৱাৰিবি তই, তথাপি কিনো গাইছিলি শুনি যা।" গীত শুনালে আৰু গীতৰ শেষত সকলোৱে গিৰ্জনী মাৰি হাঁহিবলৈ ধৰিলে। অভিজিৎ দা আৰু ৰক্তিমদাই ক'লে — " এবাৰতে তই ইমান ভালকৈ গাবি বুলি ভবাই নাছিলো। তোক অবাক কৰিবলৈ বুলিহে এনেয়ে বোৱা হৈছে বুলি কৈছিলো।" মই হাঁহিমেই নে কান্দিমেই ক'ব পৰা নাছিলো। ইমান অভিভূত হৈছিলো — সেইয়ে মোৰ বাবে আজিও স্মৰণীয় আমোদজনক ঘটনা।

প্ৰশ্ন : তোমাৰ প্ৰিয় গীতটি?

⇨ " আই মই তোৰে মুখলৈ চাই মই আহিছোঁ ওলাই।"

প্ৰশ্ন : অশান্ত জৰ্জৰিত অসমখনত সন্ত্ৰাসবাদী সমস্যাবোৰ ঝমুলাবে দৰে চানি ধৰিছে। অসমৰ এজন দায়িত্ববান শিল্পী হিচাপে অসমৰ জনসাধাৰণলৈ কি বাণী পঠিয়াব বিচৰা?

⇨ হিংসা-দ্বেষ, পৰিহাৰ কৰি ভাতৃত্ববোধেৰে, প্ৰেম-প্ৰীতিৰে শান্তিময় সমৃদ্ধিশালী অসম গঢ়ি তোলা প্ৰতিজন সচেতন দায়িত্বশীল ব্যক্তিৰে কৰ্তব্য বুলিয়ে মই ভাবো।

প্ৰশ্ন : ভৱিষ্যতৰ পৰিকল্পনা?

⇨ ভৱিষ্যতৰ পৰিকল্পনা আছে যদিও বাস্তৱত কপায়িত কৰাৰ আগতে ব্যক্ত কৰিব খোজা নাই।

(সাক্ষাৎ গ্ৰহণ কৰিলে সম্পাদকে নিজে)

অতিথি কলম

" হেলো চালর্চ " ঃ নাটকৰ শেষ সংলাপ

(সত্য কাহিনী)

ৰাজেন দাস
অধিবক্তা/অধিবিভাগ

শোকযাত্ৰা : চলন্তি শোকযাত্ৰা।

সম্পূৰ্ণপাঠ চলন্তি শবদুয়ৰ শোকযাত্ৰা।

লাশ বিয়াইনগৰী, তাপসৰ মৰমটী। শিৱৰ চেৰ কাষুইনগৰ/বিশ্বনাথীয়ান ভুলক।

কিন্তু এক বৈভিন্নতাৰ চৰিত্ৰ। আকৰ্ষণীয় ব্যক্তিত্ব। ঘটনাটো যেনেকৈ হওক নাকে কানে শুনিবলৈ আহিছে সুন্দৰী নাৰী। আহিছে অনিন্দ্যসুন্দৰী পৰিচয়।

শোকযাত্ৰাৰ বাদ্যধ্বনি নাই। নাই নাই হিয়া আৰু অভিনীত। আজিৰ বৃদ্ধাৰ অসহায়ী বুলি জানিব শিল্পীয়ে সহায়ৰ বাবে হাত আগবঢ়াই দিয়া লোকৰ অভাৱ নাই। কিন্তু কিয়?

: হেল্পা চালৰ্চ, আমি আগেৰে দেখা হ'ব।

এইবাৰ কথাবোৰ সৌৰিনিৰ আকৰ্ষণ উটিল, শোকযাত্ৰাৰ অন্তৰ্ধান মহাসত্য শেষ হ'বলৈ। হয়তো অন্তিমকাল পৰিল শেষ মুহূৰ্ত। সেই নিশাটোৱে। বন্ধ পৰিল চলন্তি শোকযাত্ৰা।

কিয়নো কেনেবা শব্দ হোৱা ভাবে পাৰ্শ্বৰ কথাবোৰ বিয়ৰ নাটকীয় আছিল, নিয়তিৰ নাটকীয় হৈ পৰিল শোকযাত্ৰাৰ মুখৰ হেল্পাৰ। লগৰ হেল্পাৰ হ'ল একাৰ সহায় 'হেলিয়ে হ'ল' নিয়তিৰ কি পৰিহাস।

হয় এদিন নিয়তিয়েই আছিল শোকযাত্ৰাৰ নিয়তিৰ সহচৰী হৰ্ষনিনি। আৰু সেই নিয়তিয়েই নাটকীয় ভাবে হেল্পাৰ হৈ শোকযাত্ৰাৰ আৰু কবি নাটক সমাধান শিকোৱাৰে। লগৰ বাবেই কাকাৰ হোৱাৰ হৈ বকা শোকযাত্ৰাৰ নিকট বিয়াইৰ পৰিচৰীয়া অনুভিনৰ নিকটে এক বিশেষ বাহনি হৈ পৰিল।

আমি এদিন উৰুৱি চৰ্ব সেই বিশেষ নিশাৰ বিশেষ নাটক ঘটোৱা। নিশা ঘৰ হৈছিল শোকযাত্ৰা 'ৰাজপুত্ৰ' নামৰ হৈছিল 'ওকাৰিনে' নামৰ একৰ সাধাৰণ ভোকাকাৰ। সাধাৰণ হোৱাৰ অভিনিশাতো আৰু সেইটোৱে হিয়াৰে 'ওকাৰিনে' আছিল নিৰেলী পাৰ্শ্বিক আৰু নিয়তিৰ জন্য আগবঢ়ায় অকলশ বাবে বাজনুৱী। নিৰেলী সুৰ, সুৰ আৰু সুন্দৰীৰ সমাহাৰে - এয়াপৰ্শ।

নিশা ভেৰিয়া গভীৰ। শোকযাত্ৰাৰ আৰু ভেৰিয়ৰ হাত মাজে মাজে অলপ পাহৰত অলপ বাবে শোৱা আৰি আছে। ৰাতিৰে বোধহয় একৰ বিয়াৰ অনুষ্ঠানৰ আয়োজনত চলিছিলে।

ভেৰিয়ৰ চকুত কিন্তু সকৰ্ণ চাৰনি চকৰি ঘূৰণি ঘোৰিলে আৰু। জনসমাগম আৰু সন্মুখেৰি পৰোৱা শোকযাত্ৰা কথা পাহৰি হৈছে ভেৰিয়ৰ লক্ষ্যৰ কেন্দ্ৰ। আনহাতে শোকযাত্ৰা কিন্তু সাধাৰণ অভিনয়। এই অভিনয়ৰ অন্তৰালে কাকাৰ আছে। কিছুসময় আগতে (পৰিচয়ৰ এটা 'ট্ৰাক কল' দুৰ কৰিছিল। ভেৰিয়াটোৱে সহাৰি আৰু নাই।

এইজন শোকযাত্ৰা কিন্তু সেৰাৰ অলপ বেলেগ। শোকযাত্ৰাৰ পৰিচিত ছবিখনৰ লগত মিলাব নিজে নাই। ভাৰি-গোৰ পুৰুষ সেই পৰিবাৰ দুৰ্ঘটনাৰ পৰিবৰ্তে এইজন দুৰ্বল একেবাৰে ঠেক, দুৰ্বল পিঁয়াজ কুলি, পাতি, কিন্তু চকুৰ চাৰ নাই। কুলি আৰোহণৰ ভাষাৰে সম্পূৰ্ণ বেলেগ। এইজন শোকযাত্ৰাৰ হ'বলৈ তিনি শোকাৰী একেবাৰে অসম্ভৱ। কিন্তু--

: " হেল্পা চালৰ্চ : তুমি ইয়াৰ ?"

শোকযাত্ৰা চৰ্বক উটিল।

হঠাতে কাকৰ চকীত বাঁহ মকাৰ লগে এজন বিদেশী পাৰ্শ্বিক উটি আহি হুৱেলী চালৰ্চৰ ওচৰ হাজিৰ। চমকনি বন্ধই, বাঁহ নিৰ্বাক শান্ত কৰিবে হাঁহি হাঁহি উত্তৰ দিলে : " আপুনি কোন শোকযাত্ৰা কুলি আহিছে নেকি ? নালীয়া কোনো নাইকোৱা। "

লগে লগে যেন নিতান্ত স্বাভাৱিক ভাৱে হাতখন নমাই ললে জেপত থকা পিষ্টলৰ পিনে। কিন্তু সেই হাত পিষ্টলৰ কাষ নাপালেগৈ। চকুৰ পলকতে বিদেশী পৰ্যটক জনৰ বিভলভাৰৰ শীতল নল চিকমিকাই উঠিল। লগে লগে শোভৰাজৰ হাতত কৰাল কন্তা।

এক শীতল অথচ কঠিন স্বৰেৰে তেওঁ ক'লে –

শোভৰাজ! তোমাৰ খেল খটম্। কোনো ধৰণৰ চালাকিৰ চেষ্টা নকৰিবা।" শোভৰাজৰ ওচৰতে বহি থকা হলৰ পিনে চাই ক'লে ----" তেছিদ হল, তুমিও উঠি আহা। তোমালোক দুয়োজনকে গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হ'ল।"

অপৰাধ জগতৰ কিম্বদন্তি শোভৰাজ হবফবাই উঠিল। চালে পলাবৰ বাবে সামান্যকানো সুকুৱা আছেন নাই। কেউপিনে তেতিয়া পুলিচৰ দুৰ্ভেদ্য বেৰাজাল গঢ়ি উঠিছে। কোনেও কিন্তু পুলিচৰ মাজত নাই। বেছি ভাগেই 'বয়' বা 'বেহেৰা'ৰ সাজত সজ্জিত। এওঁলোকৰ হাতেৰেই পৰিবেশন কৰা সুৰাকেই শোভৰাজ আৰু সঙ্গীয়ে পান কৰি আছে।

শোভৰাজৰ ক্লান্ত আৰু অসহায় দৃষ্টি অকলত হ'ল। গম পালে ইন্দ্ৰজাল এইবাৰ ব্যৰ্থ সমাপ্ত। ধৰা নিই লাগিব।

শোভৰাজ ধৰা পৰিল।

বিদেশী পৰ্যটকজন অৱশ্যে আন কোনো নহয়। পৰ্যটকৰ ছদ্মবেশত বোম্বাই পুলিচৰ বয়সস্থ ইন্সপেক্টৰ মধুকৰ জেনডে। লগত সাধাৰণ বেহেৰাৰ বেশত এঁকেশজনীয়া পুলিচৰ দলটোৰ নেতৃত্ব কৰি বোম্বাইৰ পৰা পুনাইলৈ ধাওনা হৈছিল 'পুলিচ' হিচাপে নহয় 'টুৰিষ্ট' হিচাপে।

বোম্বাই পুলিচৰ অন্যান্য সকলোৱে জানিছিল যে তেওঁলোকে চুটি লৈ দেশ ভ্ৰমিবলৈ গৈছে। কোনো প্ৰকাৰ সন্দেহৰ সুকুৱা নাই। গোপনীয়তা আছিল এই অভিযানটোৰ অত্যন্ত সতৰ্ক ব্যৱস্থা।

মাপুচাত উপস্থিত হৈ দলটোৱে চৰকাৰী পৰ্যটন নিবাস এটিত আশ্ৰয় লয়। এইদৰে চৰকাৰী হোটেলত কোঠালি ভাড়া কৰি স্বাভাৱিক পৰ্যটকৰ দৰেই ঘূৰা-ফৰা আৰম্ভ কৰি দিলে। সন্দেহৰ কোনো অৱকাশ নাৰাখিলে তেওঁলোকে।

ঘূৰা-ফৰা কৰোতেই বিশ্বস্ত সূত্ৰে গম পালে যে 'ওকাকিবো' নামৰ বেষ্টোৰাঁটে শোভৰাজৰ দৰে লোক জন লগত এজন সঙ্গী লৈ আছে। এওঁলোক দুয়োজনে হোনো একেজন গাড়ীকে ব্যৱহাৰ কৰে।

বাতৰি সংগ্ৰহ কৰাৰ লগে লগে ফান্দ পতাৰ পৰিকল্পনা হৈ গ'ল। খোজ খবৰ চলিল গাড়ী আৰু গাড়ীৰ মালিকৰ। তাৰ পিচত ছয় এপ্ৰিল তাৰিখে সেই পৰিলোচনাৰ ফলশ্ৰুতি হিচাপে টুৰিষ্টৰ বেশত ইন্সপেক্টৰ মধুকৰ জেনডে আৰু লুঙি পৰিহিত বেহেৰাৰ বেশত এঁকেশজনীয়া পুলিচৰ দলটোৱে জাল পাতি অপেক্ষা কৰিলে 'ওকাকিবো'ত। এইবাৰ কিন্তু শোভৰাজৰ ভোজবাজি ব্যৰ্থ হৈ গ'ল। জেনডেৰ চমৎকাৰ ইন্দ্ৰজালৰ গাঁঠিত শোভৰাজ ফান্দত পৰিল।

তিহাৰ দৰে সুদৃঢ় তথা সুৰক্ষিত (?) দুৰ্গৰ পৰা এদিন শোভৰাজৰ পলায়ন যিদৰে আছিল এক ৰকম বিস্ময়ৰ বিষয়। ঠিক সেইদৰেই ইন্সপেকটৰ জেনডেৰ হাতত ধৰা পৰা ঘটনাটোও সমানে বিস্ময়কৰ। নৰাচলতে শোভৰাজ নিজে এক বিস্ময়কৰ সৃষ্টি। পলায়নতে প্ৰতাৰণা কৰা নাটকৰ 'ক্লাইমেক্স' ঘটিল তত্তোধিক নাটকীয় ভাৱে গোৱাৰ এক অখ্যাত বেষ্টোৰাঁত ধৰা পৰি।

তিহাৰ জেলৰ পৰা পলাই পৰাৰ বিয়াৰ পিছৰে পৰা শোভৰাজে ৰাজস্থানৰ পৰা কিনি ললে এটা 'বেভিগ' কাৰ টেপ ৰেকৰ্ডাৰ টু-ইন-ৱান। এটা মাইক প্ৰচেচৰ য'ত বিভিন্ন লোকৰ নাম ঠিকনা আৰু টেলিফোন নম্বৰ ৰেকৰ্ড কৰিব পাৰি। লগত এটা অত্যাধুনিক কেমেৰা। মধুৰ কন্যা বন্ধৰ এখন ৰামাহা ৰাজদূত মটৰ চাইকেল আৰু আছিল সেই সময়চোৱাত বাতৰি কাকতত শোভৰাজৰ পলায়নৰ বিস্তৃত বিৱৰণীৰ সংগ্ৰহ।

সম্ভৱতঃপুলিচৰ পৰৱৰ্তী চাল-চলন আগতীয়াকৈ জানিবৰ প্ৰয়াসতে এই যোগাৰ যন্ত্ৰনা। অন্তৰোৰ আয়োজন কৰিও শোভৰাজৰ শেষ ৰক্ষা নহ'লগৈ। ধৰা পৰিল পিছত শোভৰাজ আৰু হলক ককালত ডোল লগাই লৈ অনা হয় পৰ্যটক ভৱনলৈ। লগে লগে সকলোৱে গম পালে জেনডে আৰু তেওঁলোকৰ দলৰ প্ৰকৃত পৰিচয়।

শোভৰাজ গ্ৰেপ্তাৰৰ কাহিনী কনজুইৰ দৰে চৌদিশে বিয়পি পৰিল। সমগ্ৰ বিশ্বই গম পালে গড়ালৰ পৰা ওলোৱা শোভৰাজ সিংহ পুনৰ শৃঙ্খলাবদ্ধ হ'ল। শান্তিকামী জনগণে পেলালে স্বস্তিৰ নিশ্বাস।

গোৱাৰ পৰা ৰাজধানীলৈ শোভৰাজক ওভোটাই অনা হ'ল। পলায়নৰ পথেৰেই। প্ৰত্যাবৰ্তনৰ সুযোগ নাপালে চালতে।

যোল্ল মাৰ্চত দিল্লীৰ পৰা পলায়নৰ পথ আছিল দুৰ্গম। প্ৰতিপদে সংশয়পূৰ্ণ। তিহাৰ জেলৰ পৰা শোভৰাজক পলুৱাই অনা গাড়ীখন তীব্ৰবেগে সিনিয়া জয়পুৰ অভিমুখে যাত্ৰা কৰিছিল ৰাজস্থানৰ অলোৱাৰ হৈ।

জয়পুৰ পাই শোভৰাজ আৰু সঙ্গীসকলে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বেলৰ টিকট কিনিলে কিন্তু ভ্ৰমণ কৰিলে দ্বিতীয় শ্ৰেণীত। কাৰণ সতৰ্কতা আছিল তেওঁলোকৰ যাত্ৰাপথৰ কাৰ্য্য। কোনোবাই অনুসৰণ কৰিব পাৰে বুলি ভাবি সেই সকলক ভ্ৰমত পেলাবলৈ এইবাৰ টেক্সি ল'লে। টেক্সি আগবাঢ়িল। বোম্বাইলৈ ঘূৰাটেই টেক্সিত গ'ল।

পলায়নৰ তৃতীয় দিনা অৰ্থাৎ ওঠৰ মাৰ্চত শোভৰাজ আৰু সহযোগী সকলে বোম্বাইত পদাৰ্পন কৰি বোম্বাই চেম্বুৰ বেলষ্টেচনৰ ওচৰৰে এখন হোটেলত ৰুম ভাড়া কৰি ললে। সম্ভৱতঃ তেওঁলোকৰ কোনো স্থানীয় সহযোগীৰ পৰা পুলিচে এই সংবাদ পায়, আৰু পুলিচে হোটেল ৰেইড কৰাৰ আগমুহূৰ্ত্তত তেওঁলোকে ভাগে ভাগে হোটেল এৰি গুচি যায়। সেয়া বোম্বাই আহি গোৱাৰ এবটাৰ ভিতৰতে।

দলটো ইয়াৰ পিছত বোম্বাইৰ পৰা যাঠি কিলোমিটাৰ নিলগৰ ভেলাঁলৈ টেক্সিৰে যায় আৰু তাতে বিশ মাইল স্থানীয় হোটেল এখনত থাকে।

কিন্তু ধৰা পৰাৰ পিচত আৰু চোকা পুলিচ পহৰাৰ মাজত গোৱাৰ পৰা আকৌ বোম্বাই আৰু তাৰ পৰা পোনে পোনে দিল্লী। আকৌ সেই পুৰণি চিনাকি তিহাৰ জেল। এটা চক্ৰ পূৰ্ণ হ'ল দিল্লী, বোম্বাই আৰু গোৱাৰ পৰিক্ৰমা।

নানান দুষ্কৰ্মৰ খলনায়ক শোভৰাজ ধৰা পৰাত দেশৰ পুলিচ বাহিনীৰ, বিশেষকৈ চোৰাচোৱা বিভাগৰ হেৰুৱা মনোবল কাষলৈ বৃদ্ধি পালে। মধুকৰ জেনডেৰ লগত বোম্বাই পুলিচে পালে প্ৰশংসা আৰু সন্মান। অবোধৰ অতিশয়োক্ত কোনো কোনো বাতৰি কাকতে বোম্বাইৰ পুলিচক ষ্টাৰ্টেণ্ড ইয়াৰ্ডৰ লগতেই তুলনা কৰি পেলালে।

যি শোভৰাজক বিশ্বৰ কোনো কাৰাগাৰতে বন্দি কৰি ৰাখিব পৰা নাছিল সেই নিপুণ জেল পলাতক শোভৰাজেই একান্ত বাধ্য ছাত্ৰৰ দৰে তিহাৰ জেলৰ কাৰা প্ৰাচীৰৰ মাজত পুনৰ সোমাই পৰিল। যোল্ল মাৰ্চত ৰাৰ্ডাৰ আৰু জেল বিষয়াক আহলি খুৱাই অচেতন কৰি জেলৰ সমস্ত নিৰাপত্তা ব্যৱস্থাক বুদ্ধ আঙুলি দেখুৱাই শোভৰাজে যেতিয়া পলায়ন কৰিছিল ভাগ্য দেৱীয়ে তেতিয়া সম্ভৱতঃ মিচিকিয়াই হাঁহিছিল। নহলে ইমান সোনকালে শোভৰাজৰ নিচিনা চতুৰ অপৰাধী ধৰা পৰিল কেনেকৈ?

তিহাৰ জেলত এইবাৰ কিন্তু কোনো বিচ্যুতি, কোনো হেমাহি বা স্থগিত অৱকাশ ৰখা নাই। কৰ্তব্যনিষ্ঠ, সদাসতৰ্ক প্ৰহৰীৰ উপৰিও নিৰাপদ ব্যৱস্থা এনে কটকটীয়া কৰা হ'ল যে চকুত ধূলি দি যেনিবা মাছি এটাও সৰকি বাহিৰ ওলোৱাটো সম্ভৱপৰ নহয়।

পোন্ধৰ বছৰ আগতে চাৰ্লচ শোভৰাজ বিজনৰ ফান্দত পৰি ধৰা পৰিছিল ঠিক সেই একেজন মধুকৰ জেনডেই এইবাৰো হিৰ,' নায়ক। এসত্যৰ চনৰ চাৰ ইন্সপেক্টৰ এইবাৰ ইন্সপেক্টৰ জেনডে।

গোৱাৰ পানশালাত মত্ত শোভৰাজ শেষ পৰ্যন্ত এইদৰেই জেনডেৰ তীক্ষ্ণ অনুসন্ধানৰ আগত হিমশিম খাবলিলে। ক্ষিপ্ত বুদ্ধি আৰু তৎপৰতাৰে সৈতে এইজন বিজয়ৰ হাতত পৰাস্ত হ'ল বহুসময় নায়ক চাৰ্লচ শোভৰাজ।

যোল্ল মাৰ্চত তিহাৰ জেলৰ পৰা পলায়ন কৰাৰ পিচৰে পৰা জেনডে সতৰ্ক হৈ গৈছিল। সহকৰ্মী সকলক স্বল্পবাক অথচ দৃঢ়মনা এই পুলিচ বিষয়াজনে কৈছিল ঃ " বোম্বাইত ভৰি দিলে কিন্তু চাৰ্লচৰ নিস্তাৰ নাই। যেনেকৈ নহওক ঐ তেওঁক ধৰিবলৈই।" কম কথা কৈয়ো কামেৰেই জেনডেই সকলক পুৰণ কৰি দেখুৱালে। তেওঁ নিজৰ কথা ৰাখিলে। লগতে ৰাখিলে পুলিচৰ মান। ❑❑❑

।। কবিতাৰ কথা ।।

'এটি টোকা'

সমীৰ তাঁতী
বিশিষ্ট কবি

কবিতা প্ৰাচীনতম কলা সমূহৰ ভিতৰত সৰ্বাতোকৈ সূক্ষ্মতম আৰু ধ্বনি শিল্পৰ মহিমামণ্ডিত ৰূপ। আদিম মানুহৰ শ্ৰম আৰু জীৱন ব্যৱস্থাৰ সামগ্ৰিক ৰূপ চিত্ৰকলাত প্ৰতিফলিত হ'লেও কবিতাকেই ভাষা আৰু ধ্বনিৰ জগতত সৰ্বোৎকৃষ্ট, পৰিশীলিত, সুন্দৰতম ৰূপ বুলি ক'ব পাৰি। যদিও নৃত্য, বাদ্য আৰু শব্দ বা ধ্বনি আদি মানুহৰ প্ৰথম কলা আৰু চিত্ৰ আছিল তাৰ সমসাময়িক তথাপি কবিতাকেই ইতিহাসৰ পাত পৰকি আহি মানৱ মনস্তাত্বিক জগতৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৰ্বোত্তম ৰূপ বুলি মনি লোৱা হৈছে আৰু সি আজিও সৰ্বজন সমাদৃত। কবিতাই বোধকৰো প্ৰকৃতি, শ্ৰম আৰু আধ্যাত্মিক জগতক কেন্দ্ৰ কৰি সৃষ্টি হোৱা মানৱীয় ভাৱনাৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰফিলন। কবিতা, শব্দ,ধ্বনি, ছন্দ, চিত্ৰ, অনুভূতি, জীৱন-জগতৰ ধাৰণা, সঙ্গীত আৰু যন্ত্ৰণা তথা আনন্দ-উৎসাহৰ উপলব্ধিৰে সৃষ্টি হোৱা কলা। ইয়াৰ সতে জড়িতহৈ আছে মানুহৰ মনন, চিন্তন আৰু লগতে দিন-ৰাতিৰ মিশ্ৰণত বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ ৰহস্য। সেইবাবে কবিতা লিখো বুলিলেই লিখা নাযায় আৰু লিখাৰ পাছতো সি কবিতাৰ ৰূপ পালেও কবিতা নহ'বও পাৰে। শব্দৰ পৰা উৎপত্তি বাবেই কবিতাক শব্দ-ব্ৰহ্ম বুলি কোৱা হৈছে। কিয়নো সৃষ্টিৰ আদিতে শব্দই আছিল মূল। ব্ৰহ্মাণ্ডজুৰি আছিল শব্দ। অ'ল্ড টেষ্টামেণ্টতো *(Old Testment)* অনুৰূপ কথাই আছে যি কথা কয় বোলছবি পৰিচালক আঁদ্ৰে তাৰক'ভস্কিৰ 'চেক্ৰিফাইচ' নামৰ কথাছবিৰ আৰম্ভণিৰ কথা —

In the beginning was the word
and the word was with God and
the word was God
The same was in the beginning with God.

অৰ্থাৎ আৰম্ভণিতে আছিল শব্দ। এই শব্দই ব্ৰহ্ম। তাৰ পাছত আহিল কবিতা। মহান কবি পাবলো নেৰুদাইও তাকেই কৈছে — " মানুহৰ অন্তৰৰ গভীৰতম অভিব্যক্তি হ'ল কবিতা। ধৰ্ম, প্ৰাৰ্থনা, সঙ্গীত আৰু প্ৰাৰ্থনা সভাৰ জন্মও ইয়াতেই। প্ৰকৃতিৰ স'তে প্ৰথম সংঘাতত কবিৰ আবিৰ্ভাৱ। প্ৰাচীন কালত কবি আছিল পুৰোহিত। পৰৱৰ্তীকালত কবিতাক ৰক্ষা কৰিবলৈ গৈ কবি আহি থিয় হৈছিল মানুহৰ কাষত — মানুহৰ ভাষাত অলংকৃত হ'ল কবিতা। আজিৰ 'গণ কবি' সেই আদিম যুগৰে পুৰোহিতৰ বংশধৰ। প্ৰাচীন কালত যিজনে আকাশৰ সতে সমতা স্থাপন কৰিছিল আজি সেই কবিয়েই বহিছে পোহৰৰ ব্যাখ্যাত।"

কবিতাই আজিৰ ৰূপ 'পৰিগ্ৰহ' কৰোঁতে এক দীৰ্ঘকালৰ ঘটনাবলীৰ মাজেৰে পাৰ হৈ আহিছে। অতীতত কবিতা মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত আছিল। আদিতে ই আছিল ধ্বনি সমষ্টি মাত্ৰ। কবিতাৰ এই সুদীৰ্ঘ ইতিহাস মেলি চালে আদিম লোক কবিতাৰ ৰূপ এটা দেখিবলৈ পোৱা যায়। গুহৎ জনজীৱনৰ পৰা বিভিন্ন

এস্কিমো, ৰেডইণ্ডিয়ান, মঙ্গোলীয় আৰু নিগ্ৰোসকলৰ মৌখিক কবিতাবোৰক সম্প্ৰতি ফ্ৰান্স বোৱাচ নামৰ গৱেষক গৰাকীয়ে আদিম কবিতা বুলি কৈছে। তেনেদৰে চালে সকলো প্ৰান্তৰৰ লোকগীত বা মন্ত্ৰ-সাহিত্য এই প্ৰাচীন কবিতাৰ আদিতম সংস্কৰণ। ফ্ৰান্স বোৱাচে দেখুৱাই যে কেতবোৰ আদিম কবিতাত তেনেদৰে শ্ৰম, জীৱন, আবেগ, অনুভূতি আৰু জীৱন জগতৰ ৰহস্য উদ্ঘাটিত হৈছে —

Ya Ya aye Ya! You are hard hearted.
You who say that you love me
You are hard hearted, my dear !

বা

Ko ko re ko kom on do
Girl gone, him no gone
ko ko re ko kom on do

বা

Hana hana hana. It broke down the
post of the world
Hana hana hana. It fell down to the
ground the post of the world
Hana hana hana. Our great chief
has taken a rest

আদিম কবিতা এনেদৰে মুখে মুখে প্ৰচলিত আছিল। এটা জনগোষ্ঠীৰ কবিতা আনএটা জনগোষ্ঠীৰ বাবে আছিল দুৰ্বোধ্য। যাই কৈ ভৌগোলিক ব্যৱধানেই আছিল ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ। প্ৰতিটো জনগোষ্ঠী আছিল নিঃসঙ্গ। এটাৰ লগত আনটোৰ কোনো যোগাযোগই নাছিল। প্ৰকৃতিৰ বুকুত অকলশৰে বসবাস কৰা এই জনগোষ্ঠীবোৰৰ বাবে প্ৰকৃতি আছিল এটা ভয়। কঠোৰ শ্ৰমৰ বেলিকা অকলশৰে এই গীত-মাত, কবিতাৰ সৃষ্টি কৰিছিল মানুহবোৰে। তেতিয়াইলেকে আত্মৰেই সৃষ্টি হোৱা নাছিল। কবিতাবোৰক গীতৰ আকাৰে গাইছিল। মুখে মুখে প্ৰচলিত আছিল সেই কবিতা।

সেয়া গম লৈ যে কবিতাই লিখিত ৰূপ পাবলৈ যথেষ্ট সময় লাগিছিল অৰ্থাৎ চিত্ৰৰ পৰা লিপিলৈ লিখিত ৰূপ সোপোৱালৈকে আদিম কবিতা মানুহৰ বুকুতে আছিল। পৃথিৱীৰ প্ৰথম মহাকাব্য ৰামায়ণৰ সেই শ্ৰোকেই হ'ল প্ৰথম লিখিত কবিতাৰ ৰূপ —

" মা নিষাদ প্ৰতিষ্ঠাং ত্বমগমঃ শাশ্বতী সমাঃ
যৎ ক্ৰৌঞ্চ মিথুনাদেকমবধী কাম মোহিতম্ ।"

এয়াত ক্ৰৌঞ্চ বা চাৰিক চৰেৰা চৰাইৰ মৃত্যুৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল কবিতাৰ জয়যাত্ৰা। হিংসাৰ প্ৰতিবাদে আৰু বিয়োগেই আছিল প্ৰথম কবিতাৰ মূল বিষয়। তাৰ পাছত পৃথিৱীত অশেষ কবিতাৰ সৃষ্টি হৈছে। যীশুখৃষ্টৰ জন্মৰ আগৰ আৰু পাছৰ বহু কবিতা দেশে বিদেশে লিখিত হৈছে। এই কবিতাবোৰৰ বিষয়বস্তু যাইকৈ প্ৰকৃতি, প্ৰেম, বিৰহ, নিঃসঙ্গতা, যন্ত্ৰণা আদি আছিল। যীশুখৃষ্টৰ জন্মৰ আগৰ এটা কবিতা আছিল এনেকুৱা —

People do gossip
And they say about
Heda, that she
Once found an egg
Hidden under
wild hyacinths (6th century B.C.)

কবিতাটি ৬০০ খৃষ্টাব্দৰ পৰা ১২০০ খৃষ্টাব্দ বা তেনেকুৱা যুগ পাৰ্গতে যথেষ্ট পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ মাজেদি আহিছিল। বিভিন্ন বিষয়বস্তু আৰু বিভিন্ন অনুভূতিৰ প্ৰকাশ ঘটিছিল এইবোৰ কবিতাত। এই কালছোৱাৰ সমাজ জীৱন, তাৰ অৰ্থনীতি আৰু তাৰ ৰাজনৈতিক উত্থান-পতনে বিভিন্ন ধৰণে কবি আৰু কবিতাক

প্ৰকাশিত কৰিছে। তাৰে এটা কবিতা এনেধৰণৰ —

If someone insults you,
Endure him lightheartedly.
And if all slander you,
Give no head to them :
' Tis nothing new
To hear such frequent talk :
** Autant en emporte le vent.*
(it will all varish into thin air) ----*
Marguerite de Navarre. (France)

বোধকৰে কেতেবাই এনে এটা যুগ যি মানৱ সভ্যতাৰ চিন্তা-চেতনাক নতুন ধৰণে ভাবিবলৈ শিকালে। শিল্প-সাহিত্য, ধৰ্ম, স্থাপত্য, দৰ্শন, বিজ্ঞান আদি সকলোতে মানৱতাবাদৰ ধাৰণাই এক নতুন ৰূপ পালে। লিওনাৰ্দো দা-ভিঞ্চি, মাইকেল এঞ্জেলো, ৰাফেল আদিৰ শিল্পত, ভিক্টোৰিয়া ক'লনা, পেট্ৰাৰ্ক, ডাণ্টে, বোকাচিঅ', চচাৰ, লেলেণ্ড, চাৰ্ভেন্টিচ, মাৰ্টিন লুথাৰ, উলবিশ ভন হাটেন, যুহান হেচ সাহিত্যত, কলম্বাচ, মেগেলান, আমেৰিগো ভেচপুচি আবিষ্কাৰত, নিউটন, ডেচকাৰ্টে, গেলিলিও, কেপলাৰে বিজ্ঞান আৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ মাৰ্টিন লুথাৰ ধৰ্মত এক নতুন জাগৰণ আনিলে। কবিতাত্তো এক নতুন পৰিৱৰ্তন দেখা দিলে। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে কৈছে-

" কুক্কুৰ, শৃগাল, গৰ্দভাৰো আত্মাৰাম।
জানিয়া সকলো পৰি কৰিবা প্ৰণাম।। "

তেনেদৰে জাৰ্মান কবি গোটেই কৈছে —"*And if man falls speechless in his torment God give me to say what I suffer*" তাৰ বহু আগতে চিমন ডাখ নামৰ এজন জাৰ্মান কবিয়ে কৈছে — "*Speech was not given to us for us only to live by ourselves and stay away from others. We ought to consult one another and look for advice, and share with one another the sorrows that have befallen us. (May)*"

যোল, সোতৰ আৰু ওঠৰ শতিকাতো মানৱৰ জয়গান গাবলৈ কবিতা সক্ৰিয় আছিল। অধঃপতিত মানৱৰ দুখ-যন্ত্ৰণা, বিষাদ নিঃসঙ্গতাক সবাকো আগত তুলি ধৰিছিল কবিতাই। এই সময়ৰ কবি জন মিল্টন, জন ড্ৰাইডেন, ৱৰ্ডছৱৰ্থ আদি মহান লেখক সকলে তুলি ধৰিছে জীৱনৰ মহিমান্বিত ৰূপ। কবিতা যে কেৱল বিলাস নহয়, হয়ে মানৱৰ স্বৰূপ উপলব্ধিৰ সাৰ্থক মাধ্যম তাকে দেখুৱাইছে এই যুগৰ কবিতাই।

উনৈশ শতিকাৰ অৰ্থনৈতিক বিকাশ আৰু ৰাজনৈতিক ঘটনাবলীয়ে শিল্প-সাহিত্যক নতুন ধৰণে প্ৰভাৱিত কৰে। এই প্ৰভাৱৰ পৰা কবিতা মুক্ত নাছিল। কুৰি শতিকাৰ আৰম্ভণিতে এই প্ৰভাৱৰ ফলস্বৰূপে নতুন নতুন শিল্প-আন্দোলনে ইউৰোপীয় সমাজক গভীৰ ভাৱে আলোড়িত কৰে। বিভিন্ন আলোচনী আৰু পুস্তিকাৰ জৰিয়তে এই শিল্প আন্দোলন সমূহে জীৱনক নতুন ভাৱে ব্যাখ্যা কৰে। তাৰ ফলত কবিতাটো নতুন পৰিৱৰ্তনে দেখা দিয়ে। এই আন্দোলন সমূহ হ'ল ---প্ৰতীকবাদ, প্ৰকাশবাদ, অতিবাস্তৱবাদ, মানৱতাবাদ, দাদাবাদ, মাৰ্ক্সবাদ ইত্যাদি। এই আন্দোলন সমূহে কবিতাক এক নতুন গতি আৰু আয়তন দান কৰে। টি. এচ. ইলিয়ট, ভ্লামিংক, এডৱাৰ্ড মুৰে, প'ল ভালেৰি, ভাৰ্লেইন, বুদ্লেয়ৰ, ফ্ৰাঞ্জ কাফ্কা, থমাছ মান, আঁদ্ৰে মালৰো, চাৰ্লভালৰ বাৰ্লি, অবিমিশ্ব, অক্টাভিও পাজ, পাবলো নেৰুদা, লোৰ্কা, আঁদ্ৰে ব্ৰেৰ্ত, মায়াকভস্কি, হামচআৰ্প আদি লেখক, শিল্পীয়ে এই আন্দোলন সমূহৰ জৰিয়তে শিল্প আৰু কবিতাক এটি নতুন বাটেৰে আগুৱাই আনিলে। এই গোটেই আন্দোলনবোৰে লগ লাগি যিটো আন্দোলনক সমৃদ্ধ কৰিলে সেয়াই হ'ল আধুনিকতাবাদ।

দুখনকৈ হোৱা বিশ্ব যুদ্ধই জীৱনৰ সংজ্ঞা নিৰূপণত নতুনভাৱে সহায় কৰিলে।

আধুনিক সভ্যতাৰ অৱক্ষয় কবিতাত নতুন ৰূপত ফুটিউঠিল।

ইতিমধ্যে কবিতাৰ বহুকেইটা সংজ্ঞা পোৱা গৈছে। কোনোবাই কৈছে —— Spontanious out first of feelings. আকৌ কবি ফ্ৰষ্টৰ মতে কবিয়ে কৈছে — " It is an imitation to the unknown." আনহাতেদি যুগোস্লাভিয়াৰ এগৰাকী বিদুষী কবিয়ে কৈছে — " Poetry is the highest form of human convercession". এইদৰে বিভিন্ন জনৰ সংজ্ঞাক মানি লোৱাৰ পাছতো মেক্সিকোৰ কবি অক্টাভিও পাজৰ কবিতাৰ সংজ্ঞাক নতুন ধৰণে চাব পাৰি। তেওঁৰ Children of Myre নামৰ গ্ৰন্থত কবিয়ে লিখিছে — " A poem is an object fashioned out of the language, rhythms, beliefs and obsession of a poet and a society. It is the product of a definite history and a definite society, but its historical mode of existence is contradictory. The poem is a device which produces anti-history, even though this may not be the poet's intention. The poetic process inverts and converts the passage of time, the poem does not stop time it contradicts and trans figures it."

কবিতাৰ অভিব্যক্তিয়ে কেইবাকলাৰ সত্যৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ কৰে। কেতিয়াবা ই কবিৰ আমাৰ মাজলৈ লৈ আহে আৰু কেতিয়াবা কবিৰ অভিব্যক্তিৰ বিলুপ্ত কবি এক নতুন সত্যৰ ধাৰণা আমাৰ আগত তুলি ধৰে। তেতিয়া কবি গৌণ কবিতাতে মুখ্য হৈ পৰে। T.S. Eliot এ তেওঁকৰো সেইবাবে কবিতাৰ impersonality ৰ কথা কৈছিল। কবিতাত গভীৰ প্ৰকাশ অনুভূত হলেও সি যদি হ'ব নোৱাৰে, তাৰ উপমা বা চিত্ৰকল্পহে প্ৰধান কথা , তাৰ শিল্পগুণ, ইঙ্গিতধৰ্মী মাধুৰ্যহে আচল কথা। এই উপমা বা চিত্ৰকল্পই তৰ্কৰ অৱতাৰণা নকৰে। মানৱীয় অনুভূতি বা সমুলাক কবিতাৰ কণ্ঠস্বৰ হিচাপে তুলি ধৰে। কিন্তু কেতিয়াবা আগতিক অনুভূতিও গুণবলৈ উঠি অহা দেখা যায়। সংস্কৃত সাহিত্যত কোৱা হৈছে ——

কাব্যং যশসেঽৰ্থকৃতে ব্যৱহাৰবিদে শিৱেতৰ ক্ষতয়ে।
সদ্যঃ পৰি নিৰ্বৃতয়ে কান্তাসম্মিত উপদেশ
যুজে।। (কোৱা প্ৰকাশ)

অৰ্থাৎ কাব্য ৰচিত হয় যশৰ বাবে অৰ্থৰ বাবে লোক ব্যৱহাৰ পৰিজ্ঞানৰ নিমিত্তে, অমঙ্গল বিনাশৰ নিমিত্তে, পৰম আনন্দ লাভৰ নিমিত্তে, কান্তা সম্মিত উপদেশ প্ৰয়োগৰ নিমিত্তে। ❑❑❑

" জুই চন্দন কাঠৰ পৰা জন্মিলেও সি পুৰিব।"
" নিগনিৰ নুনীগছ কুটি পেলোৱাৰ সামৰ্থ্য আছে কিন্তু দাঙি তো লাব সামৰ্থ্য নাই।"
— পঞ্চতন্ত্ৰ

সামাজিক অস্থিৰতাই যুৱ উশৃংখলতাৰ মূল কাৰণ

(এই সম্পৰ্কে আপোনাৰ দৃষ্টিভংগী)

শ্ৰীফুলেন চহৰীয়া
স্নাতক, তৃতীয় বাৰ্ষিক

ক্ৰমবৰ্দ্ধমান যুৱ উশৃংখলতাৰ সমস্যাই বৰ্তমান প্ৰতিজন সচেতন ব্যক্তিৰে চকুৰ টোপনি হৰিছে। ইয়াৰ কাৰণসোৰ ঠাইয়াই চালে দেখা যায় ইয়াৰ মূলতে আছে সামাজিক অস্থিৰতা। বৰ্তমান সমাজৰ এনে এটা স্তৰ নাই য'ত দুৰ্নীতিয়ে প্ৰৱেশ কৰা নাই। কি ৰাজনীতি, কি সমাজনীতি, কি শিক্ষা নীতি সকলোতে দুৰ্নীতি বিয়পি পৰিছে। আমাৰ প্ৰশাসনীয় ব্যৱস্থাত দুৰ্নীতিয়ে এনে গভীৰ ভাৱে শিপনিছে যেন শাসনতন্ত্ৰৰ মেৰুদণ্ড ঘুণে খাইছে। এনে দুৰ্নীতিযুক্ত শাসন ব্যৱস্থাই সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ লগতে যুৱ সমাজকো অসন্তুষ্ট কৰি তুলিছে। আৰু তাৰ প্ৰতিকাৰৰ বাবে বহুতে হিংসাৰ আশ্ৰয় লৈছে।

বৰ্তমান আমাৰ শীৰ্ষ দুৰ্নীয় শিক্ষানুষ্ঠান সমূহেই দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত হৈ পৰিছে যাৰ ফলত ছাত্ৰ সকলে আন্দোলন কৰিবলৈ বাধ্য হৈছে। এইটো ন'দি কব পাৰি যে বৰ্তমান আমাৰ শিক্ষাব্যৱস্থাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নৈতিকতাৰ বিকাশত কোনো বৰঙনি যোগাব পৰা নাই। যাৰ ফলত "ছাত্ৰৰ দ্বাৰা শিক্ষক প্ৰহৃত" আদিৰ দৰে বাতৰিয়ে বাকৰি কাকতৰ শিৰোনামা দখল কৰিছে।

ক্ৰমবৰ্দ্ধমান নিবনুৱা সমস্যাইও যুৱ উশৃংখলতাত বৰঙনি যোগাইছে। " Idle mind is devil's workshop " চাকৰি-বাকৰি নাপাই নিষ্কৰ্মা হৈ থকা যুৱক সকলৰ মন অনৈতিক কাৰ্যৰ প্ৰতি ঢাল খোৱাটোত একো আশ্চৰ্যৰ নাই।

যুৱ উশৃংখলতাৰ বাবে যথেষ্ট পৰিবেশো জগৰীয়া। কিছুমান পৰিয়ালত দেখা যায়, নিজৰ ল'ৰাটো বা ছোৱালীজনী কেইয়া, ক'লৈ যায়, কিয় যায়, কেতিয়া ঘৰ সোমায় এইবোৰৰ ওপৰত অভিভাৱক সকলে চকু-কাণ মিদিয়ে। কোনো বাধা নোপোৱাৰ ফলত বহুতো যুৱক-যুৱতীয়ে ভুল পথকে শুদ্ধ পথ বুলি আকোৱালি লৈছে।

যুৱ ছাত্ৰৰ সমস্যা আৰু তাৰ প্ৰতিকাৰৰ বাবে লব লগা পদক্ষেপবোৰ হ'ল —

পৰিবেশেৰে মানুহ গঢ়ে। গতিকে যুৱ উশৃংখলতাৰ এই সমস্যা প্ৰতিকাৰৰ বাবে এই অস্থিৰ পৰিবেশক স্বাভাৱিক অৱস্থালৈ আনিব লাগিব। তাৰবাবে সমাজৰ বাধি স্বৰূপ দুৰ্নীতিক সমাজৰ প্ৰতিটো স্তৰৰ পৰা পুলিয়ে-লোৱালিয়ে উখালিব লাগিব।। তাকে কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰথমতে আমাৰ শিক্ষাব্যৱস্থাই যাতে নৈতিক আদৰ্শ আৰু আধ্যাত্মিকতাৰে পৰিপুষ্ট মানুহ গঢ়িব পাৰে তাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। নিবনুৱা সকলক যাতে কৰ্মব্যস্ত কৰি ৰাখিব পাৰি, তাৰ ব্যৱস্থা চৰকাৰে কৰিব লাগিব। তাৰবাবে নতুন নতুন উদ্যোগ প্ৰতিষ্ঠাত চৰকাৰে মনোযোগ দিব লাগিব। কলা-কৃষ্টিৰ প্ৰভাৱেও মানুহৰ দেহত সুস্থ মন এটা গঢ়ি তোলাত সহায় কৰে। সেয়ে কলা-কৃষ্টি চৰ্চাৰ প্ৰতি যুৱ সমাজক আকৰ্ষণ কৰিব লাগিব।

শ্ৰীবিনীতা দাস
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এই কথাবোৰ সম্পূৰ্ণ সত্যতা আছে। অস্থিৰ সামাজিক পৰিবেশে উশৃংখল কৰি তুলিছে যুৱ সমাজ। কিন্তু ইয়াকো নুই কৰিব নোৱাৰি যে অস্থিৰ সমাজে যুৱ সমাজক কৰি তোলা উশৃংখলতাই সমাজক আগতকৈ বেছি অস্থিৰ কৰি তুলিছে।

[illegible] এই অৱস্থা যুৱ ছাত্ৰ বা ক'লেজীয়া ছাত্ৰ সকলৰ মাজত এই উশৃংখলতাৰ প্ৰভাৱ বাঢ়িবলৈ পৰিছে। যুগৰ পৰা ভাল শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ আহা কিছুমান ছাত্ৰ "বেগিং" নামৰ ঢোলা অস্ত্ৰ নিজৰ আগতত অৰ্ধশিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ শিক্ষণ আশা ত্যাগ কৰিবলগীয়া হয়। বেগিংৰ নামত কথা আহুৱাৰ কৰি, শাস্তি দি ছাত্ৰ সকলক তাৰ কথায় শিক্ষা ত্যাগ কৰিবলৈ। ইয়াৰ উপৰি ক'লেজীয়া ছাত্ৰৰ সেৱে অন্য এনে যুৱক যি সকলে উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিও অশিক্ষিতৰ পৰীক্ষা পৰিছে। ব্যক্তিগত অভাৱত এইদৰে যুৱকৰ মন কুলাহলে ভৰি পৰিছে। বাটে-পথে কথাৰ মহলা মাৰি, গাড়ীখন ওপৰত বোৱা নাজৰ দি, সখা-সমিতিত মন আদি মাদক দ্ৰব্য গ্ৰহণ কৰি তৃপ্তি লাভ কৰিছে। এইদৰে দিনবোৰ পাৰ কৰাইছে আৰু উশৃংখলতাৰে সমাজ অস্থিৰ কৰি তুলিছে। নিজৰ সাংস্কৃতিক বাদ দি আকোৱালি লৈছে অন্য সংস্কৃতি।

কোনো জনে সমাজৰ অন্যায় আতৰাবলৈ যৈ হাতত অস্ত্ৰ তুলি লৈছে, কিন্তু এই অস্ত্ৰই অৱশেষত ধ্বংসলীলাৰ ইন্ধন হৈ পৰিছে। এসময়ত যি যুৱকে দেশ গঢ়বলৈ অগ্ৰণী আহিছিল, বৰ্তমান তেনে যুৱকে নিজকে গঢ়বাব পৰা নাই।

যুৱ ছাত্ৰৰ সমস্যা বিচাৰে কবলৈ গ'লে প্ৰথমতে সমাজৰ অস্থিৰ পৰিবেশকে দোষাৰোপ কৰিব পাৰি। অন্যসংস্কৃতিয়ে সামাজিক পৰিবেশৰ অনন্য নুই কৰিছে। ইয়াৰ প্ৰভাৱে যুৱছাত্ৰৰ মন বিচলিত কৰিছে। পঢ়ি থকা যুৱ ছাত্ৰই পাঠৰ গুৰুত্ব কমাই মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰা বৰ্তমান সমাজত সাধাৰণ কথা হৈ পৰিছে। ইয়াৰ উপৰি উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিও চাকৰিৰ অভাৱে যুৱকসকলৰ মন নিৰাশাৰে ভৰি পৰিছে। ফলত মনৰোগ উদ্ভৱ উশৃংখল হৈ পৰিছে।

যুৱ সমাজৰ এই সমস্যা আতৰাবলৈ প্ৰথমে তেওঁলোকৰ মনত আত্মবিশ্বাস গঢ়ি তুলিব লাগিব। বুজাব লাগিব জীৱনৰ মূল্য কি? জাতীয় সংস্কৃতি কি। যুক্তি ভাৱে দিয়া বা চৰকাৰৰ অনুমতি দিয়া মদৰ সেৱন বন্ধ কৰিব লাগিব। চৰকাৰেও এই ক্ষেত্ৰত অনুমতি দিবি নিবনুৱা সকলকহে কৰ্মসংস্থান দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা উচিত। যুৱকসকলে কৰ্মসংস্থান বিচাৰি অনাই-কাই ঘূৰি ফুৰাতকৈ স্থানীয় সমাজখনৰ উন্নতি হাতে কাম কৰিলে তেওঁলোকৰ মন কিছুপৰিমাণে হালধীয়া হব।

আমি নিজেই ভুলিব লগা কথাবোৰ ভুলি যাব। তেওঁৰ কাষত অৰ্ধশিক্ষা গ্ৰহণ কৰি যে কাম কৰি থাকে আমাৰ অসমীয়া বুলি কোনোৱে চিনাব নিশ্বাস পাওঁ নাই।

"শ্যামা, শ্যামলা অসমী মাই,
ন্যায়ি,সত্যৰ্থীৰ ত্যাগ দিয়ে চৌৰবাই।
জাতিৰ বাধি থাকো তাই,
দুখতে বাসি থাকোঁ ভাই।
কথা আমি যাম আতৰাই,
অসমৰ গৌৰৱ বাধিম জীয়াই। ❑❑❑

Darshana Bordaloi
T.D.C 2nd year.

Ans :- By answering the given question, I must convey that the actual point of the unstability of today's society is the influence of modern and western adoption. No doubt, that this age is passing through refined and advanced techniques and we have to walk along the speed of it. Otherwise, it would be very difficult to cope ourselves in this existing environs. But at the same time we have to enliven our cultures and traditions of yore. In one word, the modern world and culture should be juxtaposed.

যুৱ ছাত্ৰৰ সমস্যা আৰু তাৰ সমাধানৰ বাবে আপুনি কি পদক্ষেপ লব?

শ্ৰীসুমিতা ৰায়
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

Ans :- When I was questioned about the given topic, I just pondered and replied, "The basic thing for which we have been getting a set back is the lacking of "Nirab sadhana" (Deep Meditation) within us."

Now-a- day, students are reluctant to follow the 'Nirab sadhana' for which the catastrophe is despair and moribund. We esteemed of securing the azure sky but our estimation mingled with the mundane things. The abject behind the screen for this inferno fall is the government. Various political parties has been alluring the students by hood winking them to provide a bright prospect in their lives. The esteemed students came under the blanket of false accolade of these political parties and wasted their energy by shouting in vain. Their chorion call is lime the vapour which disappeared as soon as the sun rises with its bright rays. So by wasting our energy and precious time we ourself hampered our course of wisdom. We gained nothing but the sadists extracted their profit by using the power of the students.

To create a bee-hive is not an easy task. A lot of energy and patience is needed. But it squeezed the purest and delicious honey. Nothing can impede a student who follows the path of ' Nirab sadhana', of which the life of every student would be dazzled like a diamond

উত্তৰ : একদিনৰ পৰিকাৰে কবি যি এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিব লগা হোৱাত মোৰ মনটো গহীন কিছুমান চিন্তাত আহিছে। সাময়িক অৱস্থা বুলিলে যুৱ ছাত্ৰৰ মনটো সদাকালতে বাস্তৱিক অস্থিৰতাৰ কথাই মনটো আছে। আমাৰ যুৱ ছাত্ৰৰ প্ৰধান সমস্যা হৈছে নিৰাৱৰা সমস্যা। বাস্তৱিক অস্থিৰতাৰ ফলত কোনো এজন ব্যক্তিয়ে এই সমস্যাৰ সু সমাধান কৰিব নোৱাৰে। তাৰ ফলত সৃষ্টি হৈছে উদাসীন সমস্যা। ইয়াৰ উপৰিও অসমাধান জনৰ বৃদ্ধি, দুৰ্নীতি, ৰাজনীতি, ভোকল আদিয়ে যুৱ ছাত্ৰক হতাশ কৰি তোলে আৰু উশৃঙ্খল কাম-কাজত ব্যস্ত হৈ তেওঁলোকে নিজৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি, সমাজৰ প্ৰতি, দেশৰ প্ৰতি উদাসীনতা প্ৰদৰ্শন কৰে।

যুৱ ছাত্ৰৰ সমস্যা আৰু তাৰ সমাধানৰ বাবে আপুনি কি পদক্ষেপ লব?

উত্তৰ : যুৱ ছাত্ৰৰ প্ৰধান সমস্যা অস্থিৰতাৰ সম্পৰ্কে নিৰ্মূলন অতিশয় টোকা।

মই নিজে একজনী যুৱ ছাত্ৰী হিচাপে মই আশা কৰোঁ যে এই সমস্যাৰ সমাধান কেৱল মই বা আপুনি অকলে কৰিব নোৱাৰিব। এই সমস্যা সমাধানৰ প্ৰধান অস্ত্ৰ হৈছে একতা। যুৱ শক্তি যেতিয়া একত্ৰ হৈ সমাজৰ, দেশৰ উন্নতি হেতু গঠনাত্মক তথা ধ্বংসাত্মক কামত নিয়োজিত হয় তেতিয়া এই শক্তি হয় বাস্তু শক্তি। শিক্ষাগুৰু, অভিভাৱক আৰু সংশ্লিষ্ট অধিকাৰী হ'ব পাৰিলেহে দেশ প্ৰগতিৰ পথত আগবঢ়িব। দেশৰ পথা আমক ছাত্ৰ নিৰ্মাণৰ কাৰ্যত ব্যৱহাৰ, ৰাজনীতিৰ সমাজৰ বা অন্য প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ যুৱ ছাত্ৰ সকলে সকলো আৰে নিৰ্ভয় সকলক উদ্ধাৰ কৰি সাহায্যৰ পৰিচয় দিব পাৰে। তেওঁলোকে এনেকুৱা উদ্যোগ উদ্দীপনা, তেজপুৰ দৈ দেশৰ গঠনমূলক কামত আগবঢ়াই সেইদৰে মনোযোগেৰে আগবঢ়ি যাওঁতে যুৱ ছাত্ৰৰ সমস্যা বাস্তৱালে লাঘৱ হ'ব। ***

প্ৰতিবেদন

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

"বলিয়াৰ বেঁয়ে তেজ ঢালি জননীৰ দুৱাৰত চৰণ
সৰ্পক হওঁক জাতিৰ আত্মা এৰ্পক হওঁক আমাৰ মৰণ।"

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভতে কৰ্মভূমি অসমীৰ কোলাত জন্ম গ্ৰহণ কৰি চৰম ত্যাগেৰে যিসকল বীৰ বীৰাঙ্গনাই মাতৃ পূজাৰ বেদীত প্ৰাণ আহুতি দিছে সেই শত-সহস্ৰ অমৰ বীৰ শ্বহীদলৈ মোৰ অন্তৰৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। অসমী অহিৰ চিৰ মুক্তিৰ হকে নিম্নৱৰ অগ্নি জ্বলাই মৰণৰ সৈতে হেতালি খেলি যি বীৰ শ্বহীদে বুকুৰ তেজ ঢালি বচি গ'ল ইতিহাস, সেই সকল শ্বহীদৰ পদ পংকজত প্ৰণিপাত জনাইছো শত,-সহস্ৰবাৰ।

জয় জয়তে মই আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ। সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ যি সকলে মোক মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া নিৰ্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদৰ বাবে নিৰ্বাচিত কৰিলে।

আজিৰ পৰা ১১ বছৰ আগতে অৰ্থাৎ ১৯৯১ ইং চনত কোনে এক শুভলগনত নাৰেঙ্গী ৰাইজৰ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত জন্ম হয়, 'নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়'। পুৰ গুৱাহাটীৰ এক সু-বৃহৎ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰস্থল এই মহান শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ আলোকেৰে উদ্ভাসিত হৈ উঠিছে আমাৰ এই নাৰেঙ্গীৰ বৃহৎ অঞ্চলটো।

এই মহাবিদ্যালয়খন আমাৰ অঞ্চলৰ ঐতিহ্যপূৰ্ণ অনুষ্ঠান। ইয়াৰ মৰ্যাদা আৰু সৌন্দৰ্য্য বৃদ্ধি কৰাটো আমাৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব। সেয়েহে আমি ইয়াৰ শ্ৰীবৃদ্ধিৰ বাবে সদায় যত্নপৰ হোৱা উচিত।

একৈশ শতিকাৰ দুৱাৰ দলিত যুৱ-সমাজত নৈতিকতাৰ স্খলন ঘটাটো আমাৰ অগোচৰ নহয়। নিবনুৱা সমস্যাৰ ভয়াবহতা, অন্ন-বস্ত্ৰৰ কাঠিন্য, শিক্ষা জগতৰ অস্থিৰতাই আমাৰ যুৱ-সমাজক হতাশ কৰি তোলাটো স্বাভাৱিক। কিন্তু কঠোৰ বাস্তৱৰ সম্মুখীন আমি হবই লাগিব। ইয়াৰ বাবে আমাক লাগিব সাহস, ধৈৰ্য্য, নিষ্ঠা সততা আৰু আত্মসচেতনতা।

অনাৰেলিৰ মতে এই বেলিও মহাবিদ্যালয় সন্মুখ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল যদিও বিভিন্ন অসুবিধা তথা আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে জাক- জমকভাৱে পালিব পৰা নাগ'ল।

প্ৰত্যেক শিক্ষানুষ্ঠানেই বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী সৰস্বতীৰ পূজা কৰে। সেয়েহে আমাৰ মহাবিদ্যালয়তো সৰস্বতী পূজাখন অধিক জাক- জমকভাৱে পালন হৈছিল। এই বেলি সৰস্বতী পূজাত বহু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যাপক -অধ্যাপিকা আৰু নিমন্ত্ৰিত অতিথি সকলৰ অংশগ্ৰহণে অনুষ্ঠানটোৰ সৌন্দৰ্য্য বঢ়াই তুলিছিল। এই সুযোগতে উৎসৱ পালন কৰাত সহায় কৰি দিয়া মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী সকলক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন বিষয়ত সহায় কৰি দিয়া মান্যবৰ অধ্যক্ষ ড' সন্তোষ কাকতি দেৱক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তাৰোপৰি আন আন ছাত্ৰ-বাইদেউসকলেও মোক প্ৰভূত সহায় আগবঢ়াইছে। তেওঁলোকৰ গুণৰত মই চিৰঋণী। এখেত সকলক মই হিয়া উজাৰি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। লগতে নানা ধৰণৰ কাৰ্য্যত যেহে-কেহে খাটি সি সহায় কৰা ভাতৃপ্ৰতিম বন্ধুৰ সৰ্বশ্ৰী, মনোজ কুমাৰ ডেকা, অনুপ বৈশ্য, অনুপম শইকীয়া, প্ৰসেনজিৎ, মইনুল হছেইন, পবিত্ৰ ভড়ালী, প্ৰফুল্ল গগৈ, মানস, নাজিৰ, ভৱ, অৰুণ শৰ্ম্মা, বিল্বুৰ

[illegible] শৰ্মা, [illegible] চেৰি, মিনু বৰকটকী, [illegible] বৰ, নিপন চেকিয়া, কিশোৰ শৰ্মা, অখিল দাস, মৃদুল চৌধুৰী, [illegible] হাজৰিকা, বিনু বাগচি, বিনু শাহ-কীয়া, নিপন কলিতা, ৰবিন আহমেদ, [illegible] দাস, [illegible], হিমেন শৰ্মা, [illegible] মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক এই [illegible] [illegible] মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীক এই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা নিবেদন কৰিছোঁ।

যে সহীদৰুদ্দিন : আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন এক পৰিত্ৰ মন্দিৰ স্বৰূপ, এই পৰিত্ৰ বিদ্যামন্দিৰৰ মান মৰ্যাদা নিৰ্ভৰ কৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আচৰণ-ব্যৱহাৰ, চাল-চলন, আচৰণ, নিয়মানুবৰ্তিতা, মতে-কথা, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি দায়িত্ববোধ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলক কৰা শ্ৰদ্ধা আদিৰ ওপৰত। সেয়েহে ছাত্ৰ গণ্য হোৱা মোৰ অনুৰোধ সকলক এই কথা কেইটা মনি চলিবলৈ বাবে অনুৰোধ কৰিছোঁ।

এই খন দেশ যাতে লাচিতৰ নিচিনা বীৰ, [illegible] মতে বীৰাঙ্গনা, কুশলকোঁৱৰ, সিপাহী [illegible], [illegible] মতে দেশপ্ৰেমী, যাতে বিষ্ণু ৰাভাৰিৰ মতে শিল্পীয়ে জন্ম লৈছিল তাৰ আৰি হিচাপ সন্তানৰ [illegible] [illegible], [illegible] কৰা আমাৰে আকাশ চুমি কৰিবে। যাতে [illegible] আৰি উদয়াস্ত। এইখন দেশৰ জন-জীৱন আৰি আন আন যে পৰিবে। আৰিৰ [illegible] সমাজে এই মহান মাতৃভূমিৰ নিখন কাৰণে এজন সৎ নাগৰিক হিচাপে নিজকে [illegible] আমাৰ অন্তৰী অটোক [illegible]

[illegible] আগবঢ়াই দিব লাগিব। পাছিকে সমাজ [illegible] হিচাপ সন্তানৰ আন আন যে [illegible] বৰ্ণীয়া আমীয়া সমাজ খন [illegible] আগবঢ়াই দিব লাগিব। হিচাপ-সন্তানৰ [illegible] এখন নিকা সমাজকলে গঢ়ি তুলিবলৈ আৰি দিব দিব লাগিব, যেন আৰু যেইটো বাবীৰে। হিচাপ-সন্তানৰ বিৰুদ্ধে আমি একতাৰে [illegible] বাবে আগবঢ়াব লাগে তাৰে কামনাৰে।

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি তথা ভুল ত্ৰুটীৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সমাপ্তি কৰিলোঁ।

"জয়তু নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়"

ধন্যবাদেৰে —

শ্ৰী নিপন কলিতা
সাধাৰণ সম্পাদক
নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা

"নিজৰ সুখেই যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য, তেওঁ এজন অসৎ লোক। অনৰ প্ৰশংসা শোকাটোৱেই যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য, তেওঁ এজন দুৰ্বল লোক। অনৰ সুখেই যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য, তেওঁ এজন সৎ লোক।"

— লিও টলষ্টয়।

"দুৰ্ভাগ্য পৰিস্থিতি উলি আহে আৰু লোক কাঢ়ি গুচি যায়।"

— এৰিচ ফ্ৰি কম।

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে এই সেউসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো হিচাপে মোৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচন কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ নিৰ্বাচনাধীনে মোক আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিলে, তদুপৰি এই প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই হিচাপে আমাৰ্থী সেনাপতি মোৰে আমাৰ্থী ডি ৰাইচম অনুৰোধ কৰি পৰিবৰ্তন কৰিলে সেই সুযোগ সম্পাদকগীয় এই মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই মোৰ এখনীয়া কাৰ্যকালৰ হিচাপৰ বাৰ্ষিকী কাৰ্যই কৰিব বুলি পৰিকল্পনা কৰিছিলো কিন্তু আমাৰ বাৰ্ষিকী কাৰ্যই আৰ্থিক অভাৱৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণ হৈ নুঠিল, ইয়াৰোপৰি মোৰ কাৰ্যকালৰ অন্তিমতে মোৰ ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পাসৰ আৰু আৰ্থী হিচাপে বলো।

কাৰ্যকালৰ প্ৰথম কথাৰ পাছৰে প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ আকাঙ্খিত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰথম উৎসৱ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'। এই উৎসৱমুখৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ মোৰে ৪/১/২০০১ তাৰিখ হয় আৰু ১৩/১/২০০১ তাৰিখ পাছে, কিন্তু আৰ্থিক অভাৱৰ কাৰণে এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উদ্‌যাপনে অনুষ্ঠিত কৰিব নোৱাৰিলোঁ। তিন দিনীয়া আমাৰ কাৰ্যকালৰ সৰঘটীপুৰ, নহাগাৰ আমলী সভা, শিক্ষক দিৱস আদি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। তদুপৰি বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজৰ এক কবিতা পঠিন অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

আমাৰ এখনীয়া কাৰ্যকালৰ হিচাপৰ ছাত্ৰ একতা সভাই বিভিন্ন কথাৰ আমি চলন কৰিছিল আৰু তাৰে হিচাপৰ কিছুমানৰ আগতিয়ে আমি আমাৰ কথা তিনিটা সমাধি হ'ব।

(১) ছাত্ৰীসকলৰ বাবে ছাত্ৰী ৰিফেশ কোঠাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়।

(২) মহাবিদ্যালয় কোঠা কোটিকোৰামৰ পাৰী কৰা হয়।

(৩) কিছুমানৰ কোঠাৰ বেলেন ব্যৱস্থা কৰা হয়।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ মোৰ সকলো দিশতে দিয়া-লয়োৰিত উপলব্ধি কৰা মহাবিদ্যালয় অধ্যক্ষ অধ্যাপক মহোদয় ড' সংঘেত কাৰ্যলি কেইটিৰ এই মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ইয়াৰ উপৰিও ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দৰ উপৰিও মোৰ আন্তৰিক বন্ধু বিনু, মৃদুলি, হিমাংশু, শুভুল, শাকৰ, বিজয়, মানবিকা, নীতা, ৰুবী, দিপা, সুস্মিতা আদিৰ আশৰ অন্তৰেৰে জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষতে নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ উপসংহাৰে সমাপ্তি কৰিলোঁ।

শ্ৰীহি কাজ তালুকদাৰ
সহ সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

"শিল্পী হই তিৰিত কালৰ
অতীতৰ, বৰ্ত্তমানৰ আৰু অনাগত ভৱিষ্যতৰ।"

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাৰম্ভণিতেই বিগত অসমৰ অস্থিৰ বৰ্ষাৰ আন্দোলনত আত্মাহুতি দিয়া আৰু কাৰ্ফিউৰ দুৰ্ভোগ জীৱনৰ চৰম ভোগ আগবঢ়োৱা বীৰ ছাত্ৰসকললৈ মোৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে তেওঁলোকৰ অকুণ্ঠ সহায়-সহযোগিতা, মৰম-চেনেহেৰে ছাত্ৰ একতা সন্তাৰ ২০০১-২০০১ চনৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনক সেৱা কৰাৰ অনন্য সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে তেওঁলোকলৈ মোৰ হিয়া ভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

প্ৰতিবেদন দিব পৰাকৈ কাম সঠিকে কিবা হ'লনে সন্দেহ, হাহিয়াৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত অধিক উন্নতিৰ বাবে বহুতো কল্পনা কৰিছিলো যদিও, বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত গতানুগতিকতাৰ সীমাৰ পৰিধি অতিক্ৰমি বিশেষ একো নতুনত্বপ্ৰদান কৰাত ব্যৰ্থ হৈছো বুলি নিজেই অনুভৱ কৰিছোঁ।

সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে পদত গ্ৰহণৰ কেইদিনমানৰ পিছতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভ হয়। সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিগত বছৰবোৰৰ দৰে এইবাৰো বিভিন্ন গীত-মাত প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হয়। বৰগীত, বিহুনাম, বিহুগীত, আধুনিক গীত, জ্যোতিসংগীত, বাজাসংগীত, বিভিন্ন নৃত্য, অন্ত্যাক্ষৰী আদি প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হয়। বৰগীত আৰু বিহুনাম প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম অৱস্থাত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা যথেষ্ট কম হৈছিল যদিও শিষ্টলৈ উল্লেখনীয়ভাৱে বৃদ্ধি হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছিল। লোকগীত প্ৰতিযোগিতা প্ৰতিযোগীৰ অভাৱৰ বাবে অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাগ'ল তাৰ বাবে মই দুখিত। যি কি নহওক ওপৰত উল্লেখ কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাৰ সময়ত উপস্থিত থকা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা পোৱা সহাৰি আছিল অভূতপূৰ্ব। তাৰ বাবে মই সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাংগীতৰ প্ৰতি থকা আন্তৰিকতা সঁচাকৈয়ে প্ৰশংসনীয়। তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা আৰু সহাবিয়ে প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ গুণগত মানদণ্ড যথেষ্ট উচ্চ কৰি তুলিলে।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সমাপ্তিৰ পিছত বাঁটা বিতৰণী সভাখন অনুষ্ঠিত কৰোতে সভাখন অলংকৃত কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছিল আমাৰ অভিন্নহৃদয় জগতৰ এজন নম্ৰ ব্যক্তি শ্ৰীযুত বাদল দাসদেৱক। সেইদিনা এই মহাবিদ্যালয়ৰ আমন্ত্ৰণ ৰক্ষা কৰি তেওঁ নিজৰ ব্যস্ত জীৱনৰ পৰা উলিয়াই যিখিনি সময় মহাবিদ্যালয়ত অতিবাহিত কৰিলে সেইখিনি সময় নিশ্চিতভাৱে মনত থকিবলগীয়া। তেখেতৰ বলপূৰ্ণ আৰু মনোগ্ৰাহী বক্তৃতাই উপস্থিত সকলোকে মুগ্ধ

কৰিছিল। তেখেতৰ ঐতিহাসিক মনৰ উপযোগী কথাই সকলোকে অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। পাছি নিকলী সপ্তাহ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ অধ্যাপক মহোদয়ৰ লগতে পৰিচালনা কমিটিৰ ব্যক্তিসকলেও উপস্থিত থাকি সপ্তাহখনক গাম্ভীৰ্য্য প্ৰদান কৰিছিল। সপ্তাহ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ বিজয়ীসকলক পুৰস্কাৰ আৰু প্ৰমাণপত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়। এইদৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম পৰ্যায়েৰে সুকলমে সমাপ্তি কৰা হয়।

সাংস্কৃতিক বিভাগ এখন মহাবিদ্যালয়ৰ এক অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগ। আজিৰ দিনত মানুহেই সাংস্কৃতিক মূল উপাদান নহয়। পূৰ্ণাঙ্গ সাংস্কৃতিক প্ৰতিফলিত কৰিবলৈ আমি বহুতো পদক্ষেপৰ প্ৰয়োজন। সাংস্কৃতিক বিভাগৰ দৰে বিভাগ এটা নিয়াৰিকৈ চলোৱাটো সহজসাধ্য নহয়। সেই কথা হাহিয়াৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত ভালদৰে উপলব্ধি কৰিছিলোঁ। তথাপিও শৈশৱৰ পৰাই বিভিন্ন সভা-সমিতি তথা সাংগীত জগতৰ লগত জড়িত হৈ থাকি অহৰহ কৰা অভিজ্ঞতাই মোৰ কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত সহায় হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত হৈ থকা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু প্ৰতিযোগীসকলৰ উৎসাহে তেওঁলোকৰ সাংস্কৃতি প্ৰেমী মনৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিছে। বিভিন্নজন দৰে লুপ্তপ্ৰায় সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগীসকলে দেখুওৱা আগ্ৰহৰ বাবে মই তেওঁলোকক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। কোৱা বাহুল্য যে এনেদৰে লুপ্তপ্ৰায় সাংস্কৃতিক সংৰক্ষণ কৰি ৰখাটোৱেই হৈছে এখন প্ৰকৃত সাংস্কৃতিক পৰিৱেশ। প্ৰতিযোগীসকলীক মোৰ অনুৰোধ থাকিল যাতে তেওঁলোকে প্ৰতিযোগিতাবোৰক কেৱল পুৰস্কাৰ অৰ্জনৰ মাধ্যম হিচাপে গণ্য কৰি হাত নকৰে। নহলে সাংস্কৃতিৰ অৱমাননা কৰা হব। প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশগ্ৰহণ কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ মাজৰ ছাত্ৰ প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা যথেষ্ট কম পৰিলক্ষিত হ'ল। পাছিলে মই তেওঁলোকলৈ নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ আকৌষ্ঠি আহিবলৈ অনুৰোধ জনালোঁ।

নাৰেংবী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় নতুনকৈ উঠি আহা মহাবিদ্যালয়, চনকাৰী বীৰ্যবান হোৱাৰ পাছত তেওঁলোকৰেই মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগ গঠিত হৈছে। সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰতো তুলনামূলক ভাবে মহাবিদ্যালয়খন যথেষ্ট আগবঢ়া লাগিছে আৰু তাৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগ গঠিত হোৱা লগে লগে মই তাৰ্কাৰি আশা কৰিছোঁ যে লোকসকলে সকলো অভাৱ পূৰ কৈ লোকসকলে মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতি সন্তাৰণ হ'ব।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন: মোৰ কাৰ্য্যসমূহত মোক সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰা তথা উপদেশেৰে সহায় কৰাৰ বাবে ইনিমু বাইচেটিৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম। অধ্যাপক অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰীযুত মহেশ কাৰ্ছিয়েৰৰ ওচৰতো তেখেতৰ বহুমূলীয়া নিৰ্দেশনাৰ বাবে কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম। বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ বিচাৰক মণ্ডলীৰ ভাৰ গ্ৰহণ কৰা প্ৰত্যেক শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী সকলকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আৰু শিক্ষাগুৰুসকলৰ সহযোগিতাৰো মই শৰণাগত হৈছো।

মোৰ কাৰ্য্যক্ষেত্ৰত সহায় কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ একতাসন্তাৰ সমূহ বিষয়কীয়া সকল শ্ৰীনিলাম কলিতা (সোৱেনাৰ সম্পাদক) মনোজ কুমাৰ ডেকা (আৰোগ্যশ্ৰী সম্পাদক), অনুপ বৈশ্য (ৰেল সম্পাদক), দীপজ্যোতি ডাকুৱা (সহকাৰী সাংস্কৃতিক সম্পাদক) আদিকে বহু অনেকলোকে মই ধন্যবাদ জনাইছোঁ। মোক সকলোক্ষেত্ৰতে সহায় আগবঢ়োৱা

সকলো প্ৰকাৰ ত্ৰুটি, সংস্কাৰ আৰু চিন্তা বাৰ্তাৰ, প্ৰযুক্তি পৰীক্ষণ লগতে সমূহ সন্ধুপৰ্ণ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। মহাবিদ্যালয় সম্পাদক মোক সকলি জনোৱা পাৰ্থক্য দত্ত শৰ্মা আৰু বিষ্ণু গোস্বামীৰ শলাগ লৈছোঁ। ডিপাৰ্টমেন্ট গাইড কাৰ্যালয় সহযোগীসকলে মোৰ শুভ কামনা থাকিল। সাৰ্বিকভাৱে মোৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকত্বকালে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সেৱা কৰিবলৈ সুযোগ দিয়া আৰু কৰ্মযোগেৰে যোগোৱাৰ বাবে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

মই নিজৰে মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱাত অৰ্পণ কৰাত কোনো ত্ৰুটি কৰা নাই। ৰচনাটি অজানিতভাৱে মোৰ দ্বাৰা হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ।

শেষত নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

ছাত্ৰ নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
শ্ৰী অনুপম নাথ

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

ছাত্ৰ ভাৱতে নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে উচ্চ শৈক্ষিক মানদণ্ড থকা মহাবিদ্যালয় একখন ছাত্ৰ একতা সংঘৰ ইং ২০০০-০১ বৰ্ষৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা কাৰ্যে মনোনিত কৰা বাবে মই বিদ্যালয়ৰ সমূহ প্ৰবক্তাৰ লগতে অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সহপাঠী বৃন্দলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই অৰ্পণ কৰোঁ।

ছাত্ৰ একতা সংঘৰ সমাজ সেৱাৰ সম্পাদিকা হিচাপে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰস্বতী পূজা, বাৰ্ষিক অধিবেশন আদি অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ, কোঠাকোঠা আদি পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন অৱস্থাত থকাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলোঁ।

সাধ্যী শেষত সমাজ সেৱাৰ সম্পাদিকা হিচাপে কৰিছ শাসনত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ ক্ষমা বিচাৰি লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

কৃতজ্ঞতাৰে —

শ্ৰীসুমিত্ৰা দাস
সমাজ সেৱাৰ সম্পাদিকা

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

"মাটিৰ মানুহ মই
আসমানৰ মাটিৰ মনত
আসমানৰ মাটিৰ মনত,
নিশাৰে নিয়াৰা আৰু উপাৰে নিয়াৰ অসমীয়া
মই তাৰ বন্দি অনুপম।"

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে মই সেই সকল ধীৰ শহীদলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ আৰু লগতে বিদেশত অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলনত আত্মাহুতি দিয়া নিজৰ কলিজাৰ টোকা হেৰুৱাই বুঢ়ীৰ পানী বন্ধাত কৰিছে, সেইসকলক মোৰ অন্তৰৰ অন্তস্তলৰে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছোঁ।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ২০০০ - ২০০১ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সংঘৰ নিৰ্বাচনত হিচাপে বন্ধু-বান্ধৱীৰে মোক নিৰ্বাচিত কৰি সাহিত্য লগত অস্তিত্ব হোৱাৰ সম্পূৰ্ণ সুযোগ দিয়া সেই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ জনাইছোঁ, মোৰ অন্তৰীন মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা।

Literature is the back bone of a nation. সাহিত্য জাতি এটাৰ মেৰুদণ্ড স্বৰূপ। মেৰুদণ্ডহীন প্ৰাণী এটাৰ দৰে সাহিত্যবিহীন জাতি এটাৰো একো সমাজত সুস্থ সবল মানসিকতাৰ পৰিচয় দিয়াত ব্যৰ্থতাৰে ব্যৰ্থ হৈছে।

পঞ্চানন গোস্বামি বৰুৱাৰ মতে — "সাহিত্যই জাতীয়তাৰ আসল চিনাকী, প্ৰকৃত জীৱন, সাহিত্যৰ অবিহনে কোনো এটা জাতিৰ অস্তিত্ব জীয়াই থকা অসম্ভৱ। মানৱ সৃষ্ট কলাসমূহৰ ভিতৰত সাহিত্যও এটি কলা, এই কলা সমূহৰ জনিয়াতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক তথা মননশীল প্ৰতিভা সমূহৰ বিকাশত প্ৰচুৰ সহায় কৰে। সাহিত্য সংস্কৃতি মানুহৰ এক বিশেষত্বৰ সৃষ্টি। সাহিত্যৰ অন্য এক ভাগ বা ধাৰা হ'ল বিচাৰ বা আলোচনীৰে। বিচাৰ মানুহৰ গুণৰ প্ৰতীক। আলোচনা এক বুদ্ধিজীৱী সৃষ্টিৰ হ'ল — 'সমাজ কাণ্ডৰী স্বৰূপ'। আৰু আলোচনীৰে হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্য জীৱনৰ কাঁহিয়াতলী। সাহিত্যৰ এই 'শাস্ত্ৰ শাস্ত্ৰৰ ভড়ালত সঞ্চিত হয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জিজ্ঞাসু অভিলাষ।

পাঠকৰ পাঠকৰ বাবে মনৰ দৰে আমাৰ সাহিত্যৰ পাঠকসকলৰ সেৱাৰ্থে অনুভৱে, বাৰ্ষিক স্মৰণিকাৰে নাৰেঙ্গীয়ান আলোচনীখন গুলাই আহিছে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক তথা সুস্থ ৰাজহুৱাৰ সন্ধান দিবলৈ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বাৰি আলোচনীখনৰ গুণাগুণ মননশীল তথা বিশ্লেষণ পঢ়িবলৈ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হোৱা ই পাঠকৰ সমাজতাৰ দিশত, ইয়াৰ মননশীল অধিক আকৰ্ষণীয় হ'ব।

প্ৰিয় সহপাঠিক! মানুহে যিমান আশা কৰে তাৰ পৰিপূৰ্ণতা ইমান সহজতে নাপায়। ছাত্ৰ একতা সংঘৰ নিৰ্বাচনত জয়লাভ কৰিছোঁ সমূহীন হৈছিলো বিভিন্ন বিজয়ৰে। তাৰেপৰি বহুতো সাধ্য থাকিলে সমূহীন

হ'ব লগা হৈছিল এই সম্পাদক গৰাকী। 'এইটো মোৰ কবিতা', 'এইটো মোৰ গল্প', ই প্ৰকাশ পাবই লাগিব। এনেধৰণৰ দাবী। কিন্তু এইবোৰ দাবী-ধমকিক মই কেতিয়াও গুৰুত্ব দিয়া নাছিলো, গুৰুত্ব দিছিলো উন্নত মানদণ্ডৰ গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধৰ ওপৰতহে। এইখিনিতে 'দাবী' সম্পৰ্কত সচেতন মহলে সহজেই অনুধাৱন কৰিব পাৰে যে প্ৰকৃত সাহিত্যসেৱীৰ মানসিকতা কিমান উৰ্দ্ধত। অৱশ্যে মই গতানুগতিকতাৰ গতী ভাঙি মই ওলাই আহিব নোৱাৰিলো। আচলতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত যে সাহিত্য বিষয়ৰ উৎসাহৰ অভাৱ সেইটো মই বাৰুকৈয়ে অনুভৱ কৰিছিলো। অৱশ্যে মই চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সাহিত্যৰ প্ৰতি অনুৰাগী কৰি তোলাৰ বাবে।

মই কাৰ্যভাৰ লোৱাৰ কেইদিনমান পিছতেই আৰম্ভ হৈছিল — 'বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ।' এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰখি খেল-ধেমালীৰ উপৰিও তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা, কবিতা আবৃত্তি, আকস্মিক বক্তৃতা, ঠাইতে লিখা গল্প, কবিতা প্ৰতিযোগিতা, বাতৰি কোৱা প্ৰতিযোগিতা, চিত্ৰাংকন, কুইজ আদি প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। তাৰোপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক আৰু মানসিক বিকাশৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি প্ৰত্যেক মাহে মাহে 'কবিতাৰ সন্মিলন' তথা কিছুমান আলোচনাচক্ৰবো দিয়া কৰিছিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখনৰ পূৰ্বৰ নাম 'সেনেতৰ' ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা প্ৰবক্তাসকলৰ বিপুল দাবীত সলনি কৰি নতুন স্থায়ী নাম 'নাবেংগীয়ান' ৰাখিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিলো। তাৰোপৰি গ্ৰন্থৰ নিজীয় সংকট স্বত্বেও আলোচনীখনৰ ক'লেবৰ বৃদ্ধি কৰি আলোচনীখন ছপা কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত তুলি দিয়াৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিছোঁ। গৌৰৱৰ কথা এইয়ে এইবাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত সলৌ অসম ভিত্তিত কুইজ প্ৰতিযোগিতা, স্বৰচিত কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা আৰু ৰচনা প্ৰতিযোগিতাৰো যো-জা চলোৱা হৈছে। অৱশ্যে এই প্ৰতিবেদন পাঠকৰ হাতত পৰালৈ সম্ভৱ অনুষ্ঠিত হোৱাবে কথা।

শলাগ লৈছো এইসকলৰ ঃ

সম্প্ৰতি মই আৰ্পইতা গজালিহে মাথোন। উন্মেষনৰ কালছোৱাত যদি আপোনজনৰ সহায়-সহযোগিতা নাপালে কিজানি আজিৰ এই স্তৰত উপনীত হ'ব নোৱাৰিলোহেঁতেন। মোৰ দোষ-ত্ৰুটি, সমালোচনা, সফলতা-বিফলতাৰ খাতিয়ানৰ দায়িত্ব আলোনালোকৰ।

এই ক্ষেত্ৰতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ লেখক-লেখিকা, সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰতিযোগি সকলক, তাৰোপৰি মোৰ কাৰ্যকালত আৰম্ভণিৰে পৰা শেষলৈ নিবিড়ভাৱে সক্ৰিয় সহযোগ আগবঢ়োৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ সন্মেজ কাকতিলৈ কৃতজ্ঞতা থাকিল। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক ভাতৃ প্ৰতীম নিপন কলিতা, ধীৰাজ তালুকদাৰ (সহ: সাধাৰণ সম্পাদক), অনুপ বৈশ্য (খেল সম্পাদক), অনুপম নাথ (সাংস্কৃতিক সম্পাদক), মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী ৰুমে বিজু ফুকন, ফুলেন চহৰীয়া, অৰুণ শৰ্মা, অৰুণ দাস, মইনুল, চকিল, প্ৰদ্যুম্ন, অজয়, সত্যজিৎ (কবি), বান্ধৱী কবি কলিতা আৰু লগতে মনোজ ডুঞাৰীলৈ থাকিল মোৰ অশেষ ধন্যবাদ।

সলৌ শেষত নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ ক্ষুদ্ৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

'জয়তু নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়'

শ্ৰীমনোজ কুমাৰ ডেকা
(অধ্যক্ষ সম্পাদক)
নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা

খেল সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে নাবেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে উচ্চ শৈক্ষিক মানদণ্ড থকা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ অকৃত্ৰ সহায়-সহযোগিতা মৰম-চেনেহেৰে ছাত্ৰ একতা সভাৰ ইং ২০০০ - ২০০১ চনৰ খেল সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনক সেৱা কৰাৰ অৱসৰ প্ৰেঁপাহকণ পূৰণ কৰাৰ বাবে তেওঁলোকলৈ মোৰ হিয়াভৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই সুযোগতে মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা বিগত ছাত্ৰ আন্দোলনত বীৰদৰ্পে আত্মাহুতি দিয়া আৰু কাৰ্গিলৰ যুদ্ধত জীৱনৰ চৰম ত্যাগ আগবঢ়োৱা শত শত বীৰ শহীদলৈ আত্মাৰ চিৰ শান্তিৰ বাবে শ্ৰদ্ধাঞ্জলী যাচিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ খেল সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মহাবিদ্যালয়ৰ খেল বিভাগৰ অধিক উন্নতিৰ বাবে বহুতো ৰঙীন কল্পনা কৰিছিলো। মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত মহাবিদ্যালয়খনৰ খেল জগতলৈ কিবা এটা নতুনত্ব অনা বুলি কবলৈ মোৰ সাহস নাই। অতি সোনকালে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ পাতিল লগা হোৱা হেতুকে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা সমূহ অনুষ্ঠিত কৰাত যথেষ্ট বাধাৰ সৃষ্টি হয়।

খেল সম্পাদক হিচাপে শপত গ্ৰহণৰ কেইদিনমান পিছতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেল বিভাগৰ গুৰুত্ব যথেষ্ট। বিগত বছৰবোৰৰ দৰে এইবাৰো বিভিন্ন খেল ধেমালিৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটো উলহ-মালহেৰে পালন কৰা হয়। এইবাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিভিন্ন ধৰণৰ গৌৰ, মিউজিক চেয়াৰ, কলহ ভৰা, ভেডমিন্টন, কাবাডী, ওজন দলিওৱা, যাঠি দলিওৱা, নিম্বকাং দলিওৱা, কেৰম, পাঞ্জা, জলীদল, ক্ৰিকেট আদি অন্তৰ্ভুক্ত আছিল। বিগত বছৰবোৰতকৈ এইবাৰ কেইটামান নতুন খেল অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। একমাত্ৰ মাটিয়েল আৰ্ট অগতৰ বজা কুংফু প্ৰতিযোগিতাৰো আয়োজন কৰা হৈছিল। কিন্তু অতি দুখৰ বিষয় যে এই প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিব পৰাকৈ প্ৰতিযোগীয়ে নোলাল। সেয়ে কুংফু প্ৰতিযোগীতাখন অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নগল। কি কি নতুন প্ৰতিযোগীতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰাৰ সময়ত উপস্থিত ছাত্ৰী ছাত্ৰীৰ পৰা পোৱা সহাৰি আছিল অদ্ভুতপূৰ্ব তাৰবাবে মই ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ।

খেল বৰ্তমান জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংশ। যাৰ আকাংক্ষা কৰিবলৈ মানৱ সমাজৰ সকলো সময়তে স্বীকাৰ্যৰ বিষয়। খেল বিভাগৰ দৰে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ভাৱ নিজাৰিকৈ চলোৱাটো সহজসাধ্য নহয়। সেই কথা দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত ভালদৰে উপলব্ধি কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ বিনাখুলীয়া কুংফু প্ৰশিক্ষণৰো ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনত যে যথেষ্ট ভাল খেলুৱৈ আছে সেই কথা মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ প্ৰকাশ পোৱা দেখিল। তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা বিকাশ কৰিবলৈ লগতে কিছুমান নিৰ্দিষ্ট সীমাবেখাৰ আবদ্ধ হৈ পৰিব লগা হয়। ইয়াৰ পৰিবেশৰ স্থলত সমস্যাই নহয় জানো? সেয়েহে খেল জগতৰ সমস্যাবোৰ সমাধান কৰিবলৈ মোৰ সংকল্প

ভাই-বন্ধুৰ্তক কাতৰ অনুৰোধ জনাইছোঁ। মোৰ বিশ্বাস অসমত থকা প্ৰত্যেকখন মহাবিদ্যালয়ে যদি উচিত ব্যৱস্থা দি খেলুৱৈ সকলক উৎসাহ দিয়ে তেন্তে মই জোৰ দি ক'ব পাৰো — " এদিন এইসকল খেলুৱৈয়ে বিশ্বৰ ক্ৰীড়া জগতত নতুন ইতিহাস ৰচনা কৰিব। আনহাতে আকৌ খেলুৱৈ তথা পাঠকে এষাৰ কথা যেন মনত ৰাখে —

Any one game is not an ordinary game of sports but it is a richars.

মোৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত বিশেষ ভাবে দিহা পৰামৰ্শ দি সহায় সহযোগ আগবঢ়োৱা সকলৰ নাম উল্লেখ নকৰিলে স্বাৰ্থপৰতাৰ দোষে মোক নিশ্চয়কৈ পাব। নিৰ্বাচনত নিৰ্বাচিত হোৱাৰ পিছৰ পৰাই বিশেষ ধৰণে সহায় কৰোতে, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ৱৰীয়া সকল শ্ৰীনিপন কলিতা (সাধাৰণ সম্পাদক), শ্ৰীধীৰাজ তালুকদাৰ (সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক), শ্ৰীমনোজ কুমাৰ ডেকা (আলোচনী সম্পাদক), শ্ৰীঅনুপম নাথ (সাংস্কৃতিক সম্পাদক) আদিকে ধৰি আন সকলোকে ধন্যবাদ জনাইছোঁ। মোৰ সকলো ক্ষেত্ৰত সহায় আগবঢ়োৱা মহঃ মইনুল হচেইন, বাজল আদি, বিনোদ বৰ্মন, বিজু বায়ন দা, প্ৰফুল্ল গগৈ লগতে সমূহ বন্ধু বৰ্গক কৃতজ্ঞতা জনাইছো। মোৰ বিভাগৰ তত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত মৃনাল মেধি, শ্ৰীযুত মৃনাল কলিতা আদি চাৰ সকলে দিহা-পৰামৰ্শই মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰিলে। ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ মহোদয় ড' সৰোজ কাকতি দেৱৰ বহুমূলীয়া নিৰ্দেশনাৰ বাবে কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তা তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দই মোক যথেষ্ট ভাবে সহায়-সহযোগ আগবঢ়াইছিল। গতিকে মই সকলোকে মোৰ শত সহস্ৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত আৰু এটা কথা মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক জনাও যে কৰ্তৃপক্ষই বৰ্তমানলৈকে যেনেকৈ খেল সম্পৰ্কীয় বিষয়ত কোনো কৃপণালি কৰা নাই ঠিক তেনেকৈয়ে আগলৈকো যেন এই সুবিধাখিনি দিয়াত কৃপণালি নকৰে।

বলিষ্ঠ পদক্ষেপেৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ ছাত্ৰ সমাজৰ মংগল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

' জয়তু নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় '।

শ্ৰীঅনুপ বৈশ্য
(খেল সম্পাদক)
নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
ছাত্ৰ একতা সভা

" দুখ ক্ষতি আৰু নৈৰাশ্যৰ ৰূপ ধৰি আশীৰ্বাদ আহিব পাৰে; ধৈৰ্য্য ধৰি থকা, সেই বিলাকৰ প্ৰকৃত ৰূপ দেখিবলৈ পাবা।" —— এডিছন।

" প্ৰেমে যদি বেদনাও আনে তথাপি তাত আস্থা ৰাখিবা। হৃদয় কাছ নকৰিবা।"
—— ৰবীন্দ্ৰ নাথ ঠাকুৰ।

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

২০০০ - ০১ চনৰ নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা স্বৰূপে মোক নিৰ্বাচন কৰা বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বৃন্দলৈ মই মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো। মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱাত মোৰ সামৰ্থ অনুসাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সেৱা কৰিবলৈ যত্ন কৰিছোঁ আৰু আগলৈও কৰিম।

অতি আনন্দৰ কথা যে, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই এইবাৰ ছাত্ৰীসকলৰ বাবে এটা জিৰণি কোঠা নিৰ্মাণ কৰিছে। সেই কোঠাটোত বিভিন্ন সা-সুবিধা থাকিব। যেনে — বহিবলৈ বেঞ্চ বা ছাত্ৰীসকলৰ খোৱা পানীৰ ব্যৱস্থা ইত্যাদি। এই কোঠাটো হোৱাৰ ফলত ছাত্ৰীসকলৰ এটা অতি পুৰণি অভাৱ পূৰণ হ'ল। যাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ আগত কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

এইখিনিতে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰীকে অনুৰোধ জনাব খোজো যে, তেওঁলোকে যেন মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া খেল-ধেমালীকে ধৰি অন্য সকলো ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা সমূহতেই আন্তৰিকভাৱে সহযোগ কৰে। প্ৰত্যেকজনী ছাত্ৰীয়ে প্ৰতিযোগিতা আৰু অন্য অনুষ্ঠানসমূহত অংশ লোৱা উচিত।

মোৰ কাৰ্য্যকালছোৱাত মই এতিয়ালৈকে সকলোৰে পৰা সহায়-সহযোগিতা পাই আহিছোঁ। যাৰ বাবে মই সকলোৰে আগত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ থাকিম আৰু আগলৈও সহায়-সহযোগিতাৰ কামনা কৰিলোঁ।

আমাৰ কলেজত আমাক সকলোকে পাঠদান কৰি থকা আমাৰ আচাৰ্যসকলৰ আগতো মই চিৰকৃতজ্ঞ। তেওঁলোকৰ মৰম-চেনেহ আৰু আশীৰ্বাদৰ বাবেই আজি মই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হোৱাৰ সৌভাগ্য লাভ কৰিছোঁ।

আমাৰ নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড' সৰোজ কাকতিদেৱৰ পৰা পোৱা পৰামৰ্শ আৰু সদুপদেশ আদিৰ কাৰণে মই তেখেতৰ আগত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ থাকিম। লগতে মোৰ কিছুকালত সহায় কৰি দিয়া বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালী শ্ৰীযুত প্ৰণৱ ভট্টাচাৰ্য্যলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

সৰ্বশেষত, নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাই লগতে মোৰ সম্পাদিকা হিচাপে যি ভুল-ভ্ৰান্তি হয় আচাইবোৰ ক্ষমা কৰি দিব বুলি আশা ৰাখিলো।

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ শুভ কামনাৰে ——

সাগৰিকা দত্ত
সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা